

Giới thiệu Đại Bát Hầu

Siêu phẩm mới mà tác giả Giáp Ngự Bất Thị Quy vừa cho ra mắt độc giả mang tên Đại Bát Hầu, hiện đang "làm mưa làm gió" trong danh sách những truyện tiên hiệp hot nhất trong thời gian qua.

Ta biết rõ thiên biết phần nộ. Nếu như người xúc phạm nó uy nghiêm.

Nhưng thiên có hay không biết rõ người cũng biết phần nộ? Nếu như hấn đã hai bàn tay trắng.

Khi ta cầu xin giờ, người ngao mạn cười lạnh.

Khi ta khóc rống giờ, người không chút động lòng.

Hiện tại ta phần nộ rồi.

Ta biết rõ thiên biết phần nộ.

Nhưng người biết trời cũng hội run rẩy sao?

Trời xanh huyền huyền dao động giờ, ta lên tiếng cuồng tiếu, huy động như ý kim cô bổng, đập bể nó cá long trời lở đất!

Một vạn năm từ nay về sau, các người còn có thể nhớ kỹ tên của ta trong truyện online này —— Tề thiên đại thánh Tôn Ngộ Không!

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thạch Hầu

Ngày đó, trời trong nắng ấm, một tảng đá lớn trên Hoa Quả Sơn đột nhiên không chút chính triệu lăn xuống núi, thiên địa vì đó mà chấn động .

Toàn bộ sinh linh trên núi tụ tập lại với nhau, sợ hãi quan sát cảnh tượng này.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Tảng đá kia từ thời ông nội ta vẫn luôn ở trên đỉnh núi mà.

Một con khi già lông nâu khuôn mặt đầy nếp nhăn run rẩy nói.

Nó ngồi xổm trên tảng cây, cúi đầu nhìn về phía cây đại thụ chọc trời cách đó không xa hi vọng tìm kiếm được đáp án. Đó là một gốc lão thụ đã sống hơn ngàn năm, tuổi tác cụ thể ngay đến bản thân nó cũng không nhớ được.

Giờ phút này cảnh lá quanh thân lão thụ vang lên xào xạc, lại không nói nửa lời.

Có lẽ nó lười nói chuyện, cũng có lẽ nó cũng không nghĩ ra được nguyên nhân.

Hồi lâu sau, vẫn không hề có động tĩnh gì. Nai con, chuột con, khi con lại bắt đầu chơi đùa .

Ở một nơi tựa thế ngoại đào nguyên như này, rừng cây vốn dĩ đơn thuần, động vật cũng rất mau quên, mọi chuyện tựa như chưa từng xảy ra.

Một con chim hoàng yến tà tà bay tới đáp xuống tảng đá lúc nãy, giống như tảng đá một mực đặt ở nơi đây.

- Két!

Một tiếng thanh thúy vang lên, chim hoàng yến khẽ run lên, mắt hơi nhô ra, kinh hoàng đảo mắt quan sát chung quanh, song không phát hiện thấy có gì quái lạ.

- Cạch!

Một đạo kim quang phóng lên cao, nhưng chỉ trong nháy mắt liền tiêu tán, cả người lẫn cảnh vật đều không hề có gì khác thường.

Chim hoàng yến giật mình sợ hãi bay đi, cự thạch vỡ thành hai nửa, chính giữa tảng đá, một con khi loạng chạng đứng dậy nhìn quanh bốn phía.

Tất cả bốn phía đều hoảng sợ nhìn hấn.

- Chuyện gì xảy ra vậy... Ta chỉ trượt chân xuống núi... Làm sao lại...

Hầu tử từ giữa viên đá đi ra, cúi đầu nhìn hai tay, vuốt ve bộ lông trên người, cái đuôi đầy lông vung vẩy sau lưng —— sát sau đó là một tiếng thét kinh hoàng chói tai chấn động cả trời đất.

Rừng cây phảng phất run lên, vô số chim chóc sợ hãi bay lên thiên không.

Hầu tử nhanh chóng đứng lên, lao đảo chạy trốn vào rừng cây, gào khóc thảm thiết vừa hét vừa chạy. Tất cả động vật đều vội vã tránh đường, cho dù là con cạp có thể nuốt chửng hấn giờ này cũng núp sang một bên.

Lát sau, hầu tử tìm được một đầm sâu, thác nước khổng lồ từ đỉnh núi nghiêng nghiêng đổ xuống.

Hấn từ bên hồ thò đầu ra, hoảng sợ vuốt mặt mình:

- Hầu... Hầu tử?

Hấn chợt nhớ ra điều gì, hô hấp dồn dập, rồi lại tự nhủ nói:

- Bình tĩnh, bình tĩnh, đây nhất định là một giấc mơ.

Là mơ? Vậy tại sao trên đầu gối không cảm nhận bị thương lại đau đến như thế?

Sau khi liên tục quan sát chính bản thân mình trong hồ nước, hầu tử bắt đầu nổi điên lên, hấn nhặt một tảng đá, hung hăng ném tới.

- Đông!!!

Rung động tản ra, nhanh chóng bị thác nước nhấn chìm không thấy tăm hơi.

Nếu là mơ, tại sao cảnh tượng, thanh âm lại chân thật đến thế?

Hầu tử đặt tay trên mặt đất, cảm một tảng đá nện xuống bàn tay.

- Ngao!

Hấn ôm cánh tay chảy máu lẫn lộn vật ra đất.

- Hấn đang làm gì thế?

Một con chuột nhỏ quay sang hỏi chim hoàng yến lúc này còn chưa hết giật mình.

- Tâm trạng bất ổn thôi, một lát nữa lại bình thường ấy mà.

Chim hoàng yến tức tối nhìn thạch hầu đáp.

Bên đầm sâu, thạch hầu tiếp tục tự hành hạ bản thân, ra sức mà hành hạ, từ sáng sớm đến xế chiều, tự hành hạ bản thân đến khi không còn chút khí lực nào nữa mới thôi.

Hấn mệt mỏi nằm trên mặt đất nhìn thiên không, bốn phía chung quanh có vô số động vật đang quan sát hấn.

Bỗng nhiên ôm bụng đứng lên, hầu tử cúi xuống đầm sâu hớp vài ngụm nước, sau đó liêu xiêu đi về phía rừng cây.

Dùng ánh mắt quan sát kỹ càng khắp nơi, hầu tử lại phát hiện không có gì để ăn.

Leo cây? Không biết.

Săn thú? Cũng không biết.

Cuối cùng chỉ có thể ở trong bụi cỏ tìm một chút quả nhỏ vừa chua vừa chát, cũng không quan tâm có độc, hay là có thể ăn được không, nuốt vào, nhưng trái cây quá ít, ăn mãi không no.

- Rột.

Hầu tử ngẩng đầu nhìn lên, một con khỉ già lông nâu ngồi xồm trên cành cây cao cao, trong tay cầm một quả táo.

Thấy hầu tử ngẩng đầu lên, khỉ già khẽ buông tay, quả táo rơi xuống trước mặt hầu tử.

- Ăn.

Khi già nói.

Là một người bình thường, bây giờ hắc thạch hầu phải cảm thấy bất ngờ vì sao con khi kia có thể nói chuyện.

Chẳng qua thạch hầu trước mắt hiển nhiên là không bình thường .

Hoặc là nói, nếu như chuyện xuyên việt có thể phát sinh, như vậy những chuyện khác còn có gì đáng để bất ngờ.

Hầu tử lệ rơi đầy mặt, hắc cầm quả táo lên, gặm một cách ngon lành. Chỉ có chính hắc mới biết được rơi lệ là vì cái gì, bởi vì cảm động, hay bởi vì vô duyên vô cớ bị đưa đến một nơi không có cơm ăn, còn được một con khi bố thí mới qua nỗi con đói.

Rất nhanh, trong con đói bụng hầu tử ăn sạch cả hột táo, có chút đồ dần bụng, lúc này hắc mới có tâm trạng để suy nghĩ.

Chậm rãi đứng lên ngẩng đầu quan sát, con khi già màu nâu vẫn ngồi trên tàng cây nhìn hắc, mắt nhìn có vẻ tò mò, cũng có chút sợ hãi.

Hầu tử men theo đường cũ trở về, rất nhanh đã trở lại chỗ mà hắc giáng sinh. Vuốt ve hai khối đá, ánh mắt của hắc hít lại thành một khe hở nhỏ:

- Thạch hầu... Tôn Ngô Không?

Hắc chợt quay đầu lại, hướng khi già còn đang ngồi trên cây quan sát hắc, hỏi:

- Nơi này là Hoa Quả Sơn?

Khi già giật mình hoảng sợ, chạy như một làn khói!

- Mẹ nó! Liệu ta đây có phải còn muốn nhảy xuống Thủy Liêm động?

Bản sao thạch hầu nản chí ngồi xuống:

- Con mẹ nó Tây Du Ký!

Thạch hầu là một người có chí tiến thủ, hắc rất nhanh thu thập tâm tình chuẩn bị nghênh đón cuộc sống sau này. Dĩ nhiên, vấn đề chủ yếu nhất là bụng của hắc không cho phép hắc tiếp tục chán nản —— buổi trưa thì qua rồi, nhưng thức ăn buổi tối còn chưa thấy bóng dáng. Làm sao cũng phải no bụng rồi mới tính tiếp?

...

Lại tới bên đầm nước ních một bụng căng tràn, sau đó thạch hầu bắt đầu nhổ cây ở trong rừng, thật vất vả mới từ trên một gốc cây nhỏ kéo xuống một nhánh cành lá, lúc tuốt lá còn bị gai đâm vào tay.

Hắc chật vật bước đi, cẩn thận dùng một cơn dò xét chung quanh. Nơi xa lạ này khiến hắc sinh lòng sợ hãi, đi một bước cũng cẩn thận vô cùng.

- Có làm không vậy, Hoa Quả Sơn không phải khắp nơi là khi sao? Làm sao tìm kiếm bầy đàn lại khó thế này!

Hiện giờ tâm tình của hắc rất là hồng бет.

Một người, hoặc là nói một con khi không thể nào sống đơn độc được. Quan trọng nhất là hắc không biết leo cây, lại càng không biết săn thú. Nếu muốn sống sót, biện pháp duy nhất chính là tìm được bầy đàn.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của hắc lại dời tới nơi xa, mấy con khi ở nơi đó hoảng sợ kêu lên, lủi rủ leo lên cành cao hơn.

- Lão tử là quái vật? Lão tử là quái vật sao? Sợ thành dạng kia!

Thạch hầu nghĩ, đám khi này cũng là một thân một mình, hắc muốn tìm chính là bầy khi. Tìm được bầy khi coi như là trở về nhà, tốt nhất bên trong có một Hầu vương, đại gia ta sẽ đến tìm hắc quyết đấu, nói không chừng có thể thành được Hầu vương .

Về phần Thủy Liêm động... Hay là thôi đi, bây giờ nghĩ lại, bên dưới thác nước lúc trước hắc là Thủy Liêm động, nếu từ trên đỉnh thác nhảy xuống, không chết cũng sẽ thành tàn phế.

Bên trong sách viết Tôn Ngô Không nhảy một lần là được, nhưng chẳng may Ngô Thừa Ân viết sai? Chẳng may lỗi mình không phải là Tôn Ngô Không mà là ở một thế giới khác? Chẳng may, chẳng may...

Tóm lại, rất nhiều cái chẳng may, lại chợt nhớ tới câu không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Lúc này mới vừa ở bên đầm nước dùng đá đập vào tay, thật sự vô cùng đau đớn, chẳng lẽ còn muốn liều mình thử thêm một lần? Có ai dám chơi lớn như vậy?

Ngẩng đầu, thạch hầu tưởng tượng đến bộ dạng mình bị biến thành tàn phế, treo ở trên cây đáng thương cầu xin bố thí, cảm thấy trứng đau vô cùng. Đã

xuyên việt thành hầu tử thì thôi, còn biến thành một con hầu tử tàn phế, có cần hành hạ người ta đến mức đó không?

- Sao không thể xuyên việt trở thành Tôn Ngộ Không đã học nghệ thành tài? Nói như vậy...

Thạch hầu bắt đầu dùng tinh thần thắng lợi đại pháp ý dâm, sinh ra đủ các loại ý nghĩ kỳ quái, nước miếng chảy ròng ròng:

- Tiểu yêu tinh nhà ngươi, nếu muốn theo lão tử, phải hầu hạ lão tử thật tốt...

Thạch hầu cười mờ ám dùng một cơn gió thổi đại thụ, giống như đang diễn trò.

Không lâu sau, đang lúc thạch hầu trình diễn đến thời khắc cao hứng, nơi xa bỗng vọng truyền đến tiếng gào thét của bầy khi.

- Đến rồi.

Thạch hầu thoáng cái thu lại vẻ mặt cực độ bi ối, thay bằng thần thái chính nhân quân tử.

Hắn từng bước đi về phía trước, ảo tưởng rằng trên thân mình nhiều thêm một chút khí chất thần bí. Mặc dù bây giờ chưa chắc đã hiểu, nhưng Hầu vương hàng lâm, kiểu gì cũng phải có chút biểu hiện mới được? Sau này cũng có thể đem ra kể lại cho hầu tử hầu tôn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Hầu Vương

Khi hắn vừa chứng kiến bây giờ, tiếng gào thét huyên náo khắp rừng cây cũng dừng lại. Vô số thân ảnh nhỏ bé đen thui leo lên tàng cây bất động, dùng một đôi mắt tròn xoe quan sát hắn.

- Hầu vương ở đâu ?

Thạch hầu hét lớn một tiếng. Thật ra hắn vốn muốn về bây giờ kiểm mấy trái cây ăn tạm, chuyện khiêu chiến Hầu vương sau này mới nói, nhưng vừa rồi hơi ảo tưởng về bản thân, lòng tự tin đột nhiên tăng mạnh, vì vậy mới hung hăng lao ra như thế.

Sau khi nói xong, hắn hơi hối hận. Chưa ăn gì, lấy đâu ra sức mà đấu với Hầu vương. Nhưng lời đã ra khỏi miệng, làm sao có thể lui bước?

Cho nên hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, bộ dáng hiên ngang lắm lắm.

Một con khi lớn màu xám bắt lấy dây leo, đứng đưa trên đỉnh đầu thạch hầu:

- Ngươi tìm Hầu vương có việc gì?

- Ta muốn khiêu chiến hắn.

Thạch hầu lớn tiếng nói.

- Nhưng chỗ của chúng ta không có Hầu vương.

Hầu tử gãi đầu nói.

Nhất thời không gian hoàn toàn yên tĩnh.

- Không có Hầu vương, ngươi còn hỏi ta tìm Hầu vương làm gì? Ngươi trêu chọc ta đúng không!

Thạch hầu cúi đầu, tìm một tảng đá dùng toàn lực ném hầu tử kia, lại bị đối phương dễ dàng né tránh.

Hầu tử đu đưa mấy cái liềm về tới chạc cây, cao hứng nhảy lên hô:

- Chúng ta không có Hầu vương, cạc cạc cạc kết...

Nhất thời, cả bây giờ cũng nghiêng ngả theo:

- Chúng ta không có Hầu vương, không có Hầu vương, Cạc cạc cạc kết...

Toàn bộ hầu tử cùng đứng trên tàng cây sôi nổi, riu rít hô hào, điên điên khùng khùng.

Lúc này nét mặt thạch hầu xám ngoét, hẳn thật sự không rõ đám hầu tử này hào hứng điều gì, chẳng lẽ đang cười nhạo mình? Trời ạ, khó trách mười vạn hầu tử hầu tôn của Tôn Ngộ Không không có một ai có thể kế thừa y bát của hắn, suy nghĩ nửa ngày, trừ mình ra những con khi khác đều còn ngu dại chưa khai linh trí.

- Câm mồm ! Tất cả an tĩnh cho ta ——!

Thạch hầu tức giận lớn tiếng la, lại phát hiện không ai để ý đến mình.

- Tất cả an tĩnh cho ta ——! An tĩnh cho ta! An tĩnh!

Hắn không ngừng gầm thét, cho đến khi thanh âm cũng khàn khàn, ho khan kịch liệt, đám hầu tử kia mới dần an tĩnh lại.

- Không có Hầu vương! Vậy thì chọn ra một cái!

Thạch hầu thở hồng hộc nói, trong lòng suy nghĩ ngu dại cũng tốt, dễ dàng lừa gạt, nói không chừng chỉ lát nữa mình sẽ lên làm Hầu vương .

Lên làm Hầu vương, đến lúc đó chắc không cần lo đói nữa?

- Hầu vương là để làm gì?

Có hầu tử hỏi.

- Không biết.

Đám hầu tử còn lại lác đào.

Cho nên cả đám hầu tử lại lao nhao hô lên:

- Không biết, không biết. Cạc cạc cạc kết...

Thạch hầu cảm thấy mình như muốn phát điên lên, đám khi này cuối cùng không thể nói chuyện tử tế được, cho dù chúng biết nói tiếng người cũng không thể làm cho chúng hiểu mình. Nhưng không thể nói chuyện cũng phải nói! Ai bảo bản thân còn cần có phiếu ăn trường kỳ?

Hắn thử giải thích:

- Hầu vương chính là vua của bầy khi, vua ra lệnh thì bên dưới phải nghe, không thể cãi lời.

Lúc này lại có hầu tử nhô ra nói:

- Vậy Hầu vương không cần tự mình đi hái trái cây phải không?

- Phải!

Thạch hầu hướng về phía nó giơ lên ngón tay cái, đây chính là thứ mà thạch hầu muốn.

- Vậy có phải mỗi ngày đều có hầu tử bắt rận cho hắn?

- Không sai!

- Vậy có phải muốn con khi cái nào, thì sẽ có con khi cái đó đúng chứ?

- Chuyện này. . .

Lúc này hầu tử đã phát điên rồi, không phải trong sách nói có một con khi già nhảy ra nói ai nhảy xuống thác nước thì sẽ làm Hầu vương? Làm sao cuối cùng phải để mình tốn nửa ngày đứng ra giải thích cho bọn chúng Hầu vương là gì?

- Ngộ Thừa Ân đúng là kẻ lừa gạt!

Thạch hầu hung tợn thóa mạ.

Có một con khi nhảy lên, trèo lên vị trí cao hơn hắn bầy khi nói:

- Ta muốn làm Hầu vương!

- Ta cũng muốn!

- Vậy mọi người cùng nhau làm Hầu vương!

- Vậy ai bắt rận, ai hái trái cây?

Một con khi già chán chờ hỏi.

- Hấn!

Toàn bộ bây khi đều đưa tay chỉ về phía thạch hầu.

- Cảm mến !

Thạch hầu hô lớn:

- Chọn Hầu vương cần phải đánh nhau, Hầu vương chỉ có thể chọn một người, người nào đánh thắng sẽ được làm!

- Tại sao cần phải đánh nhau.

Một con khi không hiểu hỏi.

- Bởi vì người mạnh là vua!

Thạch hầu nói nghiêm túc, nhưng bây khi kia không ai để tâm đến hấn, cả đám đều điên điên khùng khùng.

- Ta nghĩ có thể có rất nhiều Hầu vương!

Có hầu tử lớn tiếng la.

Nhất thời, cả bây khi đều hoan hô reo hò, tựa như bọn chúng rất thích thú với ý tưởng có nhiều Hầu vương.

Thạch hầu cảm giác không thể chịu nổi nữa rồi.

Sau một phen ông nói gà bà nói vịt , thạch hầu quyết đoán quay đầu rời đi:

- Đây căn bản là trò hề! Trò hề!

Ban đêm, hấn ôm bụng đói lê bước tới gần đầm nước, nằm xuống thở hồn hển.

Tiện tay cầm đuôi của mình, cảm giác này thật sự kỳ diệu, trước kia chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có đuôi. . .

Nghe tiếng thác nước đổ xuống, hấn nhìn lên thiên không, vẻ mặt mờ mịt.

Sau một hồi lâu, hấn lại ngồi dậy, đưa mắt ngắm nhìn thác nước trước mắt.

- Thật sự có thể nhảy xuống thác nước này sao?

Thạch hầu không khỏi nhớ lại cảnh trong phim Tây Du Ký, thật là khốn nạn!

Vách núi gần thác nước nhất, cũng cách hơn hai mươi thước, làm sao nhảy xuống đây?

Đến đây, hấn vốn nên cảm thán cuộc sống này, đáng tiếc cái bụng sôi lên không để cho hấn được như ý. Nhưng cho dù cảm thán thì có thể làm gì?

Hấn run rẩy đứng lên, cả người như nhũn ra, cảm giác mình nên ngủ một giấc, biết đâu có thể quên đi cơn đói. Nhưng trên thực tế hấn không tài nào ngủ được.

Cầm mộc côn trong tay, hấn vẽ một đường trên mặt đất, dụng toàn lực nhảy qua, sau đó quay đầu lại đo đạc cự ly.

- Thân thể hầu tử này có vẻ tốt hơn thân thể của ta trước đây, nhưng cũng chỉ là thân thể bình thường. Cách hai mươi thước khoảng cách quá xa. Dùng sào nhảy thì sao nhỉ? Nhưng ngay cả một cây trúc ta cũng không có.

Hấn thất vọng ngồi xuống, khom người ngắm nhìn mặt nước.

- Cho dù có thể nhảy qua thì đã sao? Hiện tại bọn chúng đều là Hầu vương.

Hấn lại nghĩ tới bây khi hoang đường kia, bọn chúng thật sự chính là bây khi trong Tây Du Ký?

Đủ loại dấu hiệu chứng minh cho hấn thấy khả năng này không lớn.

Nhưng thạch hầu không muốn tin tưởng, hoặc có thể nói là hấn cố chấp kiên trì. Có lẽ tin tưởng mình xuyên việt trở thành Tôn Ngộ Không mà không

phải một con thạch hầu bình thường đã trở thành tia ý chí cuối cùng chống đỡ cho hắn.

Nếu như ngay cả hi vọng đối với tương lai cũng không còn, sợ rằng thạch hầu sẽ không sống nổi.

Thái dương hạ sơn .

Hắn trầm mặc, bụng càng đói hơn. Quay đầu quan sát chung quanh, chỉ có lá cây là có thể ăn, nhưng hắn lại không phải ngựa.

Bỗng nhiên hắn nghĩ, nếu xuyên việt biến thành ngựa có phải đỡ hơn thạch hầu nhiều rồi không? Tối thiểu cũng không phải lo đến cái ăn, không phải sao?

Nơi xa bấy khi vẫn riu rít không ngừng, tựa như vẫn đang vì đề tài “Hầu vương” mà hưng phấn không thôi, hắn nghe được càng cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Thở dài một hơi, thạch hầu quyết định nghĩ tới chuyện khác để quên đi con đói.

- Tuần sau sẽ bình bầu chức danh . . . Con mẹ nó! Ta còn nghĩ đến mấy chuyện khi gió này làm gì? Bầu bầu cái con khi.

Thạch hầu chưa bao giờ cảm thấy bình bầu khen thưởng lại đẹp đẽ đến thế:

- Hay thử nghĩ tới vấn đề trước mắt, ta xuyên việt tới đây làm gì? Quên đi, vấn đề này bỏ qua, xuyên việt chưa từng nghe qua có lý do.

Ba định luật lớn của xuyên việt: một, trước khi xuyên việt sẽ không giải thích; hai, sau khi xuyên việt sẽ không phụ trách; ba, xuyên việt không có đường về.

- Ta nên nghĩ xem kế tiếp sẽ làm thế nào. Đúng rồi, không làm được Hầu vương, ta có thể tìm cách tu tiên, giống như Tôn Ngộ Không học được thất thập nhị biến. Bồ Đề lão tổ cũng sẽ không cần ta có thân phận Hầu vương mới nhận. Nhưng Bồ Đề lão tổ ở nơi nào? Tôn Ngộ Không trùng hợp gặp được, liệu ta có thể gặp được không? Liệu nơi này thật sự có Bồ Đề lão tổ?

Nghĩ đến đây, thạch hầu chợt hást đầu, cố gắng gạt loại ý nghĩ khiến mình mất lòng tin này ra khỏi đầu:

- Có lẽ ngày mai ta sẽ lên đường.

- Đến thế giới nhân loại . . . Ta ngay cả nơi đây còn không sống nổi, một con khi nếu đi ra ngoài không khéo sẽ thành đồ nhắm cho người ta mất .

Thạch hầu lại lắc đầu, không nghĩ tới vấn đề phiền não này nữa. Hắn quyết định nghĩ tới những chuyện vui vẻ hơn.

- Nhất định phải đi Địa phủ, nhất định phải xé sổ sinh tử, bằng không sẽ chết. Long Cung cũng phải xông vào, nếu không lấy đầu ra Kim Cô bổng . Nhưng Thiên Cung . . . Thiên Cung tốt nhất đừng nên làm loạn, ta phải thật ần nhẫn mới được. Dù sao vô luận thế nào, Như Lai Phật Tổ cũng sẽ đánh cuộc với ta, nhưng ta nhất định không mắc mưu hắn.

Thạch hầu nằm trên mặt đất, nhìn sao trời khắp nơi mơ màng suy tính tương lai. Hắn bỗng nhiên mở miệng ngáp một cái, ngồi dậy tìm kiếm mọi nơi, sau đó lại thất vọng nằm xuống.

- Nếu có điều thuốc để hút thì tốt quá, ta quyết định sau này học được thất thập nhị biến, trước tiên sẽ biến ra điều thuốc để hút. Phải nhẹ nhàng, đúng . . . nhẹ nhàng mới có thể nổi bật thân phận Tề Thiên đại thánh Tôn Ngộ Không, ta có thể làm một cường hào ở vùng này.

Một con chim hoàng yến bay qua đầu thạch hầu đáp xuống chạc cây cách đó không xa, tự nhủ:

- Con khi này rất đặc biệt, ta cảm giác nó cùng hầu tử khác cực kỳ khác biệt.

- Phải, ta cũng cảm thấy thế. Mông của hắn không hồng như đám kia.

- Một con quạ lạng lẽ bay tới gần đáp lời.

- Cút! Ta đang nói hắn ngủ trên mặt đất, ngươi đã thấy khi ngủ trên đất bao giờ chưa? Ngươi đúng là quạ đen chết tiệt không có văn hóa. Mau mau cút ra càng xa càng tốt, đứng gần ngươi ta cũng bị đen theo!

Cách đó không xa thạch hầu trần trọc trở mình nói mê một câu:

- Từ Hà, ta tới .

- Từ Hà? Là cái gì vậy?

Chim hoàng yến nghĩ.

Khi bầu trời sáng lên, thạch hầu đã tỉnh lại, đói quá mà tỉnh giấc. Vừa mở mắt, hắn đã nhìn thấy mười mấy đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào mình.

- Các ngươi làm gì vậy?

Chuyện này quá đột nhiên, hần sợ hãi lui về đằng sau mấy bước, lại đột nhiên phát hiện mình bị cả đám hầu tử vây quanh .

- Hầu vương,

Một con khi gãi gãi đầu nói.

- Các ngươì muốn tôn ta làm vương?

Thạch hầu đột nhiên cảm giác đầu óc mình càng lúc càng mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thác Nước

- Các ngươì muốn tôn ta làm vương?

Thạch hầu đột nhiên cảm giác đầu óc mình càng lúc càng mơ hồ.

- Hầu vương quả thật chỉ có thể có một.

Một con khi già chạy đến trước mặt thạch hầu nói.

- Các ngươì cãi cò một đêm mới hiểu ra chuyện này?

Thạch hầu vỗ đầu một cái, cảm thấy không biết nói gì hơn.

- Vậy chúng ta nên làm sao mới chọn ra được Hầu vương?

Lão hầu tử hỏi. Vấn đề này đối với bọn họ mà nói hơi thâm ảo, đại khái bởi vì “Hầu vương” là do thạch hầu nói ra, cho nên bọn họ mới tìm đến thạch hầu.

- Không phải hôm qua ta đã nói rồi ư?

Thạch hầu mặt không đổi sắc hỏi.

- Nói gì?

Lão hầu tử ngó sang bên trái, đám hầu tử ở bên trái lắc đầu.

- Nói gì?

Lão hầu tử ngó sang bên phải, đám hầu tử ở bên phải lắc đầu.

Chắc là hưng phấn quá mức mà quên hết mọi chuyện rồi.

Thạch hầu thở dài, chỉ vào thác nước thuận miệng nói:

- Sau thác nước có một huyết động, kẻ nào có thể an toàn đi vào trong, kẻ đó chính là Hầu vương .

- Nhưng có thật là đi vào được không?

Lão hầu tử hỏi.

Đám khi nhìn thác nước cuộn cuộn rừng mình một cái nói:

- Sẽ chết đấy.

- Nếu không chết, thì chẳng phải tất cả các ngươì đều có thể trở thành Hầu vương?

Thạch hầu không còn lời gì để nói.

Bây giờ lần lượt gạt đầu, tựa như cảm thấy lời của thạch hầu vô cùng hợp lý.

Lịch sử tựa như đã trở về quỹ đạo, mặc dù dùng phương thức bất đồng, nhưng cuối cùng đều đi đến điểm chung.

Hầu tử lú lú kêu lên, bọn họ bắt đầu nhiệt liệt thảo luận làm sao để có thể đi vào huyết động kia, thậm chí không thèm hoài nghi liệu huyết động kia có thật sự là tồn tại hay không.

Có thể thấy nào khi cũng không khác nào heo là mấy.

Dĩ nhiên, thảo luận cuối cùng không ra kết quả, nào người còn không tìm ra phương pháp, nào khi càng không cần phải nói. Nhưng bọn hắn vẫn không muốn bỏ cuộc, đám hầu tử có thể không cần người khác hái trái cây cho, nhưng bọn hắn thích có người bắt rận cho mình, thích chuyện có thể tùy ý lựa chọn khi cái.

Trong đám hầu tử đang thảo luận tự nhiên cũng không thiếu được lão hầu tử vừa trò chuyện với thạch hầu.

Lão hầu tử thả đồng trái cây ôm ở trong tay xuống bên cạnh đầm nước, bộ dạng như thể quyết phải chọn ra Hầu vương cho bằng được. Sau mấy câu khách sáo lấy lệ, thạch hầu mặt dày đi tới ăn chực, thoáng chốc đã bổ sung đầy đủ cả bữa sáng lẫn bữa trưa ngày hôm qua. Đến khi thạch hầu quyết định bổ sung thêm cả bữa tối, lão hầu tử cuối cùng không nhịn nổi đã văng hân sang một bên.

Bởi thế, kể từ khi đến thế giới này sau lần đầu tiên được no nê, thạch hầu cũng bắt đầu suy nghĩ xem làm sao để có người hái trái cây, có người bắt rận, có khi... Khụ khụ, có thể làm Hầu vương.

Mặt trời ban trưa như thiêu như đốt mặt đất, toàn bộ đám hầu tử trốn dưới bóng cây tránh nắng, thạch hầu cuối cùng đã nghĩ ra phương pháp vừa đảm bảo lại vừa an toàn.

Nhưng biện pháp này không thể thực hiện một mình, cho nên, hầu tử trở thành vị chính khách đầu tiên trong lịch sử, vị chính khách này bắt đầu điên cuồng mua chuộc người khác.

- Người có muốn làm Hầu tướng quân không?

Thạch hầu giữ tay một con khi cường tráng nói.

Lúc này trong đầu đám hầu tử xuất hiện một danh từ mới.

- Hầu tướng quân là gì?

Hầu tử kia sờ sờ đầu hỏi.

- Chính là... tương tự như Hầu vương, có thể không cần hái trái cây, có người bắt rận cho người, có thể để đám hầu tử khác nghe lời, mà người chỉ cần nghe theo Hầu vương.

- Vậy cũng có thể chọn lựa bất cứ con khi cái nào?

Hầu tử hỏi.

- Khụ khụ... Vốn dĩ không được, nhưng huynh đệ người thật có phúc, làm Hầu tướng quân của ta thì có thể.

Thạch hầu hai mắt nhìn chăm chăm hầu tử kia, hai tay đặt trên vai hắn, vẻ mặt thành khẩn nói:

- Đến đây đi, chỉ cần ta làm Hầu vương, người sẽ là Hầu tướng quân!

- Có cần nhảy thác nước không?

Hầu tử hỏi.

- Không cần. Chỉ cần người làm như ta nói, ta bảo đảm người sẽ lên làm Hầu tướng quân.

Thạch hầu nhoẻn miệng cười nói.

Chỉ chớp lát, hắn đã dụ dỗ được chín con hầu tử cường tráng, mà thời khắc hắn chuẩn bị dụ dỗ con hầu tử thứ mười, lại có một con khi kéo hắn lại.

- Huynh đệ, muốn làm Hầu tướng quân không? Quyền lợi như Hầu vương, nhưng không cần nhảy thác nước!

Hầu tử này nói.

Mặt thạch hầu xám xịt. Đúng là cuộc đời này, làm cái gì cũng có cạnh tranh. Đám hầu tử này còn không biết chính mình có dự định gì, nhưng lúc này bọn chúng đã tụ tập thành từng nhóm.

Nhìn một lượt mấy đám khí kia, lại nhìn chín con khí đứng phía sau mình, thạch hầu đành phải từ bỏ ý nghĩ dụ dỗ thêm một con khí nữa.

Mang theo chín hầu tử, thạch hầu bắt đầu hành động. Hắn đầu tiên tìm mấy khối đá, ra sức mài dũa, một cái dao đá thô ráp cuối cùng đã thành hình. Tiếp theo, hắn dạy hầu tử dùng dao đá cắt dây leo, bện chặt những dây leo này vào nhau, chẳng mấy chốc đã có một sợi dây thừng vừa dài vừa chắc.

- Lão đại, làm gì tiếp?

Hầu tử hỏi.

Lúc này, không chỉ chín con khí đi theo hắn kinh ngạc, toàn bộ hầu tử cũng ngó đầu theo dõi.

- Chúng ta lên núi!

Thạch hầu giờ hai tay lên, nói.

Chín con khí nhảy nhót theo hắn lên núi, đám hầu tử còn lại cũng tò mò đi theo.

Đến đỉnh núi, thạch hầu cầm một sợi dây thừng buộc vào một sợi dây thừng khác, một đầu buộc chặt vào tảng đá lớn, lại đem đầu còn lại buộc vào đai thắt trên đỉnh núi.

- Cách hay!

Chim hoàng yến đang ở nơi xa quan sát ngựa đầu nuốt chừng một con sâu, thờ dãi nói:

- Đây là hầu tử thông minh nhất mà ta từng gặp, có thể sánh với con người.

Dưới sự chỉ huy của thạch hầu, chín con khí cùng với thạch hầu xô tảng đá tới gần bên thác nước, sau đó ném tảng đá xuống dưới.

- Đồng ——!

Tiếng nổ vang kinh thiên, bọt nước phun trào, toàn bộ hầu tử đều hét lên.

Thạch hầu kéo dây thừng:

- Rất chặt, không cần buộc thêm lần nào nữa đâu.

Ngay sau đó, hắn dẫn đám hầu tử xuống núi, đi tới bên đầm nước, kéo thử dây thừng kiểm tra lại một lần.

Cứ như vậy, hai sợi dây thừng cùng một tảng đá kết thành một con đường nối từ đỉnh thác nước xuống đáy đầm.

Toàn bộ đám hầu tử lặng yên quan sát, bọn chúng không chớp mắt, bọn chúng chưa từng thấy qua chuyện gì trí tuệ thế này, cũng như bọn chúng chưa từng thấy được loài người vậy.

Trước sự chứng kiến của cả bầy khí, thạch hầu lại xé lấy một sợi dây leo, buộc chặt vào thân mình, sau đó buộc đầu còn lại lên sợi dây thừng.

Đây là dây bảo hiểm, dù xảy ra chuyện gì ngoài ý, hắn cũng sẽ không ngã chết. Ngay sau đó, hắn phát tay ra hiệu, bốn con khí theo lời dẫn dò trước đó, cầm thạch đao trên tay.

Thấy bốn cái đầu xù lông khê thò ra phía trên đỉnh núi, thạch hầu giắt thanh thạch đao buộc vào sợi dây leo bên hông, sau đó bám theo dây thừng leo lên thác nước.

- Ngao ô ngao ô...

Cả bầy khí hô lên kinh ngạc, bọn họ khua tay múa chân, hưng phấn dị thường. Trong mảnh rừng rú man hoang này, bầy khí không cần suy nghĩ quá nhiều, hưng phấn cao giọng tru lên.

Rất nhanh, thạch hầu men theo góc nghiêng hơn hai mươi độ của sợi dây treo đến giữa thác nước. Đập vào mặt hắn là một làn gió mạnh mang theo hơi nước, sợi dây bị nước cuốn qua khe chắn động, thậm chí có bọt nước bắn vào trên người, khiến hắn hơi sợ hãi.

Khóe mắt giật giật mấy lần, đó là sự sợ hãi dâng lên tạo thành, nhưng lúc này hắn đã không còn đường lui.

Ở cái nơi quỷ quái này, hắn chỉ có thể cố gắng bước tiếp, nếu không chỉ là một con khí, hắn có thể làm được gì?

Thậm chí hắn còn không bằng một con khí thông thường, không biết leo cây, không biết săn thú, hắn chỉ có thể dựa vào sự bố thí của những con khí khác để sống qua ngày. Thậm chí một ngày nào đó, con hổ dưới chân núi kia không còn sợ hắn nữa, mở miệng nuốt chừng một con khí không biết leo cây, quả thật là chuyện quá dễ dàng.

Phía sau cả bầy khí tru lên, phía trước là thác nước cuộn cuộn. Hắn nhắm mắt lại, cắn chặt răng, tiếp tục đi về phía trước, nghehnh đón thác nước ập

xuống.

Tiếng nước chảy ầm ỉ làm cho hắn không còn nghe thấy bầy khi tru lên, toàn bộ thế giới giống như cũng chỉ còn một mình hắn. Từ chỗ cao rơi xuống nước sẽ dẫn tới lực phản chấn rất lớn, khiến hắn không khỏi sợ hãi, một điều kinh khủng hơn chính là không đủ đà để nhảy!

Hắn đã chuẩn bị rất cẩn thận, nhưng mãi mà vẫn không đủ, thác nước ập tới khiến hắn sảy tay, nhanh chóng rơi lại xuống đầm.

- Thì ra Tôn Ngộ Không nhảy thác nước lại khó khăn đến thế.

Khi đó hắn nghĩ thâm như vậy.

Dây bảo hiểm đã cứu hắn một mạng, hắn đứng đưa giữa không trung, vòng dây trên dây thừng kéo hắn tuột ra khỏi phạm vi thác nước, cuối cùng dừng lại nửa đường.

Hồi lâu sau, hắn mới khôi phục tinh thần. Lau nước trên mặt, rót cục khôi phục thánh lực, hắn lại nghe được tiếng bầy khi tru lên, điều này khiến tâm tình hắn ổn định lại một chút.

- Không thể từ bỏ được.

Hắn vừa nói, lại cúi thân kéo lấy dây bảo hiểm, men theo sợi dây thừng chậm chậm bò lên thác nước.

Dòng nước lạnh như băng lại lần nữa ập xuống, hắn cảm giác thứ đập vào người mình không phải là nước, mà là mưa đá. Mưa đá không chỉ nện trên người, còn nện vào trong lòng, xói xả tâm thần, chỉ còn dư lại ý chí tiếp tục bước tới.

Cuối cùng, hắn lại thất bại, thất bại lần này khiến hắn kiệt sức, rơi xuống đến giữa dây thừng hồi lâu mà vẫn không có động tĩnh, cứ như vậy lơ lửng giữa trời.

Nơi xa đám hầu tử đã ngừng tru lên, có lẽ bọn họ nghĩ thạch hầu đã chết.

Một lúc sau, không ai nhớ cụ thể là bao lâu, bởi bọn chúng cũng đang nín thở quan sát, thời gian trôi qua cực kỳ chậm chạp. Thạch hầu cuối cùng lại động, hắn vẫn tiếp tục men theo dây thừng leo lên thác nước.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Lão Hồ

Lại lần nữa đi vào trong thác nước, hắn dùng cả tay cả chân ôm chặt lấy dây thừng, giống như ôm lấy thứ gì cứu mạng. Cố gắng chịu đựng đau nhức, chậm chậm nhích về phía trước.

Nước tràn vào khoang mũi, nhưng hắn cố gắng chịu đựng, vừa ho sặc sụa vừa gắng gượng không để cho công sức lần này trở thành bong bóng.

Giờ phút này, nếu có người có thể xuyên qua thác nước nhìn vào, nhất định sẽ chứng kiến khuôn mặt dữ tợn của thạch hầu. Đôi mắt của hắn mở thật to tựa như chuông đồng, trong mắt hiện đầy tơ máu. Tay chân không còn sức, liền dùng đuôi quấn thật chặt, dùng miệng cắn chặt lấy sợi dây, còn phải cố gắng ra sức mà hít thở.

Vẫn như cũ cố gắng hết sức để tiến lên phía trước.

Toàn thân hắn bao trùm bởi nước, ngũ tạng lục phủ tựa như sắp nứt ra. Đến cuối cùng, hắn thấy được phía trong thác nước có một huyệt động tối đen như mực.

- Thủy Liêm động... Thành công... rồi!

Thạch hầu thoát ra khỏi dòng nước chảy, vận toàn bộ sức lực nhảy lên huyệt động, ngang hông vẫn đang buộc dây bảo hiểm.

Thời khắc chạm đất, hắn trực tiếp nằm lăn ra, cả người co lại, thở hổn hển, trái tim giống như muốn bắn ra ngoài lồng ngực.

Hồi lâu sau, hắn mới phục hồi được đôi chút. Bèn khom người ngồi dậy, ôm lấy đầu gối, nhìn sang thác nước.

- Vì sao lại là ta? Đến cái nơi quý quái này làm Tôn Ngộ Không, người người đều biết cảnh tượng huy hoàng của Tôn Ngộ Không, nhưng mấy ai biết chuyện này khó khăn đến cỡ nào.

Thạch hầu nghĩ.

Từ ngoài thác nước có vài luồng sáng chiếu qua, từ bên trong nhìn lại, toàn bộ thác nước tựa như một màn sáng khổng lồ, trong suốt như ngọc, cảnh sắc quả nhiên tráng lệ.

Chẳng qua áp lực của dòng nước xiết cùng với sự lạnh lẽo thấu xương khiến hần nghĩ lại vẫn thấy rùng mình.

- Cái nơi quý quái này thật có thể làm đại bản doanh? Thủy Liêm động... Chờ ta học thành thất thập nhị biến ắt hần không thành vấn đề, nhưng hầu tử hầu tôn của ta thì sao? Còn nữa, ở đây ngay cả tiếng nói của mình cũng không nghe được, thật có thể dùng để ở ư?

Thở dốc kịch liệt khiến cho cổ họng của hần cực kỳ khô rát, thạch hầu nuốt một ngụm nước miếng, nhìn vào huyết động tối đen như mực:

- Có lẽ bên trong sẽ tốt hơn một chút.

Nghĩ tới đây, vành mắt hần dần dần hồng lên, nhưng không có nước mắt chảy ra.

- Ta nên vui về mới phải, có Thủy Liêm động tồn tại, điều này chứng minh nơi này rất có thể là Hoa Quả sơn trong Tây Du Ký.

Bản thân con khi này tính tình quật cường như một khối đá, lại rơi vào hoàn cảnh không có đường lui, chỉ có thể cố gắng đi tiếp về phía trước.

Hần nhớ kỹ toàn bộ Tây Du Ký, nhưng đó không phải con đường mà hần sẽ đi, đó chẳng qua là vận mệnh của một kẻ khác tên là Tôn Ngộ Không mà thôi.

Khẽ cắn răng, thạch hầu gắng sức đứng lên, sau đó nhảy tới dây thừng, khẽ buông tay. Đau đớn thấu tận tim can lại tràn ngập trong tâm trí, sức nặng của hần nhanh chóng kéo hần ra khỏi phạm vi thác nước.

Hần lại tuột dọc theo dây thừng bay ra phía ngoài.

Hầu tử trên núi cùng với hầu tử bên đầm nước gào thét xôn xao, cảnh tượng dưới trời chiều quả thật tráng quan. Nhưng thạch hầu đoán đến chính bản thân bọn chúng cũng không biết mình đang vui sướng cái gì.

Đây quả thực là một nơi không thể dùng lý trí để làm việc.

Thạch hầu lau nước trên mặt, gắng sức xoay người bước ra khỏi dây thừng.

- Hầu vương!

Một con khi hết vang.

- Hầu vương! Hầu vương! Cạc cạc cạc kết!

Bầy khi ồn ào hòa theo, tay chân múa may rất vui mừng.

- Cảnh tượng này thật không nghiêm túc chút nào!

Thạch hầu nghĩ.

Ngã lăn ra đất, hần chìm vào giấc ngủ thật say.

Đến khi mặt trời ngã về tây, thạch hầu mới tỉnh giấc. Vô số đôi mắt đen bóng đang vờn quanh quan sát hần, trên tay bọn chúng còn có rất nhiều trái cây.

Thạch hầu đói bụng vội vàng vồ lấy ném vào trong miệng:

- Thật là đói.

Thân thể của hần giống như hư thoát, ngay cả chính hần cũng không hiểu, đây rốt cùng là thân thể của hần hay thân thể của thạch hầu. Bởi vì khi hần ăn trái cây vẫn còn hoài niệm tới các loại món ăn đầy dầu mỡ kia.

Tôn Ngộ Không chẳng phải ăn chay hay sao? Hần không rõ chuyện này lắm, nhưng miệng vẫn không ngừng nhai nuốt.

Cả bầy khi tạo thành một vòng tròn vây quanh hần, vui vẻ hoan hô nhảy nhót.

- O, thật sự trở thành Hầu vương rồi. Trẻ con dễ dạy nha.

Chim hoàng yến lác lác đầu tựa như một tiên sinh dạy học buông lời cảm thán.

Câu nói này rơi vào trong tai thạch hầu, nhất thời, hần dừng động tác cho trái cây vào miệng, quay đầu lại nhìn chim hoàng yến, bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt của hần mang theo kinh ngạc.

Một con chim nhỏ màu vàng, có một bộ lông hoa lệ mỹ diệu, khẽ ngẩng đầu lên tỏ vẻ kiêu ngạo lạnh lùng —— đây là ấn tượng đầu tiên của hầu tử về nàng.

Toàn bộ hầu tử cũng đưa mắt nhìn theo ánh mắt hầu tử, trong lúc nhất thời chim hoàng yến tựa như được vạn chúng chú ý.

- Chưa từng thấy con chim nào xinh đẹp như ta sao? Hầu tử.

Chim hoàng yến đứng trên nhánh cây ở trên đỉnh đầu hầu tử cao ngạo hỏi.

- Ngươi nói “trẻ con dễ dạy” ư?

- Nghe không hiểu à? Nghe không hiểu cũng là điều bình thường.

Chim hoàng yến ngẩng đầu dương dương đắc ý thờ dài một hơi.

- Sơn tước, ngươi từ đâu tới đây?

Thạch hầu hí hóp mắt hỏi.

- Sơn... Sơn tước? Ngươi dám nói ta là sơn tước! Ngươi có mắt không đấy! Ta là chim hoàng yến! Chim hoàng yến! Con hầu tử chết tiệt nhà ngươi thật đáng ghét!

Ở chỗ này, động vật có thể nói chuyện cũng là điều bình thường, nhưng động vật vô duyên vô cớ nói mấy câu điển cố của loài người thì quá không bình thường.

Ít nhất điều này khẳng định một vấn đề, đó chính là nó đã gặp loài người!

Đúng vào lúc này, một tiếng hổ gầm truyền đến, núi rừng đều chấn động!

Bây giờ trong nháy mắt tan tác, thành thạo leo lên cây cối chung quanh, chỉ để lại thạch hầu vẫn đang mỗi một mình đối mặt với —— một con hổ!

- Đây là...

Thạch hầu tròn to mắt, há hốc mồm, cái đuôi sau lưng dựng thẳng như một cây bút, hai quả đào trong tay lặng yên rơi xuống đất.

Chẳng biết tại sao, thạch hầu đột nhiên cảm thấy gương mặt hung thần ác sát kia tựa như mang theo nụ cười quỷ dị, lúc này đối phương đang chậm rãi đi tới bên mình.

Nó không sợ mình chạy trốn? Không phải! Đối phương đã quan sát mình thật lâu, nó biết mình không biết leo cây!

- Đi đứt...

Đây là ý niệm duy nhất còn sót lại trong đầu thạch hầu. Tay chân lẻo khèo như hấn mà muốn chống lại lão hổ, quả thật là si tâm vọng tưởng.

Không biết khí lực từ đâu ồa tới, thạch hầu vốn đã vô cùng mỗi một nhảy ngay xuống đầm sâu.

Nhưng đó lại là quyết định cực kỳ ngu xuẩn.

Không đợi hấn kịp lấy hơi, đã thấy con hổ kia cũng lao xuống đầm sâu.

- Lần này xong rồi.

Nước là hy vọng duy nhất của thạch hầu, nhưng hiển nhiên kiếp trước hấn không quan tâm tới thế giới động vật —— hổ cũng biết bơi !

Liều mạng vùng chân lao đi mấy thước, con hổ kia đã bơi tới bên cạnh, há mồm ra đón!

Có lẽ cả cuộc đời này thạch hầu sẽ không bao giờ quên được cảm giác ấy, đau đớn từ bả vai thấu tận tim can, máu tươi lan ra khắp mặt đầm, mùi tanh xông lên trên mũi. Mà chân của hấn còn không chạm được đến đáy đầm.

Con hổ duỗi dài cổ, dùng sức quăng hầu tử lên bờ!

Bay lên trời sau đó ngã lẫn ra đất, máu tươi nhuộm đầy cỏ cây hoa lá.

Thạch hầu cố nén đau nhức nhìn về phía đầm sâu, nó nhìn thấy con hổ cả người ướt sũng đang từ dưới nước bước lên.

Gần trong gang tấc! Hấn có thể cảm nhận rõ ràng được khí tức trầm trọng của mãnh thú trước mắt, khí tức đầy máu tanh.

Đó là một loại cảm giác như muốn ngạt thở.

Giờ phút này, toàn bộ rừng cây đều ngừng lại hô hấp, chuẩn bị chứng kiến thạch hầu bỏ mình trong miệng hổ.

- Tôn Ngộ Không... Làm sao có thể chết như thế này?

Thạch hầu tuyệt vọng, nhưng tuyệt vọng thì tuyệt vọng, hấn vẫn theo phản xạ đạp chân cách con hổ kia càng xa càng tốt.

Song con hổ kia tựa như không nóng vội ăn thịt con mồi, sau khi lên bờ nó rung mình rũ nước, sau đó mới chậm rãi từng bước đi về phía thạch hầu.

Móng vuốt của nó dẫm trên thảm cỏ vang lên xào xạc, thạch hầu cảm thấy đây là tiếng vang kinh khủng nhất trong cuộc đời —— đây chính là cước bộ của tử thần.

Có lẽ hấn nên vùng dậy chạy trốn, nhưng một con khi có thể chạy thoát một con hổ ư?

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Lão Hổ (2)

Có lẽ hấn nên vùng dậy chạy trốn, nhưng một con khi có thể chạy thoát khỏi một con hổ ư?

Trừ khi ...

- Ba!

Bỗng nhiên, một quả táo to đập vào mặt con hổ.

Kèm theo đó là một tiếng hổ gầm, con hổ giật dử nhìn về phía quả táo bay đến.

Trên cây cao một con khi sợ hãi nhanh chóng núp vào sau tán lá.

- Đại vương... Mau chạy đi!

Một con khi khác hét to.

Thạch hầu vùng dậy cướp đường mà chạy, mà con hổ kia cũng không đứng im, nó biết hầu tử muốn làm gì, lập tức nhào người đuổi theo.

Nhưng tình cảnh trước mắt không hề đơn giản như thế.

Lại một quả lê ném vào mặt nó, sau đó là chuối, nho...

Từ trên trời như có một cơn mưa hoa quả, cả bầy khi cầm trái cây quanh mình ném về phía con hổ. Mặc dù con hổ hùng tráng không sợ mấy loại trái cây vớ vẩn này, nhưng điều kiện tiên quyết là không đập trúng mắt.

Được bầy khi trợ giúp, trong thời gian ngắn ngủi thạch hầu đã liều mạng chạy được hơn mười trượng, mà con hổ kia cũng điên cuồng chạy lao ra khỏi phạm vi công kích của bầy khi.

Rất hiển nhiên, đây là một con hổ thông minh, nó biết điều gì mới là then chốt, chỉ cần cắn chết con khi không biết leo cây này thì mọi chuyện sẽ chấm dứt.

Lúc này thạch hầu như quên bồng vết thương trên người, liều mạng chạy vào trong rừng, tránh né qua các chướng ngại, thân hình thoăn thoắt. Nhưng hai chân sao có thể bằng được bốn chân.

Lúc này bầy khi đã bị bỏ xa, không còn sự trợ giúp của bọn chúng, con hổ đã dần dần rút ngắn được cự ly.

Nếu lần này bị nó bắt được, sợ rằng không phải cắn vào bả vai, mà sẽ là cổ họng.

Trong lúc thạch hầu gần như tuyệt vọng, chim hoàng yến chợt bay tới trên đỉnh đầu:

- Bên này, thẳng ngu.

- A?

Không kịp suy nghĩ nhiều, thạch hầu vội vàng chạy theo chim hoàng yến.

- Hang động! ?

Con hồ phía sau nhảy tới sắp vồ được nó, nào ngờ thạch hầu thu mình lặn ngay vào trong động!

Không đợi thạch hầu định thần, hồ trào bén nhọn đã quét qua mặt hân!

Hồ trào lướt ngay trước mặt, cuồng phong táp tới, ở cự ly gần như vậy thạch hầu có thể nhìn thấy được lông tơ trên hồ trào.

Nhưng, nó vói không tới thạch hầu.

Sau khi chuyển sinh tựa hồ thạch hầu vẫn đang trong giai đoạn chưa trưởng thành, cái đầu rõ ràng bé hơn những con khỉ khác, hân có thể đi vào nhưng chưa chắc con hồ kia đã có thể vào được.

Con hồ ra sức quơ cào nửa ngày song chỉ nhận được một nắm lá khô, lặng lẽ thu hồi móng vuốt, ngay sau đó nó cúi đầu từ nhìn vào cửa động.

Đây là một huyết động do bộ rễ của một cây cổ thụ hình thành nên, vừa nhỏ vừa hẹp, bên trong đầy lá rụng, cự ly con hồ có thể vói tới còn cách hân hơn một thước. Giờ phút này thạch hầu đã dán chặt người vào vách động .

- Đi ra ngoài!

Đây là thanh âm của con hồ! Nó cũng có thể nói ! Động vật nơi đây đều có thể nói chuyện!

Lúc này trời đã tối đen, nhìn đôi mắt tàn ra quang mang khủng bố kia, thạch hầu kinh hồn chưa định, từ trong kẽ răng run rẩy nặn ra hai chữ:

- Đừng mơ!

- Đừng vọng tưởng, ta sẽ không đi đâu, ngươi chạy không thoát được.

- Nghe đây.

Thạch hầu run rẩy cả người, nghe răng hung tợn nói:

- Nếu ngươi không rời khỏi đây, ta sẽ giết ngươi!

- Vậy ư? Đây là chuyện đáng cười nhất mà ta từng nghe. Một con khỉ tuyên bố muốn giết một con hồ?

Ánh trăng soi rõ nụ cười quỷ dị trên mặt nó.

- Sơn tước ——!

Thạch hầu không đáp mà hô to:

- Sơn tước —— ngươi đang ở đâu?

- Ta nói ta là chim hoàng yến! Chim hoàng yến! Con khỉ nhà ngươi có não không đấy?

- Chim gì cũng được! Giúp ta một chút được không?

- Giúp cái gì?

- Ngươi giúp ta gọi đám hầu tử hầu tôn kia tới.

- Gọi tới...

Nhất thời, ngoài hang động truyền tới tiếng chửi rủa của chim hoàng yến:

- Ta thật không nhìn ra a! Ngươi lại muốn dùng hầu tử khác để dâng cho con hồ này! Ngươi còn thất đức hơn cả loài người...

- Không phải vậy! Mẹ kiếp , ngươi đừng suy diễn linh tinh! Ngươi bảo chúng nó mang sào riêng qua đây! Ngươi biết sào riêng là gì không?

Lúc này, phía ngoài vang lên tiếng cười trộm của chim hoàng yến.

Nếu nhớ không lầm, ban ngày thạch hầu thấy một con hầu tử ôm một quả sào riêng, hình như Hoa Quả Sơn này thứ hoa quả gì cũng có.

Nghe tiếng vỗ cánh dần bay xa của chim hoàng yến, thạch hầu nhìn con hồ chậm rãi nói:

- Ta sẽ khiến ngươi hối hận vì lúc này không cần chết ta!

- Ta cũng muốn nhìn xem ngươi có thể làm được cái gì!

Con hổ kia tàn bạo đáp lời.

Thời gian dần dần trôi qua, con hổ vẫn như cũ nhìn chăm chăm thạch hầu, mà thạch hầu cũng không cam lòng yếu thế.

Nhưng trạng thái của hắn hiển nhiên không tốt như con hổ, vết thương trên bả vai đã không chảy máu nữa, nhưng vết thương sâu hoắm vô cùng đau đớn. Biểu tình vận vẹo trên mặt phần lớn là vì vết thương này.

Thậm chí hắn phát hiện tay trái đã hoàn toàn vô lực.

- Không biết có phải gãy xương không nữa?

Hắn nghĩ.

Bị con hổ cắn cho gãy xương cũng không có gì là lạ, chẳng qua bây giờ chỉ cần hắn hơi động đậy một chút liền đau đớn vô cùng, không thể nào nghiệm chứng được.

Không lâu, một quả sầu riêng nặng nề đập xuống!

Mặc dù không đập trúng con hổ, nhưng ở trên rễ cây lưu lại vết xước rõ ràng!

Con hổ thấy cảnh này vô cùng kinh hãi, nó cuối cùng đã biết thạch hầu đang chờ cái gì. Cũng không phải toàn bộ các loại trái cây đều không có lực sát thương!

Con hổ chợt ngừng đầu, lại chứng kiến ba quả sầu riêng nhằm thẳng tới phía mình.

Một quả sầu riêng vô cùng chuẩn xác đập vào eo nó, nhất thời nó rên lên đau đớn, kèm theo là tiếng hoan hô của bầy khi.

- Không phải không đi ư? Nhớ đứng đi đây.

Thạch hầu cười dữ tợn, vươn tay móc một quả sầu riêng lồi vào miệng vừa ăn vừa xem trò hay, nhưng không có công cụ, tay không mà bóc sầu riêng không phải là chuyện dễ dàng.

- Cũng được, giữ lại làm vũ khí.

Đặt sầu riêng sang một bên, ngừng đầu lên, hắn hô to một tiếng:

- Các con, ném chết nó cho ta!

Ngoài động tiếng hoan hô càng thêm vang dội.

- Ngươi không phải muốn ăn thịt ta sao? Giờ ta muốn xem là ai ăn ai. Quên nói cho ngươi biết, hầu tử chưa chắc đã ăn chay!

Trả lời hắn là một tiếng hổ gầm cuồng bạo, thạch hầu cũng không chịu yếu thế, gào thét đáp trả.

Nhất thời tiếng hổ gầm vượn gào vang khắp núi rừng.

Đêm hôm đó, toàn bộ khu rừng náo nhiệt vô cùng, con hổ không ngừng né tránh sầu riêng từ trên trời rơi xuống, đến quá nửa đêm sầu riêng không còn nhiều thì thỉnh thoảng hỗn tạp cả quả dừa, chỉ cần con hổ bị ném trúng bầy khi liền rộ lên tiếng hoan hô, tiếng hoan hô khiến cho bầy khi tràn đầy hưng phấn, thậm chí quên cả ngủ.

Còn đối với con hổ mà nói, tiếng hoan hô này không khác gì con ác mộng, sau lưng mỗi một trận hoan hô cũng đồng nghĩa với vô số sầu riêng và dừa, càng nhiều hầu tử tham dự, nó thậm chí còn nhìn thấy một con sóc hùa theo ném tới quả đào!

Danh dự của một vị chúa tể sơn lâm hoàn toàn mất sạch.

Ghê tởm hơn chính là con thạch hầu đáng chết kia đang cười trộm trong huyết động.

Về phần thạch hầu, tình trạng của hắn cũng không khá hơn là mấy.

Ban ngày thạch hầu đã mỏi mệt vô cùng, trận đào vong sống chết vừa nãy đã tiêu hao kiệt quệ thể lực. Hơn nữa trên người còn có vết thương, suốt một đêm hắn cảm thấy mí mắt như díp lại.

Nhưng hắn không dám buông lỏng, nếu chẳng may ngủ thiếp đi không cẩn thận lăn ra ngoài bị con hổ kia vô được sẽ xong đời.

Bất đắc dĩ, hắc chỉ có thể giữ vững tinh thần chiến đấu với con hổ kia, xem ai không nhịn được trước.

Khi luồng ánh mặt trời đầu tiên xuyên qua đám mây chiếu sáng rừng cây, toàn thân con hổ đã không còn chỗ nào lạnh lặn, đành phải lê bước rời đi. Thạch hầu chạy ra khỏi huyết động lõi hai quả dừa cùng một tảng đá, sau đó lập tức chạy về.

Chim hoàng yến lặng lẽ bay đến ngoài cửa động, thò đầu vào hỏi:

- Ngươi làm gì thế? Còn không ra? Nó đi rồi.

Dùng hết sức lực đập vỡ quả dừa, uống một hơi cạn sạch, lau miệng, thò phào một hơi, thạch hầu vô lực nói:

- Ngươi nghĩ ta ngu chắc? Còn có chỗ nào an toàn hơn chỗ này? Giờ ta đang bị thương lại không biết leo cây, nếu gặp nó mà không có huyết động này để trốn thì chết chắc. Nói mới nhớ, cảm ơn ngươi, sơn tước.

- Sơn con mẹ ngươi! Nói bao nhiêu lần rồi, ta là chim hoàng yến! Còn nói vậy nữa là ta mặc xác ngươi!

- Còn nữa... Giúp ta quan sát con hổ kia, ta thực sự muốn chọn mất một cái...

- Ngươi...

Không đợi chim hoàng yến mở miệng, nàng đã nhìn thấy thạch hầu ngã lăn ra.

Có lẽ bởi vì tinh thần căng thẳng quá độ, suốt một đêm đầu bên bờ sinh tử, nghĩ lại vẫn còn thấy đáng sợ.

- Sau này nếu ngươi gọi ta là sơn tước, ta sẽ không để ý tới ngươi.

Oán hận mở mở cây khô bên cạnh, chim hoàng yến tung mình đuổi theo phương hướng con hổ rời đi.

Cả ngày hôm đó, bầy khi cùng chim hoàng yến thay phiên nhau theo dõi con hổ. Nếu như chim hoàng yến theo dõi còn đỡ, nàng cùng lắm là đi theo con hổ báo cáo hành tung, nếu như bầy khi thì... Bọn chúng liền ra sức quấy phá.

Chúa tể sơn lâm khi xưa hiện tại như một con chuột chạy qua phố, bị người người đuổi đánh.

Bất đắc dĩ, con hổ đành phải chạy đến trên bãi đất trống mới có được thảnh thơi chút ít.

Nhưng trận chiến tranh giữa bầy khi và con hổ mới chỉ mở màn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cầu Đạo

Màn đêm buông xuống, lúc này thạch hầu mới tỉnh, chuyện đầu tiên mà hắc làm chính là ăn một đồng trái cây mà bầy khi mang tới hiếu kính, sau đó dùng dây leo và lá cây để băng bó vết thương.

Trong lúc này, hắc còn tranh thủ đại tiện một cái.

Nói đến chuyện đại tiện lại làm tim hắc đập thình thịch, không có giấy vệ sinh, thứ có thể sử dụng chỉ có lá cây. Mà đại đa số lá cây bởi vì vô cùng bóng nên lau tới lau lui cũng không sạch, bất đắc dĩ hắc chỉ có thể sử dụng một loại lá cây có nhiều lông tơ.

Kết quả, tự nhiên là cục hoa tàn.

Nghĩ đến thời gian rất dài sau này vẫn phải sử dụng thứ ấy để giải quyết không khỏi khiến cho thạch hầu nghĩ mà đau lòng, tưởng niệm cuộc sống trước kia.

Mấy ngày kế tiếp nếu không có chuyện gì đặc biệt hắc tuyệt không rời khỏi động, đành hoàng sống trong động dưỡng thương đồng thời hắc còn điều khiển bầy khi truy kích con hổ kia.

Phương pháp truy kích có thể nói vô cùng hữu hiệu, muốn dựa vào trái cây ném chết nó là chuyện không thể, nhưng hắc có thể khiến cho con hổ này chết đói!

Bầy khi được chia làm mười tổ không quản ngày đêm tập kích quấy rối con hổ, đồng thời truyền bá khắp nơi hành tung của nó. Cứ như vậy con hổ còn

chưa tới, con mới đã chạy sạch.

Con hổ không chịu nổi quấy rầy bắt đắc dĩ đành phải chạy tới khu vực không bị cây cối bao trùm bên ngoài Hoa Quả Sơn.

Có câu nói hổ lạc bình nguyên bị chó nhón, con hổ vốn quen sống trong rừng rậm, đến nơi trống trải, bộ lông trên người càng thêm bắt mắt. Con mới từ xa xa đã nhìn thấy nó liền chạy biến mất tăm.

Mặc dù không đến mức hoàn toàn không tìm được thức ăn, nhưng chịu đói là lẽ tất nhiên.

Chúa tể sơn lâm làm sao có thể chịu nổi cảnh này, nó biết rõ kẻ nào đang đứng sau giờ trò. Cho nên, mấy đêm nguyệt hắc phong cao con hổ giết về trong núi, muốn cầm tặc trước cầm vương.

Nhưng thạch hầu cũng không phải dạng vừa, trong cảnh sinh tử tồn vong tuyệt không dám có một khắc lơ là. Toàn bộ rừng cây đều được cài cắm trạm gác, thường thường con hổ còn chưa tới hán đã tòn vào trong động.

Huống chi dưỡng thương nhưng hán không hề nhàn rỗi, động không rộng thì hán có thể đào thêm! Hán chỉ huy hầu tử hầu tôn bắt đầu dùng thạch đao đào lên một huyết động dưới gốc đại thụ sao cho vừa vặn với mình.

Lúc này, toàn bộ rừng cây đã biến thành pháo đài của hán.

Dĩ nhiên, đôi khi cũng không tránh khỏi sơ xuất, đặc biệt là thời điểm bấy khi lơ là nhiệm vụ.

Bọn chúng đôi khi có thể ngủ quên trong lúc làm nhiệm vụ, có khi đang thi hành nhiệm vụ lại chạy đi chơi đùa, có thể đi tiểu xong liền quên mất mình phải làm gì... Tóm lại, đối với đám khi này chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Vì thế, thạch hầu nhiều lần lâm vào hiểm cảnh, thần kinh luôn trong trạng thái cực độ căng thẳng, buổi tối thường xuyên gặp ác mộng.

Bản thân rời xa văn minh, cuộc sống ăn gió nằm sương khiến cho thân tâm thạch hầu đều rất mệt mỏi, mà con hổ đuổi cùng giết tận càng làm cho tinh thần hán cơ hồ như sắp phát điên.

Từ góc độ này mà nói, sự quấy phá của con hổ không phải là không có tác dụng.

Giờ phút này cuộc chiến đã diễn biến thành một trận tiêu hao chiến, ai không nhịn được kẻ đó sẽ thua.

Sau một tháng giằng co, thạch hầu tinh thần uất ức nhưng thương thế đã khỏi, con hổ cũng đã gãy trơ xương như que củi, từ xa nhìn lại nói là con mèo bệnh cũng không quá đáng.

Hiện tại, tùy theo thể năng tiêu hao, con hổ phải dùng càng nhiều tinh lực để săn mồi trên bình địa, càng lúc càng ít đặt chân vào rừng rậm, tựa như nó muốn chấm dứt trận chiến này.

Nhưng thạch hầu không nghĩ như thế.

- Ngươi còn muốn giết hán? Nhưng đã năm sáu ngày nay hán không tới đánh lén, cần gì phải vậy?

- Nó phải chết! Ta muốn bắt nó nướng lên ăn!

Lúc này đôi mắt thạch hầu đã thâm quầng, gần như điên cuồng quát um lên:

- Ngày nào tên kia còn chưa chết, ta ngủ không yên!

Hai mắt chim hoàng yến tròn tròn nhìn hán, nàng bỗng nhiên phát giác quyết tâm trả thù của con khi trước mắt này mạnh mẽ vô cùng.

Cho đến mấy trăm năm sau, khi có người hỏi thạch hầu đời này đối thủ nào khiến hán nhớ kỹ nhất. Câu trả lời của hán không phải Như Lai Phật Tổ, không phải Ngọc đế, lại càng không phải Dương Tiễn. Mà là con hổ ngay cả tên cũng không có này.

Đây là cuộc chiến sinh tử dai dẳng nhất trong đời hán, lưu lại bóng ma trong lòng vĩnh viễn không thể nào ma diệt.

Lại một tháng nữa trôi qua, con hổ bụng ăn không no càng thêm hư nhược, mà thạch hầu trong trạng thái điên cuồng đã nắm giữ toàn bộ các kỹ năng sinh tồn của loài khi, trở thành một vị Hầu vương thực sự.

Quyết chiến cuối cùng khai hòa.

Thạch hầu quán lá cây quanh người, mang theo một đống củi dùng bao công sức chế tạo mà thành, cầm thạch đao, dẫn một đám hầu tử mang theo một cơn vót nhọn hạo hạo đằng đằng đi tới chỗ con hổ.

Ở trong sơn cốc nhỏ bé hai tên sinh tử oan gia lại chạm chán nhau.

Nhìn thấy thạch hầu, con hổ đã hoàn toàn tuyệt vọng.

- Nhất định phải vậy sao?

Nó hỏi.

Thạch hầu không trả lời, chẳng qua phát tay để cho bầy hầu tử cảm trường côn áp sát.

Đây chính là câu trả lời.

Con hồ há miệng, bộ lông cũng xù lên, hướng về phía bầy khi điên cuồng gầm thét, một con mãnh thú gãy chết quả thật khiến cho người ta sợ hãi, nhưng không thể khiến cho bầy khi lùi bước.

Bởi vì sứ tin nhiệm đối với Hầu vương đã áp đảo cả sự sợ hãi.

Trận chiến tranh kéo dài hai tháng cuối cùng chấm dứt, chim hoàng yến vĩnh viễn nhớ kỹ cảnh tượng ngày ấy.

Thạch hầu tự thân thượng trận, hấn nhe răng điên cuồng gầm gào, hai mắt đỏ bừng hiện đầy tơ máu, trên mặt nổi gân xanh.

Mấy tháng bị đè nén được phóng thích triệt để, hấn giống như một con dã thú cảm tăng đá nện nát đầu con hồ, lại đem thi thể con hồ nướng chín lên ăn.

Đây là lần ăn thịt duy nhất trong đời thạch hầu, khiến hấn tiêu chảy bảy tám ngày đến khi chỉ còn lại một lớp da mới đỡ hơn một chút.

Nhưng mọi chuyện còn chưa kết thúc, mọi người đều biết ở thế giới động vật có khái niệm “lãnh địa”. Con hồ thân là “lãnh chủ” đã chết đi, tự nhiên sẽ có một con vật khác đứng đầu chuỗi thức ăn tới thay vị trí “lãnh chủ”.

Sau một tháng, vị “lãnh chủ” mới liền trình diện —— một con báo gấm.

Điều này khiến cho thạch hầu đang chuẩn bị tu tâm dưỡng tính lại trở về trạng thái căng thẳng, mặc dù đã có kinh nghiệm đối phó lão hồ, nhưng báo gấm thân hình mảnh mai hơn lại giỏi leo cây hiển nhiên không dễ đối phó như vậy.

Càng khiến người ta thêm tuyệt vọng chính là, cho dù phí công phí sức đánh bại vị lãnh chủ này, cũng sẽ có một con vật khác tới thay vị trí của nó.

Cũng may báo gấm không hứng thú với chuyện trêu chọc bầy khi số lượng đông đảo lại tương đối đoàn kết, cảnh này khiến thạch hầu sống an bình được một đoạn thời gian.

Nhưng cảnh an bình cũng cực kỳ ngắn ngủi, nửa tháng sau có một đêm, một con tiểu hầu tử vừa mới trưởng thành đã mất tích, mà thạch hầu lại tìm được một bộ xương sọ khi trong hang ổ của báo đốm..

Lập tức thần kinh của bầy khi căng thẳng đến cực độ, cảnh giới khắp nơi, bởi vì không thể hoàn toàn tín nhiệm đám hầu tử hầu tôn, mỗi đêm thạch hầu phải tuần tra mấy lần, có đôi khi không tìm được hầu tử canh gác lại phải tự mình thể thân.

Nhưng vô luận hấn cố gắng thế nào, bầy khi vẫn thường xuyên có người mất tích.

Hấn bắt đầu thù phản kích, nhưng động tác của báo gấm cực kỳ nhanh nhẹn, hơn nữa quấy rầy căn bản không đạt được hiệu quả như khi đối phó lão hồ

Có một lần, báo gấm từ xa xa thấu qua bầy khi mặt lộ nụ cười quỷ dị nhìn về phía thạch hầu, nụ cười của thợ săn đối với con mồi ấy giống như một cái hạt giống chôn sâu trong lòng thạch hầu, dần dần mọc rễ nảy mầm.

Vô số lần, thạch hầu mơ thấy mình đang ngủ thì bị cắn vào cổ họng, máu chảy lênh láng. Cảm giác tử vong uy hiếp mọi lúc mọi nơi thật sự quá đáng sợ...

Rốt cục, sau bốn tháng sống trong lo âu, thạch hầu đưa mắt nhìn ra biển rộng.

- Ngươi muốn ra biển?

Chim hoàng yến kinh hãi hét ầm lên.

- Ta muốn tới Tây Ngưu Hạ Châu Linh Đài Phương Thốn sơn Tà Nguyệt Tam Tinh động tìm Bồ Đề tổ sư cầu tiên học đạo.

- Tây Ngưu Hạ Châu ta từng đi qua, nhưng cái nơi quý quái kia thì ta chưa nghe nói.

- Ta nhớ ngươi từng nói trong quá trình du lịch từng gặp được người gọi là “tiên nhân”, chỉ cần tìm được bọn họ, khẳng định sẽ biết được.

- Vậy ngươi vượt qua biển như thế nào? Ngay cả loài người còn không thể vượt biển này được.

- Đó là bởi vì bọn hấn không có người dẫn đường, trên biển sợ nhất là lạc phương hướng, mà ta có ngươi!

Thạch hầu kiên định nói.

- Ta đồng ý cùng người ra biển lúc nào?

Đối với cách nói chuyện này, chim hoàng yến vạn phần khinh bỉ, nhưng cuối cùng vẫn bị trôi lên cùng một con thuyền với thạch hầu, có lẽ là bởi vì vào những lúc rảnh rỗi thạch hầu biết cách làm cho nàng vui vẻ.

Nàng thích bông hoa đại thạch hầu gài lên đầu nàng, nàng thích thạch hầu nói nàng là con chim xinh đẹp nhất trên thế giới này.

Ngay sau đó, thạch hầu phát động toàn bộ hầu tử giúp hắn dựng nên công cụ ra biển, đây là một công trình đầy phức tạp.

Đối với cái nơi không có văn minh cũng không có bất cứ loại công cụ nào, muốn chặt cây đưa đến bờ biển tạo thành bè gỗ không hề là chuyện dễ dàng, huống chi thạch hầu không chỉ muốn một chiếc bè nhỏ bé.

Hơn nữa, trong quá trình chuẩn bị bọn họ còn phải đề phòng uy hiếp đến từ báo gấm.

Suốt ba tháng không ngừng nghỉ đẩy nhanh tốc độ, bọn họ mới hoàn thành chiếc bè gỗ lớn diện tích sáu trượng vuông, trong thời gian đó lại có bốn con khi bất hạnh bị báo gấm cắn chết.

Lúc chia tay cả bảy khi đều đỏ mắt.

- Đại vương, người sẽ trở về chứ? Chúng ta hơi sợ.

- Nhất định, chờ ta học thành thất thập nhị biến ta sẽ về làm thịt con báo này!

Thạch hầu chém đinh chặt sắt khẳng định nói.

Nhìn thạch hầu bước lên bè gỗ thô ráp, bảy khi ôm nhau khóc rống.

Bảy khi này mặc dù ngốc nghếch, nhưng không thể phủ nhận nếu không có chúng thạch hầu đã thành thức ăn trong bụng hổ. Hơn nữa khi bọn họ biết thạch hầu chuẩn bị bè gỗ là vì rời đi lại vẫn giữ lời hứa nghe theo lệnh Hầu vương. Phải biết rằng một khi thạch hầu rời khỏi nơi này, bọn họ lấy cái gì ra để chống đỡ con báo kia đây?

Bọn họ đơn giản, thuần phác, còn ngốc nghếch, ngốc đến mức khiến cho hầu tử cảm thấy đau lòng.

Thủy triều rút đi kéo bè gỗ ra biển, thạch hầu bò lên bè gỗ, lớn tiếng hô:

- Các người nhất định phải sống thật tốt, đừng để cho con báo ăn thịt. Chờ ta trở về!

- Đại vương, người nhất định phải trở về!

Lúc này, thạch hầu đã lệ nóng doanh tràng.

- Nếu không nữa, vì sao còn muốn đi?

Chim hoàng yến hỏi.

Thạch hầu không đáp, mấy tháng qua sống ở nơi này tựa như người nguyên thủy, gian khổ chỉ có bản thân hắn biết.

Con đường cầu đạo, đã là lựa chọn duy nhất của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lênh Đênh

Xuyên việt cũng không phải một chuyện dễ dàng, nó đồng nghĩa với việc bỏ qua toàn bộ quá khứ.

Mà khi xuyên việt không thuận lợi, thời khắc rảnh rỗi suy tư lại, hồi ức trước đây sẽ biến thành gánh nặng tâm lý khổng lồ.

Thạch hầu phiêu lưu trên biển luôn trong tâm chí như thế, hắn không chỉ tưởng niệm Hoa Quả Sơn, mà còn nhớ phụ thân, nhớ mẫu thân, nhớ tới bạn bè, nhớ tới đồng nghiệp, nhớ tới điện thoại di động, nhớ tới TV, nhớ tới internet... Tóm lại, hắn nhớ tất cả mọi thứ.

Nếu như có thể có đường về, cho dù cho hắn làm mười cái Tôn Ngộ Không hắn cũng sẽ không hứng thú.

Lúc còn ở Hoa Quả Sơn hẳn vì sống sót mà làm đủ mọi chuyện, lấy đâu ra thời gian suy nghĩ những chuyện này, mà nay...

Quá khứ mà mấy tháng qua lơ đãng quên đi giây phút này lại hiện lên hành hạ tâm trí của hắn.

Cả ngày quan sát thiên không cùng biển rộng vĩnh viễn xanh thẳm, dần dần tưởng niệm lại những chuyện đã qua khiến hắn có cảm giác hít thở không thông.

Nhiều lần hắn ngăn người ngắm nhìn nước biển thâm lam tới mấy canh giờ, thiếu chút nữa thì muốn lao mình xuống.

- Có lẽ chết đi sẽ quay trở lại.

Hắn nghĩ.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua chiếc lều dùng cành lá để dựng lên cùng với trái cây ở bên trong, hắn lại nghĩ:

- Nhưng dù không nhảy xuống, ta cũng sẽ sớm chết mà thôi.

Từ khi ra đời ở Hoa Quả Sơn đến lúc phiêu lưu trên biển, có lúc nào không phải là giãy dụa trước cái chết?

Ra biển trên thực tế là một hành động cực kỳ điên cuồng, một chiếc bè gỗ cho dù lớn tới đâu ở giữa sóng biển mênh mông có khác gì một chiếc lá nhỏ nhoi. Trái cây mang theo chưa kịp ăn xong liền đã hư thối mất rồi.

Chỉ hi vọng dựa vào mấy quả dừa kiên trì cho tới được bờ bên kia.

- Nói không chừng tới nay gặp phải cơn bão, bè gỗ sẽ tan nát, sau đó ta cũng đi đứt.

- Người đang nghĩ ngợi linh tinh gì thế? Hầu tử.

Chim hoàng yến hung hăng trừng mắt lườm hắn.

Sự tình thường thường diễn ra đúng dự tính xấu nhất, đêm đó thật sự có một cơn bão, một cơn sóng dữ đánh tan bè gỗ, công sức cố gắng hơn ba tháng của bấy khi biến thành hư ảo.

Tại trong biển giãy dụa cả đêm, ngày hôm sau hầu tử chỉ còn một cây đại thụ bên mình.

Không có nước, cũng không có thức ăn, chỉ còn mỗi chim hoàng yến làm bạn.

- Xem đi! Ta đã bảo đừng mở mồm nói bậy rồi mà không nghe! Giờ phải làm sao?

Chim hoàng yến vỗ vỗ cánh không ngừng lắc nhai.

- Ta phát hiện...

- Phát hiện cái gì?

Hầu tử nhìn mặt trời bóng rọi chiếu rọi trên mặt biển, chậm rãi nói:

- Phát hiện đến lúc sắp chết ta lại không muốn chết.

- Người có bệnh a!

Chim hoàng yến bực đến phát khóc.

Lúc ra biển hầu tử cũng đã từng nghĩ tới kết quả sẽ thành thế này. Kỳ thực lần ra biển này thứ duy nhất hắn dựa vào chính là cảm giác phương hướng độc nhất vô nhị của loài chim, tương đương với có một la bàn tự nhiên.

Dựa theo phương hướng dự định, bọn họ muốn tận dụng gió mùa, theo hướng tây nam dạt vào tới Nam Chiêm Bộ Châu, tiếp theo đi bộ vượt qua Nam Chiêm Bộ Châu mà tới Tây Ngưu Hạ Châu.

Song tình huống trước mắt cho dù có “la bàn” cũng không có nhiều tác dụng.

Vội vã bay nhanh lên không trung, chim hoàng yến bồi rồi đảo mấy vòng, nửa ngày sau nàng mới trở về.

- Thấy đảo nhỏ không?

- Không có.

Chim hoàng yến chán nản lắc đầu.

- Không có nước, không có thức ăn, trong tình hình như vậy chỉ có thể tiết kiệm thể lực thôi.

Thạch hầu nằm bệt xuống cây khô, chỉ còn lại cái đuôi vẫn còn ngoe nguẩy.

- Nếu như bay xa hơn một chút, có lẽ...

- Ngươi đi tìm đảo nhỏ ư, chỉ cần tìm được đảo nhỏ có lẽ chúng ta sẽ thoát chết.

Thạch hầu hí hóp mắt nói.

- Nếu ta thấy đảo nhỏ nhưng không tìm lại được ngươi thì sao?

Chim hoàng yến nói không sai, hải lưu vốn dĩ thay đổi rất thất thường.

Lấy cảm giác phương hướng của chim hoàng yến để đi tìm đảo nhỏ cũng không quá khó, nhưng một khi thạch hầu rời khỏi tầm mắt của nó, tìm được đảo nhỏ sau đó có thể tìm lại được thạch hầu hay không lại là vấn đề rất lớn.

Thạch hầu cũng không biết giải quyết vấn đề này thế nào.

Một chim một khi đều ở trên cây khô, trầm mặc như vậy, rất lâu sau mà vẫn không nói thêm lời nào.

Cho đến giữa trưa mặt trời như muốn thiêu đốt cháy lưng thạch hầu, thạch hầu mới mở miệng nói:

- Ngươi đi đi, không có ta, ngươi sẽ sống sót.

- Vậy ngươi thì sao?

Chim hoàng yến hỏi.

- Ta? Ta là Tôn Ngộ Không, ta là linh hầu do thiên địa sinh ra, chắc chắn không thể chết thế này đâu.

Chim hoàng yến nghe hẳn nói nhưng không hiểu gì, nằng lắc đầu:

- Ta không đi, ta đi rồi dù ngươi có được cứu, ngươi cũng không đến được nơi ngươi muốn. Không phải ngươi còn muốn tu tiên cầu đạo ư?

- Bây giờ còn nói những chuyện này làm gì? Ngươi đi đi, ta sẽ không trách ngươi.

Tuyệt vọng có đôi khi lại là sự giải thoát, đối mặt với biển rộng vô biên hẳn không làm gì được, nhưng ngược lại hẳn lại thấy an bình.

Có lẽ tại thời điểm xuyên việt cũng nên chết rồi, không phải con thạch hầu nào cũng đều có thể trở thành Tôn Ngộ Không. Có lẽ đi đến được kết quả giống như Tôn Ngộ Không vốn dĩ là tỷ lệ cực thấp.

Nghĩ thoáng ra thì lần thử nghiệm thất bại này cũng không tính là gì, chẳng qua lại khiến cho một con chim hoàng yến vô tội phải chết theo mình, làm trong lòng hẳn có chút băn khoăn.

- Ta không đi.

Chim hoàng yến trợn mắt.

- Ngươi ở lại chỉ làm ảnh hưởng tới ta thôi! Đi nhanh lên! Không đi thì ngươi sẽ chết!

- Ta không đi, ai cần ngươi quan tâm! Ai cần ngươi quan tâm! Ta muốn làm gì mặc kệ ta! Ta không đi!

Chim hoàng yến trào nước mắt.

Đôi mắt thạch hầu cũng dần dần đỏ lên.

Đi tới thế giới này, hẳn chưa từng khóc, Tôn Ngộ Không sao lại dễ dàng khóc thế này?

Nhưng anh hùng không nên có nước mắt.

- Theo như điểm này đến tính, ta cũng không phải anh hùng.

Chỉ chớp mắt một ngày đã trôi qua.

Khi mặt trời vừa ló rạng, nước biển trên người nhanh chóng bốc hơi, lưu lại một lớp muối tinh trên lông. Điểm này khiến cho thạch hầu cảm thấy vô cùng

khó chịu.

Mà khổ sở hơn chính là đói và khát.

Đù loại cảm giác khiến hần vô cùng nóng nẩy, nhưng đến lúc này thì hần không còn sức lực để nổi giận nữa rồi.

Mà đảo nhỏ vẫn chưa thấy bóng dáng, muốn theo hải lưu tìm được đảo nhỏ, loại vận khí này không khác gì trúng xổ số .

Nhìn tới đầu kia của gốc cây, chim hoàng yến co chân đứng một góc cũng đã bắt đầu suy nhược.

Từ thân đã cách bọn họ chỉ trong gang tấc.

- Đi không?

- Không đi.

Chim hoàng yến quật cường nói.

Thạch hầu không hỏi nữa, hần chỉ an tĩnh nhìn ngắm thiên không.

Mà khi mặt trời ngày thứ ba lại nhô lên, thạch hầu cùng chim hoàng yến đang dựa vào nhau.

Thạch hầu phải cẩn thận để không đè lên nàng, nhưng hần quả thật thích cảm giác tựa vào nhau này.

- Đi không?

- Không đi.

Vẫn là câu trả lời đó, bất đồng chính là chim hoàng yến không còn trợn mắt.

- Tại sao ngươi nhất định phải tu tiên cầu đạo? Ta từ chưa từng thấy khí nào giống như ngươi.

Chim hoàng yến hỏi.

- Đó là vì ta không phải khí.

- Không phải khí?

- Thật ra cũng có thể coi là khí, chẳng qua... Tóm lại, ta không phải hầu tử bình thường. Thật ra ba trăm năm nữa ta mới nên ra biển , như vậy mới tốt nhất. Có lẽ ta đã quá nóng lòng.

- Tại sao?

- Không biết.

...

- Ma tước (chim sẻ), ngươi còn nguyện vọng gì không?

- Ta là chim hoàng yến! Chim hoàng yến... Quên đi, không còn sức để so đo với ngươi. Nguyện vọng của ta... Ta muốn bay cao hơn xa hơn, có thể giống như chim ưng. Như vậy ta có thể đến thật nhiều nơi... Nếu như ta là chim ưng, ta có thể tìm được đảo nhỏ một cách dễ dàng .

- Sẽ có một ngày như thế , chỉ cần tới Tà Nguyệt Tam Tinh Động, tu thành tiên, cái gì cũng sẽ có.

Hầu tử nói.

- Ta cũng có thể tu ư?

- Dĩ nhiên.

- Tu thành rồi ngươi muốn làm cái gì?

...

- Hầu tử, ngươi tu tiên là vì cái gì?

- Vì... Không biết, ừ, ta suy nghĩ. Ta không muốn làm một con hầu tử bình thường, ta muốn học được thất thập nhị biến sau đó tìm một nơi làm đại vương, đúng, tốt nhất chuẩn bị thêm mấy tiểu thiếp, cuộc sống tiêu dao tự tại, cũng không cần sợ con báo nhãi nhép kia . Đến lúc đó ta sẽ ở Hoa Quả

Son xây cho người một cái cung điện như hoàng cung, trên trời dưới đất, chỉ cần người muốn, không có gì ta không làm được.

- Chuẩn bị có mấy tiểu thiếp? Người không tu cũng có, ta có biết vài con khi cái đảm bảo người nhìn sẽ chảy nước miếng.

- Đi! Ai cần khi cái? Đến lúc đó xứng đôi với ta chỉ có tiên nữ... À, Hồ Ly tinh xinh đẹp cũng được.

- Không thể là Hoàng Yến tinh ư?

Thạch hầu chợt mở to hai mắt nhìn chim hoàng yến đang tức giận.

A, Ngưu Ma vương có thể cùng Hồ Ly tinh thông đồng ở chung một chỗ, Xà tinh có thể kết hôn cùng Hạt Từ tinh. Thử nghĩ xem Hầu tinh cùng Hoàng Yến tinh... Đường như cũng không có vấn đề a.

Nhưng đây không phải còn không có thành tinh ư? Chẳng lẽ tình yêu thật sự có thể siêu thoát chủng tộc? Làm sao ta lại cảm thấy như vậy?

- Được rồi được rồi, đến lúc đó ta làm son đại vương sẽ phái người đem người trời về làm áp trại phu nhân.

- Được!

Chim hoàng yến cao hứng gật gật đầu, cúi đầu nhảy đến bên cạnh hầu tử chà chà:

- Người nhất định phải nhớ phái người tới trời nha.

- Nhưng đầu tiên nói trước nhé, lúc hóa thành hình người người phải xinh đẹp một chút, nếu không ta sẽ đổi ý.

- Không xinh đẹp thì ta sẽ phái người trời người về làm áp trại tướng công chứ sao.

- ... Làm thế cũng được?

Thời gian không ngừng trôi qua, những câu chuyện không đầu không đuôi vẫn tiếp tục kéo dài, chẳng qua thanh âm càng ngày càng yếu ớt.

Mặt biển xuất hiện mặt trời mọc mặt trời lặn, mây bay bay múa giữa không trung, đói bụng, khát nước, mặt trời chói chang thiêu đốt, gió biển mang theo hơi lạnh thấu xương.

Cho đến sáng sớm ngày thứ bảy, chim hoàng yến cùng thạch hầu đã lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Trong ánh sáng mờ mờ, thạch hầu tựa như thấy một con cá chép màu vàng trên biển.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Sa Mạc

Khi dương quang lần nữa ập vào trong mắt thạch hầu, đầu lưỡi của hắn chạm đến một ít vật thể nhỏ mịn, cứng ngắc.

- Cát?

Hắn gắng sức ngẩng đầu lên.

Đây là bờ biển, nước biển theo từng đợt vỗ vào bãi cát, chạy dọc theo bãi cát là một rừng phi lao.

- Chúng ta... Chúng ta được cứu rồi!

Hắn chợt mở to hai mắt, hi vọng lại một lần nữa quay về!

Cố gắng giãy dụa đứng lên, lại phát hiện chim hoàng yến đang hôn mê nằm bên cạnh.

Cẩn thận đỡ nàng vào lòng bàn tay, thạch hầu đi về phía rừng phi lao.

Hoàn cảnh khiến cho người ta trưởng thành, lúc này thạch hầu đã không phải là thạch hầu lúc mới đặt chân tới thế giới này, hắn đã có đủ các kỹ năng sinh tồn của một con khi.

Nơi này không phải Hoa Quả Sơn, chỉ riêng khí hậu đã thể hiện ra điểm này.

Nơi này cũng không có nhiều trái cây, song dù như thế, nơi này vẫn có thể tìm được một ít quả từng hay quả hồ đào... có thể lót dạ.

Chuyện này không làm khó được thạch hầu, nhưng lúc này vấn đề cấp bách nhất đối với hắn không phải đói mà là khát.

- Cố gắng lên, nhất định phải chịu đựng, chờ một lát. Ta sẽ tìm được nước nhanh thôi. Không được chết, lập tức sẽ có nước.

Chim hoàng yến hô hấp dần dần yếu ớt khiến thạch hầu không khỏi kinh hãi, trong cơn hoảng hốt hắn không ngừng lặp lại mấy câu nói này, ra sức tìm kiếm ở trong rừng.

Tiện tay hái lá cây cũng không quản có độc hay không, trực tiếp nhét vào trong miệng nhai nghiền, cố gắng từ đó hút lấy một chút chất lỏng để duy trì năng lượng.

Ở trong rừng phi lao chạy cả buổi sáng, hắn mới tìm được nước, đó là một đạo sơn tuyến chảy xuống từ đỉnh núi.

Mặc dù ít, nhưng đối với một chim một khi thì đã đủ lắm rồi.

Bởi vì lúc này chim hoàng yến vẫn đang hôn mê, thạch hầu phải dùng miệng để mớm cho nàng.

- Nhất định phải sống.

Hắn nói.

Hồi lâu sau, mắt chim hoàng yến khẽ giật giật, nhấp nhấp mở, nuốt nước vào bụng.

Sau đó tìm chút ít hạch đào, thạch hầu đập vụn trộn vào nước dứt cho chim hoàng yến.

Thật vất vả mới khiến chim hoàng yến hơi hơi ổn định lại, nàng mở mắt hỏi:

- Chúng ta thoát chết như thế nào?

- Ta cũng không biết, hình như ta thấy một con cá chép vàng. Chắc là vị thần tiên hoặc là yêu quái nào đó.

Thạch hầu dùng tảng đá đập vỡ hạch đào, sau đó đưa đến miệng chim hoàng yến, rồi hắn cũng bắt đầu ăn.

- Làm sao ngươi biết là thần tiên hay yêu quái?

- Trên biển mà có cá chép à? Trong ấn tượng của ta thì không có, huống chi còn màu vàng. Nhưng ta biết long rất thích biến thành cá chép.

- Ngươi biết nhiều thật... giống một con người, mà không giống khi.

Chim hoàng yến hâm mộ nói, trong ánh mắt vẫn tràn đầy lo âu.

Nói xong, chim hoàng yến thiếp đi.

Đêm hôm đó, bọn họ ngủ lại trong rừng rậm, hầu tử trông chừng cho chim hoàng yến nằm nghỉ trên một gốc cây già.

Đây là một đêm không trăng, giờ tay không nhìn thấy ngón, trong bóng tối thỉnh thoảng truyền đến tiếng mãnh thú tru lên, trong bụi cỏ dưới tàng cây tựa hồ có thứ gì đó đang giãy dụa, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Hầu tử ngừng hô hấp, hắn hoàn toàn không biết trong bóng tối kia ẩn chứa loại mãnh thú nào, hắn sợ chỉ cần mình thở mạnh một hơi cũng sẽ dẫn tới họa sát thân.

Suốt một đêm, hắn cũng nửa tỉnh nửa mê.

Cho đến khi mặt trời mọc, hầu tử mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện nửa đoạn hài cốt của một con nai máu chảy đầm đìa dưới tàng cây...

- Tiếp theo phải làm sao đây?

Chim hoàng yến cúi đầu nhỏ giọng hỏi.

Thạch hầu nắm tảng đá đập nát vỏ hạch đào, lấy nhân ra nhét vào trong miệng. Miệng hắn nhai nuốt thật nhanh, lại không đáp lời.

Hắn đang nghĩ cách để mình quên đi hồi ức sợ hãi đêm qua, nhưng càng như vậy càng không thể nào quên được.

Ở chỗ này không có bày khi, hắn chỉ có một thân một mình, hoặc là nói, hắn là một con khi lạc đàn.

Hồi lâu, chim hoàng yến cũng vui đầu xuống, không hỏi nữa.

Đợi đến khi ăn xong hạch đào, thạch hầu mới nhấp nháy mắt nhìn về phía hậu sơn:

- Ta sẽ tiếp tục đi về phía tây. Nếu như ngươi không muốn đi, hãy về Hoa Quả Sơn, chờ ta trở về.

- Hầu tử, tu tiên thật sự quan trọng như vậy ư? Còn quan trọng hơn cả mạng sống?

Hầu tử không đáp.

Chim hoàng yến cũng không nói gì thêm.

Hầu tử mới hồi thần lại từ trong cơn sợ hãi, còn chưa kịp nghỉ ngơi liền dẫn theo chim hoàng yến vẫn đang suy nhược leo sang phía tây của ngọn núi.

Mặc dù ngọn núi này không cao lắm, song đối với hầu tử còn chưa hoàn toàn phục hồi thì đúng là hơi quá sức.

Đến khi đi lên tới đỉnh núi, rốt cục thạch hầu mới hiểu được tại sao chim hoàng yến lại hỏi như vậy —— đi tiếp, chưa chắc đã dễ dàng hơn sống ở nơi này.

Ở rất nhiều phương diện thạch hầu hiểu biết hơn chim hoàng yến, nhưng cũng có chút phương diện chim hoàng yến lại trội hơn thạch hầu —— đặc biệt là phương diện địa lý.

Phía sau ngọn núi này, là một mảnh sa mạc vô biên vô hạn.

Đó là một nơi mặt đất nứt nẻ khắp nơi, đôi mắt nhìn qua cơ hồ không có sinh linh, hoang mạc rộng lớn chỉ có mấy cành cây khô chết héo cùng với mấy con chuột đang đánh nhau tranh giành thức ăn.

Chỉ cách biệt một ngọn núi, một bên xanh um tươi tốt, mà bên kia lại không có một ngọn cỏ.

Đại dương rất nguy hiểm, song lục địa cũng không kém chút nào, đặc biệt là đối với một con khi.

- Còn muốn đi tiếp không?

Chim hoàng yến giãy dụa đứng lên trên vai thạch hầu, thờ dãi nói:

- Ta là chim, có thể bay. Trước nay ta không quan tâm lắm tới khoảng cách trên lục địa, cho đến...

- Cho đến khi gặp chuyện không may khi ra biển lần này?

- Phải.

Thạch hầu trầm mặc, hần đứng trên đỉnh núi lưu luyến quan sát sa mạc phía tây rất lâu.

- Chim hoàng yến, ngươi đã tới nơi này đúng không? Nơi này là Nam Chiêm Bộ Châu rồi, không sai chứ.

- Phải.

- Nếu như ta muốn vượt qua phiến sa mạc này, cần bao lâu?

- Ta dùng khoảng sáu ngày để bay qua.

Chim hoàng yến cúi đầu, do dự nửa ngày, nói tiếp:

- Trên phiến sa mạc này có bầy sói... Sau khi đi qua sa mạc, sẽ có một trấn nhỏ của loài người, mặc dù có rừng rậm, nhưng trong rừng rậm lại có thợ săn... xa hơn là...

Chim hoàng yến không nói thêm gì nữa, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Ở trên mảnh đất này không có một nơi nào là an toàn cho thạch hầu, đoạn đường này toàn bộ đều do những nơi như thế nối tiếp mà thành —— thợ săn, mãnh thú, hoang mạc...

Con gió rất mặt cuốn cát đá xẹt qua bên người thạch hầu, phát động lông tơ trên mình hần.

Đối với con đường phải đi, hần đã từng suy nghĩ rất nhiều, nhưng hần vẫn quá ngây thơ.

Đường Tam Tạng đi Tây Thiên lấy kinh phải trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn, thạch hầu không nổi tiếng như vậy, lúc đầu cũng không có nhiều yêu quái thèm thường thịt của hần.

Nhưng...

Đoạn đường này trước không nói có thể tu thành tiên hay không, có thể sống được hay không cũng đã là một vấn đề.

Trở về?

Lần trước may mắn vượt qua biển rộng, lần này còn có thể may mắn vậy ư?

Giờ phút này, hần chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn, thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng rút thành một câu mắng mà chim hoàng yến nghe không hiểu:

- Mã lạc qua bích (son of bitch)!

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thợ Săn

- Hành trình ngàn dặm, bắt đầu từ dưới chân mình*!

· Lời bài hát Dám hỏi đường ở nơi đâu, ca khúc chủ đề Tây Du Ký (1986)

Thật vất vả mới tiêu hóa xong cảm xúc bị quan, hầu tử đứng trên đỉnh núi hô lớn.

Sải rộng bước chân, hần lên đường.

Cơ hồ không có một chút chuẩn bị, cũng không để ý đến sự lo lắng của chim hoàng yến, hần cất bước lên đường.

Có lẽ sau lưng hành động quyết tâm này, bản thân vẫn bị sự bị quan trong tâm trí quấy phá. Lại có một chút cảm giác bị tráng như “Phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục phản”.

Không ngừng tự động viên nâng cao sĩ khí, ngoài mặt là nói cho chim hoàng yến nghe, trên thực tế lại đang nói với chính mình.

Đoạn đường này đến cùng có thể thuận lợi tới được Tà Nguyệt Tam Tinh Động hay không?

Thật ra trong lòng hần cũng không rõ?

Thế giới trước mắt rõ ràng có quá nhiều điều nằm ngoài dự liệu, tất cả mọi chuyện căn bản không phải dùng một quyển Tây Du Ký là có thể nói rõ ràng.

Chẳng qua nếu ở lại cái nơi quỷ quái này, tiền không được lui không xong, hần có thể cam tâm ư?

Giống như chim hoàng yến dự liệu, trên phiến hoang mạc này có bầy sói.

Không lâu sau, hầu tử liền bị vây trên một gốc cây khô giữa hoang mạc.

Hần run sợ cuộn lại thân thể, phía dưới là một bầy sói đang đói bụng.

Đám động vật hung mãnh này đảo quanh cây khô, dùng móng vuốt không ngừng cào vào thân cây, nước miếng trong miệng ào ào nhỏ xuống.

Tiếng gầm gào của chúng tựa như một trọng chùy đập lên ngực hầu tử.

Kinh hồn táng đăm.

Chỉ cần không cẩn thận té xuống, hần sẽ bị bầy sói cắn xé đến xương cốt cũng không thừa.

Thời khắc này, hầu tử ngồi trên cây khô mà cảm giác giống như đang đi trên dây, mặc dù bản lĩnh leo cây đã luyện kỹ càng, nhưng vẫn cảm thấy có thể trượt chân bất cứ lúc nào.

Trong một giây tích tắc, hầu tử hồi hận, tâm tình dao động.

Có lẽ hần không nên vội vã như thế ... Nhưng lúc này mới hồi hận thì còn ích gì?

Ước chừng ba ngày, trong ba ngày này, chim hoàng yến không ngừng bồn chồn, mang tới cho hần chút quả dại, mang tới cho hần mấy giọt nước.

Từ trong đôi mắt đen nhánh của nàng, hầu tử thấy được sự mệt mỏi, nhưng nàng vẫn cố gắng tươi cười.

Trong lòng dâng lên chua xót, hầu tử nói:

- Tước nhi, thật sự xin lỗi.

Hắn không gọi nàng là “son tước”, cũng không gọi nàng là “ma tước”, không phải “Chim hoàng yến”, mà là Tước nhi.

Một cách tự nhiên nó trở thành tên của nàng.

- Xin lỗi cái gì?

- Ta không nên kéo ngươi đi cùng.

- Ngươi đang nói cái gì a? Ngươi không phải nói muốn tu tiên, tu thành rồi cưới ta? Muốn đổi ý? Lão nương mỗ chết ngươi!

Tước Nhi tức giận nhảy lên người hầu tử.

Hầu tử vội vàng né tránh, nhưng cười rất vui vẻ, cười đến mức bầy sói bên dưới không thể hiểu nổi.

Câu nói kia khiến hắn cảm thấy ngọt tận đáy lòng. Ở nơi này, hắn không cô độc.

Ngày thứ ba, bầy sói đói không chịu đựng nổi đành phải rời đi, Tước Nhi mang theo hầu tử dùng tốc độ nhanh nhất tìm được ốc đảo, hắn lại một lần được cứu.

Uống nước suối ngọt mát, hầu tử vừa mới từ quý môn quan đi dạo một vòng đứng ở trên tảng đá trịnh trọng thề:

- Ta thề, chờ ta tu thành thất thập nhị biến, ta sẽ cưới Tước Nhi làm vợ!

- Nếu như ngươi tu thành nhưng ta không tu được thì phải làm sao?

Tước Nhi lo lắng hỏi.

- Ngươi tu không được ?

Hầu tử nghĩ qua rồi nói:

- Ngươi tu không được, ta sẽ đi trộm tiên đan của Thái Thượng Lão Quân, thứ này ăn một viên có thể thành tiên, trước kia có một cô gái tên là Thường Nga từng được ăn tiên đan mà thành tiên nhân!

Tước Nhi gần như kiệt sức vẫn cười khanh khách, nàng không biết chuyện này có thành hiện thực hay không, nhưng nàng thích nghe những lời như thế.

Thật là khờ.

Qua hơn một tháng, bọn họ thành công vượt qua phiên hoang mạc.

Nơi tiếp theo đặt chân tới không phải rừng cây xanh um tươi tốt, mà là cây khô bụi rậm không một chút sinh cơ, trừ một chút thực vật có thể chịu được hạn hán, mọi thực vật khác đều đã chết khô —— nơi này đã một năm không có giọt mưa nào.

Không khí trầm lắng, tất cả cơ hồ đều là màu sắc khô vàng, đất đai màu vàng, thiên không màu vàng, ngay cả chút cỏ cây tinh cò nhìn thấy cũng mang sắc khô vàng.

Trong không khí tràn ngập khí tức làm cho người ta tuyệt vọng.

- Không có mưa?

Hầu tử nghĩ:

- Mưa trên thế giới này không phải do Long Vương cai quản ư? Chẳng lẽ người nơi đây làm chuyện gì đắc tội với Thiên Đình?

Dọc đường tình cò có thể thấy được hài cốt của một số con vật to lớn —— ví dụ như ngựa, trâu, hươu nai các loại. Cảm giác giống như phiên sa mạc từ vọng còn chưa kết thúc, mà vẫn tiếp tục kéo dài.

- Đều nói thủy hỏa vô tình, Thiên Đình thoát nhìn cũng chẳng có tình hơn so với thiên nhiên.

Bọn họ kinh hồn táng đảm chậm chậm bước đi trong rừng cây.

Trên bầu trời kèn kèn quanh quẩn, cảnh này khiến hầu tử phải thủ sẵn một cây gậy gõ.

Kền kền có lẽ không hứng thú chủ động công kích hàu tử, nhưng bọn họ tuyệt đối hứng thú công kích chim hoàng yến.

Điểm này cũng trực tiếp khiến cho phạm vi quan sát của chim hoàng yến thu hẹp lại, vì tránh né đám động vật ăn thịt, nàng phải đem cự ly giữa mình và hàu tử khống chế trong phạm vi nhất định, mà không cách nào trinh sát thay cho hàu tử.

- Đi qua nơi này cần bao lâu?

Hàu tử hỏi.

- Ta cũng không biết.

Tước Nhi nói:

- Nhiều năm trước ta đi ngang qua nơi này, quanh cảnh khi ấy không phải như bây giờ... Phía trước có thôn trang của nhân loại, bên trong có thợ săn. Chúng ta nên tránh né.

- Ta rất nghi ngờ, ở chỗ như thế này bọn họ còn có thể săn được động vật ư? Có lẽ đã chạy hết rồi.

Hàu tử nhếch môi cười.

Sự thật luôn luôn nằm ngoài dự đoán của hàu tử.

- Hừ —— phốc.

Một tiếng rít chói tai vang lên, cảm giác đau nhức từ bụng truyền đến, hàu tử chậm rãi mất đi ý thức, trong thoáng chốc, hắn nghe được Tước Nhi hét lên một tiếng chói tai, liên tục đập cánh.

Một bóng người đi về phía hắn.

Khi hắn mơ mơ màng màng tỉnh lại, trước mắt đã là bầu trời đầy sao.

Hắn lấy tư thế kỳ quái cuộn thân mình lại trên mặt đất.

Bên cạnh có một đồng lửa trại đang thiêu đốt hừng hực, thanh củi đen nhánh trong tiếng vang ba ba bắn ra tàn lửa, trên đồng lửa đang đun một cái nồi sắt hơi cũ nát, trong nồi nước sôi ùng ục.

Dưới ánh lửa, một nam nhân gầy gò, quần áo lam lũ ở cách đó không xa đưa lưng về phía hắn mài dao, bên cạnh người đặt một chiếc cung.

- Thật tốt quá... Thật tốt quá... Không ngờ trong rừng cây vẫn còn hàu tử... Thật tốt quá... Thật tốt quá...

Thanh âm kia khô quắt, khàn khàn, giống như phát ra từ một loài quỷ quái nào đó.

Hàu tử cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Một trận đau nhói từ trong bụng truyền đến, đau đến mức hắn toát cả mồ hôi.

Đó là vết thương máu chảy đầm đìa, mũi tên đã được nhổ đi, vết thương lưu lại nhìn mà giật mình, cũng may máu đã ngừng chảy.

Hàu tử quả thật đã biến thành con mồi, người trước mắt kia hiển nhiên chính là thợ săn.

Hắn giãy dụa, phát hiện tay chân của mình bị trói đến mức không thể động nổi.

Hồng бет! Lần này xong đời rồi!

Tử tế suy tư một hồi, hàu tử quyết định mở miệng nói chuyện.

Một con hàu tử có thể nói, ít nhất có thể trở thành lý do giúp cho nó sống sót.

- Đại ca! Vị đại ca này!

Hàu tử cố nén đau đớn hô lớn.

Người kia chậm rãi quay đầu, tựa như có chút bối rối tìm nơi thanh âm phát ra.

- Là ta! Đại ca! Nhìn nơi này, hàu tử!

Hàu tử chỉ kém phát tay, nếu như tay của hắn không phải bị trói chặt.

Nhưng trong thời khắc bốn mắt nhìn nhau, hấn liền phát hiện ý nghĩ của mình thật sự ngây thơ tới mức buồn cười.

Trên mặt người này không có một chút huyết sắc, người gầy trơ xương, giống như một bộ xương khô.

Đôi mắt hờn sâu trống rỗng, trong đôi mắt trừ đôi khát chỉ có đôi khát.

Đó là một đôi mắt ăn thịt người, chỉ sợ hiện tại bị trói ở nơi này có là người, hầu tử cũng tin chắc chủ nhân của cặp mắt kia sẽ đánh chén ngon lành!

Thợ săn thờ dốt, quan sát hầu tử hồi lâu, sau đó mãnh liệt xoay người, tốc độ mài dao nhanh hơn lúc trước không ít!

- Xong xong! Thật sự xong rồi!

Hầu tử ra sức giãy dụa.

Đột nhiên, một thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền đến:

- Đứng động..

- Tước nhi? Tước nhi? Là người?

- Xuyt! Đứng lộn xộn!

- Người có thể mở dây trói không?

Hầu tử vui mừng.

- Ta thử một chút.

Một chút một chút, Tước Nhi dùng miệng khéo léo mổ lên nút thắt trên sợi dây.

Mỗi một lần đều chỉ có thể mổ một chút, nhưng nàng không từ bỏ.

Hồi lâu, hồi lâu, tiếng mài dao dần dần chậm lại.

Thợ săn đứng lên, lấy tay nhẹ nhàng lướt qua lưỡi dao.

Khi hấn quay đầu lại, hầu tử đã hiểu.

Thời khắc tử vong cuối cùng đã đến, hấn bắt đầu dùng toàn lực giãy dụa.

- Chạy mau... Chạy mau... Tước nhi chạy mau!

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thợ Săn (2)

Thợ săn đứng lên, tay nhẹ nhàng lướt qua lưỡi dao.

Khi hấn quay đầu lại, hầu tử đã hiểu.

Thời khắc tử vong cuối cùng đã đến, hấn bắt đầu dùng toàn lực giãy dụa.

- Chạy mau... Chạy mau... Tước nhi chạy mau!

Phía sau truyền đến thanh âm khẩn trương không kém của Tước nhi:

- Còn thiếu chút nữa, còn thiếu chút nữa.

- Ba ——!

Sợi dây đã đứt!

- Chạy mau ——!

Tước Nhi chợt vỗ cánh bay lên.

Hắt sợi dây ra, hầu tử chịu đựng đau đớn chạy như điên về phía rừng cây.

Thợ săn giật mình chứng kiến mọi chuyện, hấn tiện tay nắm lấy cung tên bên cạnh, giương cung, nhắm trúng bóng lưng của hầu tử, sau đó dừng một chút, ngược lại nhắm ngay vào Tước Nhi đang kinh hãi bay đi!

- Huru ——

Một tiếng xé gió chói tai, mũi tên nhọn không bắn trúng Tước nhi, nhưng lại xẹt qua trước ngực nàng!

Nhất thời, máu tươi chảy ra như rót!

Tước Nhi phảng phất như quả bóng xi hơi, cả người gục xuống, lại được hầu tử vững vàng ôm lấy.

Hấn ôm chặt Tước Nhi vào ngực, liều mạng chạy như điên, lợi dụng cây cối không ngừng né tránh.

Thợ săn ở phía sau giương cung, liên xạ ba tiễn, nhưng đều không trúng đích. Lúc này thợ săn đã chuyển sang dùng chủy thủ đuổi sát phía sau.

- Tước nhi, Tước nhi! Không sao đâu! Chúng ta nhất định có thể chạy thoát! Ngươi cố gắng lên!

Trực tiếp xuyên qua rừng cây, cho đến khi không nghe được tiếng bước chân, hầu tử mới dừng bước, run rẩy cúi đầu nhìn Tước nhi.

Dòng máu ấm áp đã thấm ướt bộ lông trước ngực hấn, Tước Nhi đang hấp hối!

Hoảng sợ tròn tròn hai mắt, tim của hầu tử đau đớn như bị kim châm.

Hấn bối rối muốn dùng tay che vết thương, để cho máu ngừng chảy, nhưng máu vẫn từ khe hở rỉ ra, nhỏ xuống mặt đất.

- Tước Nhi! Ngươi đừng chết!

- Hầu tử...

Tước nhi khẽ duỗi cổ, về mặt thống khổ không nói ra lời.

Nàng mấp máy mắt, tựa như muốn nói cái gì, nhưng thanh âm nhỏ đến thương cảm.

Hầu tử vội vàng gục xuống đưa lỗ tai tiến tới bên mắt nàng.

- Hầu tử... Nếu ngươi tu thành... Nhớ đưa ta về Hoa Quả Sơn... Ta không muốn... rời ngươi... quá xa...

Thanh âm biến mất...

Buổi đêm lạnh lẽo, yên tĩnh không tiếng động...

Hầu tử run rẩy đứng lên, sau đó lại ngã ngối trên mặt đất, chậm rãi dịch về phía sau mấy bước.

Nhìn Tước nhi đã không còn chút động tĩnh nào, nước mắt trào ra khóe mắt.

- Tước nhi! Tước nhi! Ngươi đừng chết!

Hấn tê tâm liệt phế khóc la.

Nhưng con chim hoàng yến nhỏ kia đã không nói chuyện nữa rồi, không còn lá nhai không dứt bên tai như trước.

Hơi ấm trên thân thể nhỏ bé của nàng dần dần tiêu biến.

Hầu tử dùng hai tay che đầu, cào cào lên người:

- Không thể nào... không ...

Chính vào lúc này, một cánh tay từ phía sau túm lấy hấn nhấc lên!

Chợt quay đầu lại, hấn nhìn thấy cặp mắt ăn thịt người kia!

Không biết lúc ấy hắn lấy khí lực từ đâu, hắn liều mạng vùng dậy, trực tiếp chộp lên gương mặt thợ săn! Móng tay bén nhọn xẹt qua, máu tươi bắn khắp nơi!

- Ngao —— "

Tiếng kêu rít thổng khỏ vang lên, thợ săn khẽ nói lỏng tay.

Hầu tử lại thất kinh chạy trốn, chờ thợ săn tỉnh táo lại, hắn đã chạy trốn tới phía sau nham thạch cách đó không xa.

Hầu tử không muốn chết, nhưng hắn cũng không thể đi —— Tước nhi vẫn còn ở nơi này!

Nhưng cảnh tượng kế tiếp lại khiến hắn hoàn toàn sục đở.

Thợ săn che vết thương hướng bốn phía quan sát, đang muốn đi, lại phát hiện thi thể Tước nhi trên mặt đất.

Cho nên, ngay trước mặt hầu tử, hắn ngồi xổm xuống, nhặt Tước nhi lên, dùng sức xé tung ——

Lông mao màu vàng bay tung tóe trên mặt đất, hòa với máu tươi, thợ săn trong cơn đói bụng nuốt từng điểm từng điểm máu thịt vào trong miệng!

Trong nháy mắt, tâm tạng hầu tử như bị xoắn thành phần vụn.

Nước mắt giống như vỡ đê trào ra, hỗn tạp với máu tươi nhỏ ra từ bụng, cùng nhau rơi xuống đất!

...

Hắn quỳ rạp xuống đất, vết thương trên bụng đầy máu song không đau đớn bằng một phần vạn nỗi đau trong lòng.

Nước mắt chạy dọc theo gò má, chảy xuống ướt đầm cả lông lá.

Hầu tử che miệng, đôi mắt tròn tròn đã hoàn toàn bị lệ quang bao phủ, trước mắt mờ hồ không rõ.

Trong ánh sáng mờ mờ, thợ săn khẽ lay động thân thể, xé thịt, xương, nhổ sạch lông vũ ném vào trong miệng nhai ngấu nghiến.

Hầu tử không thể làm gì được, thậm chí bản thân hắn còn khó bảo toàn, chỉ có thể đứng ở phía sau tảng đá trơ mắt nhìn.

Nhìn thợ săn ăn tươi nuốt sống Tước nhi, nhìn hắn rời đi, nhìn máu tươi và xương vụn đầy đất

- Tước... Nhi...

Chỉ có thể thốt lên hai tiếng, hắn cũng đã thất thanh.

Cứ như vậy quỳ xuống, che vết thương trên bụng, mặc kệ cho nước mắt chảy xuôi, thật lâu, thật lâu, không mở miệng nói được lời nào.

Mặt trời mọc mặt trời lặn, cho đến ba ngày sau, hầu tử mới đứng lên.

Không ai biết hắn lấy đâu ra sức lực, động thủ chôn cất tàn cốt của Tước nhi, hắn không tiếp tục đi về hướng tây, mà đi về hướng doanh địa của thợ săn.

Nửa tháng sau, trong một đêm đen gió lớn, hắn mò tới đầu giường của thợ săn, dùng búa của chính thợ săn đập nát đầu đối phương.

Trong giấc ngủ thợ săn thậm chí còn chưa kịp hét lên.

Từng nhát búa bổ xuống, óc tóe ra, bắn lên trên mặt hầu tử .

Lần đầu tiên giết người, giết một người từng là đồng loại của mình trong kiếp trước, hắn không có chút nào sợ hãi, có chăng qua là sự điên cuồng, điên cuồng như dã thú.

Trong khoảnh khắc đó, có lẽ hắn đã không coi mình là người nữa, hắn cảm giác mình cùng Tước nhi mới là đồng loại, mà kẻ trước mắt muốn ăn bọn họ chỉ là súc sinh!

Không giống như con cạp phản kháng thợ săn, hầu tử chỉ tới và giết hắn.

Làm thêm bất cứ điều gì cũng đã không còn ý nghĩa.

Hắn mang theo chủ thủ của thợ săn trở lại trước mộ Tước Nhi, dùng một khối gỗ khắc thành bia mộ.

Nhìn dòng chữ giản đơn tiêu vẹo —— Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không phụ nhân chi mộ, hầu tử lại không kìm nổi nước mắt.

Lau khô nước mắt, hầu tử nghẹn ngào nói:

- Ta sẽ tiếp tục đi về phía tây, ta sẽ trở lại. Tước nhi, chờ ta. Còn nhớ ta từng nhắc tới Thái Thượng Lão Quân không? Hắn không chỉ có thể tạo ra đan được giúp người thành tiên, còn có Hoàn Hồn đan. Vô luận bao nhiêu năm nữa, vô luận bao nhiêu con đường, ta nhất định sẽ trở lại, người nhất định phải chờ ta. Chờ ta tới cười người.

Mười năm, suốt mười năm, mới đầu chỉ vì không cam lòng, sau đó biến thành không có đường lui, mà cuối cùng, biến thành một loại chấp niệm

Mười năm sau, khi hầu tử tới Linh Đài Phương Thốn, ngay cả chính hắn cũng không biết mình vượt qua đoạn đường này thế nào .

- Lúc bắt đầu mỗi ngày ta đều cùng Tước Nhi mặc sức tưởng tượng tương lai tươi đẹp sau khi đến Linh Đài Phương Thốn sơn cầu tiên học đạo, đó là tự động viên chính mình. Cho dù ở hoang mạc bị một đám sói vây quanh một gốc cây ba ngày ba đêm chúng ta cũng không từ bỏ.

- Loại lòng tin này kéo dài cho tới khi ta bị một thợ săn bắt lại. Hắn buộc chặt ta, ở bên cạnh mài dao. Ta cố gắng mở miệng nói chuyện, để hắn biết ta không phải một con khỉ bình thường, cầm ta đi bán còn hơn là ăn ta. Nhưng không có tác dụng, hắn quá đói rồi, nơi đó đang mất mùa. Đừng nói là hầu tử có thể nói chuyện, chính là thần tiên có thể nói chuyện cũng không thể ngăn cản hắn mài dao.

- Sau đó ta chạy, Tước nhi đã cứu ta. Nhưng nàng... Ta đã mất đi đồng bạn duy nhất. Đêm đó nhìn vết thương máu chảy đầm đìa của nàng, ta phát hiện mình chỉ là một con khỉ vô dụng không thể làm gì, chỉ có thể rơi lệ nhìn nàng chết đi.

- Thợ săn này, hắn thế nhưng...

- Từ sau ngày đó ta không bao giờ chảy nước mắt nữa, ta nghĩ có lẽ toàn bộ nước mắt của ta đã chảy cạn hôm đó rồi.

- Nàng nói ta tu thành nhớ về chốn nàng, nàng không muốn cách ta quá xa. Sau đó ta chôn nàng trên một sườn núi nhỏ, vì nàng dùng khối gỗ làm bia ——Tê Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không phụ nhân chỉ mộ, ta sợ lúc ta trở về sẽ tìm không được...

- Ta nhất định sẽ trở về , nhất định!

...

- Sau đó, ta cũng không biết điều gì đã giúp đỡ mình đi hết đoạn đường này, cảm thấy chân cứ cố chấp đi về phía trước, trong đầu chưa bao giờ xuất hiện ý niệm từ bỏ.

- Yêu quái, thần tiên, ta đã gặp qua tất cả, mãnh thú, thợ săn, quả thực là chuyện thường như cơm bữa. Không có gì có thể ngăn cản ta đi về phía trước.

- Khi đó ta nghĩ, ngay cả đoạn đường như vậy ta cũng đã đi qua, thế giới này còn có gì có thể làm khó được ta?

Mười năm sau leo lên Linh Đài Phương Thốn sơn đã không còn là xuyên việt giả ban đầu, mà là một con hầu tử ti tiện, một con đã thú triệt để từ tận linh hồn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Linh Đài Phương Thốn Sơn

Thời khắc thạch hầu đứng trên Linh Đài Phương Thốn sơn, mặt hắn đã đầy bùn đất, mang theo một trái tim chông chênh vết thương.

So với mười năm trước, hắn đã cao lớn hơn rất nhiều, cao tới tầm một thước sáu. Nếu như đem so sánh theo tiêu chuẩn của một con người, kích thước như thế không tính là gì, nhưng nếu là một con khỉ, thì quả thật đúng là dị loại.

Không có lời nào dư thừa, ngọn núi cao cao, thêm đá thật dài, thạch hầu ba vãi chín khấu, từng bước từng bước đi lên.

Cho đến khi tới đỉnh núi, thấy được đạo quan xây trong huyệt động.

- Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn thạch hầu, cầu kiến Tu Bồ Đề tổ sư! Nguyên bái nhập môn hạ, cầu học tiên thuật!

Hắn cao giọng hô to, sau đó dập đầu ba cái.

Hồi lâu sau, thạch hầu lặng lẽ ngẩng đầu.

Bốn phía chim chóc đua tiếng, côn trùng reo vui, nhưng không thấy có chút động tĩnh nào, cửa lớn cao cao màu đỏ thẫm vẫn đang đóng chặt.

- Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn thạch hầu, cầu kiến Tu Bồ Đề tổ sư! Nguyên bái nhập môn hạ, cầu học tiên thuật!

Hắn lại hô lên lần nữa, sau đó dập đầu, máu trên trán vương trên mặt đá thô ráp, giống như một đóa hoa mai giữa tuyết trắng.

Vẫn không có động tĩnh.

- Chẳng lẽ không nghe thấy?

Thạch hầu nghĩ, trong mơ hồ cảm thấy hơi lo lắng.

Trong đạo quan, một đạo đồng cầm phát trần trong tay, chạy nhanh trên sơn đạo thật dài sau đó đi vào huyết động, thoát một cái vào trong tĩnh thất.

- Sư tôn, có một con khi...

- Vì sư đã biết, người lui ra đi.

Lão nhân tóc trắng ngồi trên bờ đoàn nhắm mắt tu hành, chỉ đáp một câu, sau đó không nói gì thêm.

Đạo đồng hậm hực đi ra ngoài.

Mặt trời chói chang nhô cao, một con chim sẻ nhảy đến trên mặt đất, mổ mổ ngọn cỏ sinh ra từ khe đá, ngẩng đầu nhìn thoáng qua thạch hầu, sau đó nhanh chóng bay đi.

- Rốt cuộc là thế nào?

Thạch hầu lấy tay lau mồ hôi trên mặt:

- Chẳng lẽ là do ta đến sớm?

Máu trên trán đã khô rồi, nhưng cánh cửa cao lớn vẫn không có nửa điểm động tĩnh.

- Chẳng lẽ khảo nghiệm đã bắt đầu?

Thạch hầu nghĩ.

Một nam tử mặc áo vải từ dưới chân núi leo lên, quỳ gối bên cạnh hắn:

- Kề hèn Lý Thanh, Tây Ngưu Hạ Châu Lạc Quỳnh nhân sĩ, vì cầu đại đạo mà tới nơi này, mong được báỉ nhập Tu Bò Đề tổ sư môn hạ, cam tâm làm một đạo nô, ngày ngày tụng kinh!

Hắn ngay cả dập đầu cũng không làm.

Không lâu sau, một nữ đồng áo xám mặt tròn xoe, diện mực thanh tú đẩy cửa từ trong đạo quan đi ra ngoài, chấp tay nói với nam tử kia:

- Sư tôn cho mời.

- Làm phiền đạo trưởng dẫn đường.

Nam tử đứng dậy chấp tay hành lễ.

Thạch hầu cũng muốn đứng lên, lại nghe nữ đồng lạnh lùng nói:

- Sư tôn không mời người.

- Ách?

Thạch hầu ngây người ra, chỉ đành đứng nhìn hai người nhập môn, cánh cửa kia ầm ầm đóng lại, sau đó không thấy nam tử kia đi ra.

Ước chừng ba ngày, thạch hầu cảm giác hai mắt đã mờ lung, sắp đến hoa mắt, lúc này cánh cửa mới chậm rãi mở ra một khe nhỏ.

Lại là nữ đồng mặt tròn kia, nàng từ bên trong lén lút đi ra:

- Ta là Tu Bò Đề tổ sư tọa hạ đồng tử.

- Chào sư tỷ!

Thạch hầu nhớ tới hành lễ, nhưng mới đứng lên đã ngã quỵ xuống.

Ba ngày, chân của hắn đã sớm mất đi cảm giác.

Trên con đường này, mười năm qua, hấn chưa có một đêm nào yên giấc, cho nên hấn nghĩ lên núi có lẽ sẽ được nghỉ ngơi vài ngày, không ngờ con ác mộng còn chưa kết thúc...

Nữ đồng đi tới bên cạnh thạch hầu, cúi người xuống thấp giọng nói vào tai thạch hầu:

- Sư tôn hỏi, đói không?

- Đói.

Thạch hầu nói.

- Đói thì về đi.

- Về... về đâu?

Thạch hầu há hốc mồm.

- Từ đâu tới đây, thì trở về chỗ đó.

- Ta... Ta từ Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn ...

- Vậy thì trở về Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn.

Nữ đồng dứt lời liền quay mặt rời đi, không hề có chút tình cảm nào.

Miệng của thạch hầu co quắp lại.

- Tu Bò Đê tổ sư... Có làm hay không! Ngươi lão bất tử kia không có một chút cảm thông nào à! Ta từ Hoa Quả Sơn vượt qua vạn dặm tới đây! Mẹ kiếp ! Ngươi ngay cả gặp mặt cũng không có đã bắt ta trở về? Ngươi biết vạn dặm đường này ta đi thế nào không?

Hấn ở trong lòng mắng chửi.

Nữ đồng đang muốn từ khe cửa đi vào chợt ngẩng mặt lên, liên tục gật đầu đồng ý.

Thạch hầu thấy vậy vô cùng sửng sốt.

- Chẳng lẽ đằng sau cánh cửa kia còn có người nào đang đứng?

Nữ đồng xoay người đi tới trước mặt thạch hầu, sau đó ngồi xổm xuống, trong ánh mắt mang theo giễu cợt:

- Sư tôn nói, thánh nhân vô đạo, tu thành tiên, liền không có cảm thông, cho nên ngươi trở về đi.

- Gì? Hấn có thể nhìn thấu tâm tư của ta?

- Chỉ là đọc tâm thuật, với sư tôn thì có gì là khó.

Nữ đồng vẻ mặt kiêu ngạo, dứt lời lại muốn xoay người.

Thạch hầu vội vàng vươn tay, nắm lấy cổ chân của nữ đồng.

- Sư tỷ, sư tỷ, đừng.

- Ngươi làm gì? Buông ra! Sư tôn có nói thu nhận ngươi đâu, ai cho phép ngươi gọi sư tỷ?

Nữ đồng kia vùng phát trần lên gõ vào đầu thạch hầu, nhắc chân đạp tay của thạch hầu, sau đó vô tình bước đi.

Dù sao cũng là người tu đạo, một cước đạp xuống so với người trưởng thành còn mạnh hơn nhiều.

Nhưng bất luận năng dùng sức như thế nào, thạch hầu vẫn không từ bỏ, cắn răng chịu đựng không thốt lên một tiếng.

Khi thấy máu tươi từ tay thạch hầu rỉ ra, nữ đồng cả kinh, vội vàng thu chân lại.

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì?

Nữ đồng nước mắt sắp trào ra rồi, dù sao cũng vẫn chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi, còn chưa từng nhìn thấy máu bao giờ.

- Sư tôn, vì sao lại không thu nhận ta?

Thạch hầu nén đau hỏi.

- Sur tôn không thu nhận ngươi, làm sao ta biết? Ngươi đi về đi, cũng bớt phiền toái cho ta!

- Đi về nơi nào?

Thạch hầu ánh mắt mờ mịt, khẽ buông lỏng tay.

Nữ đồng vội vàng mượn cơ hội rút chân ra, chạy mấy bước mới quay đầu lại nói:

- Từ đâu tới đây thì về nơi đó!

- Từ đâu tới đây thì về nơi đó? Từ đâu tới đây thì về nơi đó?

Thạch hầu cười cười thấp giọng lắm bầm, lấy tay lau mặt, sau đó cười đến điên cuồng.

Máu đen nhuộm đầy khuôn mặt, bộ dáng dữ tợn khiến nữ đồng sợ đến run run:

- Chẳng lẽ hầu tử này điên rồi?

Dứt lời nàng quay đầu bỏ chạy, cánh cửa màu đỏ lại đóng chặt.

- Không thể quay về được, không thể quay về được.

Thạch hầu nằm mơ cũng không ngờ mình cách con đường thành tiên chỉ một bước ngắn, cuối cùng lại không rõ nguyên do phải dừng lại.

- Trở về? Hừ. Làm sao về đây? Cứ như thế trở về, ta lấy cái gì để đón Trước nhi...

Không thể từ bỏ, vô luận như thế nào cũng không từ bỏ, bởi vì hắn đã không có đường về.

Không thể thành tiên, hắn vĩnh viễn là một con khi, một con khi tầm thường chốn sơn dã.

Khó nhọc lắm mới có thể xoay người, quỳ xuống, hắn cúi đầu trầm mặc.

Mặt trời mọc, mặt trời lặn, chớp mắt đã ba ngày trôi qua.

Nghe nói người có thể nhịn đói mười ngày, nhưng chỉ có thể nhịn khát bảy ngày. Thạch hầu bị ánh nắng chói chan thiêu đốt, đã bảy ngày bảy đêm không có uống một ngụm nước, hắn không biết mình có thể kiên trì thêm bao lâu.

Mười năm tôi luyện, hắn đã sớm không còn là thạch hầu lúc mới ra biển, có thể chịu đựng được lâu hơn. Chẳng qua lần này còn may mắn như lần trước ư?

- Tại sao không thu nhận ta? Không phải muốn khảo nghiệm ta ư? Chẳng lẽ đây cũng là khảo nghiệm? Vậy sao người khác có thể trực tiếp đi vào, ta lại không thể? Bởi vì ta đến sớm? Hay là thần tiên cũng ghét bỏ con khi như ta?

- Có lẽ, có lẽ chỉ cần ta hôn mê, hắn sẽ mở cửa cứu. Đến khi ta ...tỉnh lại, liền được vào môn phái.

Chợt nhớ tới mười năm trước trong ánh trăng mờ trên biển nhìn thấy con cá chép màu vàng, thạch hầu giương mắt, dùng ánh mắt đã hơi đỏ hồng nhìn cánh cửa to lớn.

Cách biệt một cánh cửa, lại là khác biệt một trời một vực.

Nghĩ tới đây, thạch hầu không khỏi cười khổ, chính mình lại ti tiện đến mức này, phải quỳ lạy trước cửa dùng tính mạng đánh đổi một con đường.

Nhưng mười năm qua không phải hắn vẫn luôn như vậy sao?

- Không có gì có thể cản trở ta! Không gì có thể!

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Phong Linh

- Oanh...

Cánh cửa cực lớn màu đỏ thẫm lại mở ra một khe nhỏ!

Thạch hầu chợt mở to hai mắt, trong ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Lại là nữ đồng mặt tròn kia, nàng từ trong khe cửa nhô đầu ra nhìn thạch hầu, hồi lâu sau, mới nhảy qua bậc cửa, sửa sang y quan đi tới trước mặt thạch hầu, ngồi xôm xuống.

- Còn chưa đi?

- Sư tôn lúc nào gặp ta?

Thạch hầu hỏi.

- Sư tôn sẽ không gặp ngươi, ngươi đi đi.

- Sư tôn vì sao không gặp ta?

Nữ đồng cắn môi, hồi lâu sau mới mở miệng:

- Sư tôn vì sao không thu nhận ngươi, ta không biết. Chẳng qua sư tôn xưa nay không đuổi người cầu đạo, lần này không thu nhận ngươi, sợ là ngươi quỹ bao lâu cũng không vào được.

Nữ đồng nhìn ánh mắt thạch hầu, hơi không đành lòng.

- Nếu cầu được đạo pháp, ta sẽ đi. Nếu cầu không được, ta nguyện chết ở trước cánh cửa này.

- Vậy ngươi cứ đợi mà chết trước cánh cửa này đi! Trẻ con không thể dạy!

Nữ đồng bất đắc dĩ thở dài, xoay người trở về trong quan.

Lại một hồi lâu sau, nữ đồng kia quay lại, trong tay có nước và hoa quả.

- Là sư tôn bảo ngươi đưa cho ta?

Thạch hầu vội vàng cầm lấy cái bình, uống một hơi cạn sạch.

- Là ta không muốn ngươi chết ở đây, làm dơ bản chỗ này nên mới tự mình lấy ra cho ngươi. Nói không chừng lúc về còn bị sư tôn trách mắng!

Không quan tâm nhiều như vậy, thạch hầu ăn như hổ đói.

Nữ đồng ngồi xuống bên cạnh thạch hầu, nhìn thạch hầu dùng cả tay cả chân để ăn mỉm cười bất đắc dĩ, hỏi:

- Sao ngươi phải khổ thế chứ?

Thạch hầu không lên tiếng, tiếp tục nhét thức ăn vào trong miệng.

- Ăn xong rồi, đi về đi?

Nghe câu này, thạch hầu mới dừng lại, đặt những thứ chưa ăn về lại trên khay, trả cho nàng.

- Được được được, ta không đuổi ngươi nữa!

- Nữ đồng vội vàng lắc đầu khoát tay.

Lúc này thạch hầu mới vò lấy ăn tiếp.

- Ai... Vết thương lần trước còn đau không?

Nữ đồng liếc bàn tay đã đóng vảy của thạch hầu, hỏi.

Thạch hầu lắc đầu.

- Không đau nữa thì tốt rồi... Thật ra đó là lần đầu tiên ta đánh người, hạ thủ không biết phân tặc. Nhưng mà, ngươi đúng là bướng bỉnh thật đấy.

Thạch hầu nhét quả táo cuối cùng vào trong miệng, tùy tiện nhai nhai mấy cái rồi nuốt xuống.

- A...

Phát ra một tiếng cảm thán thỏa mãn , lau miệng, hẩn nhìn về phía nữ đồng:

- Họ gì?

Nữ đồng kia có một đôi mắt màu xanh da trời rất đặc biệt, giống như hồ nước trong suốt nhìn tới tận đáy, khiến người ta nhìn mà than thở không thôi.

- Gọi ta là Phong Linh. Ngươi tên gì?

- Thạch hầu.

- Thạch hầu? Tại sao gọi là thạch hầu?

- Ta sinh ra từ trong tảng đá .

- Sinh ra từ tảng đá ? Oa!

Phong Linh há to miệng:

- Thiên hạ to lớn quả nhiên không có gì là không thể!

- Phải. Hoa Quả Sơn thạch hầu. Trong sách nói là hấp thu thiên địa linh khí dựng dục mà thành.

- Trong sách nói? Chẳng lẽ trong sách còn ghi lại ngươi sinh ra bằng cách nào? Đó là quyển sách gì?

Phong Linh bật cười.

- Tây Du Ký.

Thạch hầu nói.

- Tây Du Ký? Tên thật là kỳ quái.

- Thật ra cũng không kỳ quái. Sách này nói đại khái một ngàn năm sau, một hòa thượng dẫn theo một con khỉ cùng một con heo, một con thủy quái, một con rồng đi Tây Thiên tìm Như Lai Phật Tổ lấy kinh, trên đường đánh yêu quái. Ta chính là con khỉ trong đó.

- Chuyện ngàn năm sau? Đúng là không chỉ tên sách kỳ quái, ngay cả nội dung cũng kỳ quái... Ngươi còn có tên khác không?

- Hiện tại chưa có, nếu như lão nhân bên trong kia chịu mở cửa, lúc đó sẽ có. Hẳn sẽ đặt tên mới cho ta, gọi là Tôn Ngộ Không. Hẳn sẽ nói: “Ngươi giống như hồ tôn, liền họ Tôn, có câu là đánh vỡ mình ngoan nhu ngộ không, vậy gọi là Tôn Ngộ Không.”

Sâu trong đạo quan, Tu Bồ Đề tổ sư đang ngồi xếp bằng lổ tai giật giật, trà vừa vào miệng đã phun ra đầy đất.

- Ách? Thật rất giống giọng của sư tôn, cái này cũng là trong sách nói sao?

Phong Linh thờ dài hỏi.

- Dĩ nhiên.

Thạch hầu thành thật gật gật đầu:

- Vốn dĩ là lão đầu chết tiệt kia nói thế mà.

- Hầu tử nhà ngươi nói chuyện thật biết điều.

Phong Linh che miệng nở nụ cười.

Nhìn vết trà trên mặt đất, Tu Bồ Đề trầm mặc hồi lâu, sau đó chậm rãi thờ dài nói:

- Hầu tử này cũng là hoài bão rộng lớn, đáng tiếc a...

Ngày qua ngày, đào mắt đã qua một đợt xuân thu.

Tu Bồ Đề cũng không nói tới chuyện thu thạch hầu làm đồ đệ, chẳng qua mỗi ngày chỉ đã tọa, giảng kinh, tu hành.

Phong Linh mỗi ngày đều đưa nước và thức ăn tới cho thạch hầu, không ngừng ngày nào, đối với chuyện này, Tu Bồ Đề cũng không hỏi nửa câu.

Mà thạch hầu cũng vẫn quỳ gối ở cửa, vô luận gió táp mưa sa, bão tuyết cuồng phong, một bước cũng chưa từng di chuyển. Cũng may thể cốt của hắn vô cùng khỏe mạnh, nếu đổi thành người khác sợ là đã không chịu nổi.

Một ngày, Tu Bồ Đề đã tọa trong lầu các, Phong Linh đi tới trước người, dập đầu nói:

- Sư tôn, đệ tử có lời muốn nói.

- Có lời gì cứ nói.

- Sư tôn thường dạy chúng ta: người tu đạo, được lợi từ thiên địa, thì phải phụng dưỡng thiên địa. Như thấy người khiếm tốn cầu đạo, cần phải dốc lòng dạy dỗ. Hôm nay đầu khi kia đã ở ngoài sơn môn quỳ suốt một đợt xuân thu, thành tâm như nào cũng có thể thấy được, vì sao sư tôn không chịu nhận?

Tu Bồ Đề trầm mặc hồi lâu, khẽ vuốt râu dài, tiếc hận nói:

- Thạch hầu vốn do thiên địa dựng dục, siêu thoát lục đạo ngũ thường thiên địa thập chủng, không dùng thiên số để tính toán nổi. Thêm vào mười năm tôi luyện, hôm nay tâm tư kiên nghị, hoặc là không tu, tu, tất sẽ đại thành.

Phong Linh nghe thế như rơi vào trong sương mù, lại nói:

- Đồ nhi không hiểu. Sư tôn đã biết hần tu, tất sẽ đại thành, vì sao vẫn không thu?

Tu Bồ Đề bất đắc dĩ cười khổ, ngửa mặt lên trời thở dài:

- Con khi này tâm cao, nếu có thần thông, chỉ sợ thiên địa này sẽ khó an bình.

Phong Linh lễ bái thật sâu, không hỏi thêm nữa.

Lại là ngày qua ngày.

Đệ tử ra vào đạo quan qua lại không dứt, có người lên núi bái sư, có người học thành rồi khỏi, có người là tầm thường mấy chục năm không có thành tựu, cuối cùng đành phải buồn rầu trở về.

Thạch hầu vẫn tựa như một bức tượng quỳ ở nơi đó.

- Hầu tử kia bướng bỉnh như một tảng đá, sư tôn đã nói không thu, hắn còn khăng khăng không chịu đi.

- Nghe nói hần sinh ra từ trong tảng đá đó, ha ha ha ha.

- Thiên địa dựng dục thì sao? Sư tôn không thu, nhất định là vì không có tiền cốt!

- Một con hầu tử cũng muốn thành tiên, thật là kỳ lạ!

- Sư tôn cũng thiệt là, nhận hần vào bồ cùi cũng được, dù sao phòng bếp đang thiếu người.

Nghe vậy, chúng đệ tử cười to, nhìn thạch hầu dần dần mang theo ý vị giễu cợt.

Bọn họ bàn luận xôn xao, thạch hầu lại không hề để ý, thời thời khắc khắc chuyên chú nhìn vào cửa.

Mỗi ngày Phong Linh đều đưa thức ăn tới, lại tán gẫu cùng thạch hầu mấy câu.

- Tại sao ngươi quyết ý tu tiên?

Phong Linh ngẩng mặt hỏi.

- Ngươi không muốn tu tiên?

- Muốn, nhưng sư phụ nói, chân lý tu tiên, là hiểu rõ đại đạo. Người có vui vẻ hay không quyết định bởi sự phóng khoáng trong lòng, cho dù làm thần tiên trên trời, thứ này cũng không thể rộng hơn một phân nào... Có đôi khi ta nghĩ, nếu tu tiên không thể giúp ngươi vui vẻ hơn, vậy tại sao còn muốn tu tiên?

Phong Linh đưa mắt nhìn cỏ dại trên đất, có chút mê mang, hồi lâu sau, mới quay mặt lại hỏi:

- Ngươi thì sao? Ngươi vì cái gì mà muốn tu tiên?

Thạch hầu thả trái cây trong tay, trầm mặc hồi lâu, hỏi:

- Ngươi từng bị con hổ đuổi theo bao giờ chưa?

Phong Linh lắc đầu.

- Trái tim đập thình thịch trong lồng ngực. Ta biết nó thật sự muốn ăn ta, tựa như ăn một con gà hay một con thỏ, ta ở trong mắt của nó, chỉ là một khối thịt, dành cho bữa trưa hoặc bữa tối.

Phong Linh trầm mặc.

- Sau đó, ta giết nó. Đời này kiếp này, ta không muốn làm thức ăn cho người khác. Nếu có người muốn ăn ta, bất kể hân là thần, là người, hay là phật, ta cũng sẽ giết hân! Chỉ cần ta có năng lực để làm!

Thạch hầu siết chặt nắm tay, ngẩng đầu nhìn mây bay phía chân trời, rất chăm chú, chậm rãi nói:

- Sau đó ta đi ra biển, vừa mệt vừa khổ cực. Bằng hữu duy nhất của ta chết ở trên đường, loài người muốn ăn ta, yêu quái muốn giết ta, tiền nhân không thu ta... Cũng đều vì ta chỉ là một con khi.

- Ta cần rằng chịu đựng đi tới đây, không có đường, ta liền tự tạo ra một con đường. Vô luận như thế nào, cũng không thể dừng lại. Nhất định không thể làm thức ăn cho người khác. Không muốn làm một con khi bình thường.

- Không muốn làm một con khi! Ta muốn..

Thạch hầu thanh âm đột nhiên ngừng lời, ngưng mắt nhìn khay trái cây đến nhập thần.

Trầm mặc, trầm mặc rất lâu.

Cảm giác như thế khiến Phong Linh hơi bồn chồn, nàng còn quá nhỏ, không hiểu được khái niệm “giết”, không hiểu được chấp nhất phản kháng, lại càng không hiểu trên đường tới đây thạch hầu đã gặp phải những chuyện gì.

Ánh mặt trời rực rỡ xuyên thấu qua tầng mây, chiếu lên trên người thạch hầu.

Trong thần sắc đầy chấp nhất, ẩn chứa biết bao gian khổ mà hân phải vượt qua.

Thạch hầu cúi đầu cắn trái cây, miệng lầm bầm:

- Ta phải sống sót, sống thật tốt. Cho nên ta phải ăn nhiều một chút, như vậy mới có thể kiên trì được lâu... Kiên trì đến lúc cánh cửa kia mở ra. Chỉ cần cánh cửa đó mở ra, tất cả rồi sẽ ổn.

- Người thật sự rất giỏi.

Phong Linh bỗng nhiên có cảm giác chua xót.

Thạch hầu này, tâm của hân cường đại hơn bất cứ kẻ nào.

Mười năm khổ nạn không thể xóa bỏ ý niệm trong đầu hân, ngược lại làm khiến hân kiên cường hơn.

Chấp nhất mà sống, sống được càng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Kim Thiên Tử

- Ha ha ha ha, hầu tử nói không muốn làm hầu tử?

Một tiếng cười sáng lãng từ đằng xa truyền đến.

- Kim Thiên Tử sư thúc.

Nữ đồng vội vàng đứng dậy hành lễ.

- Kim Thiên Tử? Huyền Trang?

Thân hình thạch hầu chợt cứng đờ, trái cây trong tay rơi xuống.

Từ rất xa, một bóng người đang vân mà đến.

Lúc tới gần, thạch hầu mới nhìn rõ người tới.

Là một hòa thượng, anh tuấn, gầy gò, một bộ áo cà sa màu xám khoác rất tùy ý, cầm trong tay một chuỗi phật châu một trăm lẻ tám hạt, thoạt nhìn vô cùng phóng túng.

- Sư thúc đây là...

Thấy bộ dáng của người này, Phong Linh rõ ràng có chút buồn cười, nhưng sau đó giật mình hoảng sợ.

- Ngươi muốn nói tới phật quang của ta?

Phong Linh gật gật đầu.

Kim Thiên Tử thở dài:

- Hôm qua ở trên Linh sơn biện pháp (tranh luận phật pháp), đã mất phật quang.

- Mất phật quang? !

Phong Linh há hốc miệng.

Phật quang mất đi đồng nghĩa không còn là phật!

Kim Thiên Tử cười cười giống như không thèm để ý, nhìn thạch hầu một chút, hỏi:

- Ngươi thật sự muốn tu tiên?

Thạch hầu cắn chặt răng, không lên tiếng.

Kim Thiên Tử, chuyển thể thành Huyền Trang, chính là sư phụ của mình sau này, lại gặp mình theo cái cách này.

Thế giới này tựa hồ đang dùng một phương thức đặc thù tiết lộ một đoạn vận mệnh khác cho hắn, một đoạn vận mệnh mà hắn không chịu nổi.

Nhưng vô luận như thế nào, thạch hầu cũng sẽ không để bản thân mình khuất phục bọn họ, đúng vậy, vô luận như thế nào!

Thấy bộ dạng căm tức của thạch hầu, Kim Thiên Tử khẽ nhún mày, hỏi:

- Ta và ngươi có quen nhau?

Thạch hầu không đáp.

- Bản tăng có dự cảm, ta và ngươi có duyên.

- Tốt nhất là không có!

Thạch hầu lạnh lùng nói.

Kim Thiên Tử bật cười:

- Có chính là có, không chính là không, tốt nhất là không có là thế nào?

Thạch hầu quay phắt mặt đi, không nhìn hắn.

- Cũng được, ngươi muốn cầu tiên, bản tăng sẽ thỏa mãn ước nguyện này của ngươi.

Kim Thiên Tử ngẩng đầu nhìn đạo quan hỏi:

- Sư tôn ngươi có đây không?

Phong Linh cung kính cúi người chào:

- Bẩm Kim Thiên Tử sư thúc, sư tôn ở trong Tiềm Tâm điện tu hành.

- Được, ta đi sau đó sẽ quay lại.

Dứt lời, Kim Thiên Tử phất tay áo, một đạo mây mù ngưng tụ ở dưới chân, chớp mắt đã bay vụt vào trong.

Sau khi Kim Thiền Tử rời đi, Phong Linh cuộn phát trần lên nhẹ nhàng gõ đầu thạch hầu:

- Thạch hầu ngươi thật không biết điều! Ngươi có biết Kim Thiền Tử sư thúc là người nào không?
- Biết, hẳn chính là hòa thượng cổ chấp trong Tây Du Ký!

Nếu như rơi vào trong tay hắn, bất luận có thể lấy được chân kinh hay không, kết quả đều không quan trọng. Bởi vì bản thân chuyện này chính là bi kịch.

Phong Linh tự động bỏ ngoài tai câu trả lời không đầu không đuôi của hầu tử, quát nói:

- Kim Thiền Tử chính là nhị đệ tử của Tây Thiên Như Lai Phật Tổ, ngươi sao có thể nói chuyện với hắn như thế!
- Dừng lại!

Thạch hầu nghiêng đầu suy tư một lúc, hồi lâu sau, chợt xoay đầu lại, khuôn mặt kinh ngạc:

- Ngươi nói Kim Thiền Tử là nhị đệ tử của Tây Thiên Như Lai Phật Tổ, ngươi gọi hắn là sư thúc, vậy... Tu Bồ Đề tổ sư không phải là...
- Ngươi tôn công bái nhập môn hạ của sư tôn, nhưng ngay cả thân phận của sư tôn cũng không biết?

Phong Linh khinh bỉ trừng mắt lườm thạch hầu.

- Như Lai Phật Tổ là đồng môn sư huynh đệ với Tu Bồ Đề tổ sư? !

Thạch hầu kinh hô lên.

Nếu là như vậy, trọn cả bộ Tây Du Ký, không phải là bị đám người kia sắp đặt?

Phong Linh vùng lên phát trần, lại gõ đầu thạch hầu:

- Nói hươu nói vượn! Như Lai Phật Tổ sao có thể là đồng môn sư huynh đệ với sư tôn?
- Vậy vì sao còn gọi Kim Thiền Tử là sư thúc?
- Sư tôn cùng Như Lai Phật Tổ pháp xuất đồng hệ, bản về bối phận, bọn ta gọi Kim Thiền Tử là sư thúc!
- Há?

Thạch hầu thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi:

- Pháp xuất đồng hệ là sao? Nơi này là đạo quan, Như Lai Phật Tổ lại tu Phật hiệu.
- Ngươi đúng là có điều không biết.

Phong Linh hắng giọng, nhẹ nhàng nói:

- Sư tôn trước tu đạo pháp, đạo pháp thành công, về sau theo Thái Thượng tiên xuất Hàm Cốc quan, hóa hồ làm Phật, vừa tu Phật hiệu. Đáng tiếc Phật hiệu chưa đạt đại thành, cho nên nơi đây chỉ truyền đạo pháp.

Dứt lời, lại hạ giọng nói:

- Chuyện này đừng có nhắc lại, sẽ khiến sư tôn không vui.
- À!

Thạch hầu nhíu chặt chân mày, ánh mắt phiêu hốt nhìn lên trời.

- Trước tu đạo pháp, đạo pháp thành công? Vậy nếu đạo pháp thành công rồi, vì sao còn muốn tu Phật hiệu? Dựa theo phẩm cấp của lão đầu này, làm sao cũng không kém Phật Đà Tây Phương a, không có lý nào.

Nghĩ tới đây, thạch hầu liếc nhìn Phong Linh, lại không mở miệng hỏi.

Bên trong Tiềm Tâm điện, Tu Bồ Đề cùng Kim Thiền Tử bốn mắt nhìn nhau.

Kim Thiền Tử nhẹ nhàng nhắc lên quân cờ đen, đặt xuống trên bàn cờ.

- Lạ cách.

- Mời.

Dứt lời, tay Kim Thiên Tử chậm rãi dời đi, xẹt qua bàn cờ giảng đầy quan trắng.

- Kim Thiên Tử, ngươi... làm vậy là có ý gì?

Nhìn chăm chú vào bàn cờ, chỉ có một quân đen cô đơn lẻ loi, Tu Bồ Đề vuốt vuốt râu dài, vẻ mặt kinh dị.

- Vốn là một ván cờ thua, tự nhiên muốn tìm đường sống trong cõi chết.

Kim Thiên Tử nhìn thẳng vào hai mắt Tu Bồ Đề chậm rãi nói.

- Tìm đường sống trong cõi chết?

Tu Bồ Đề không khỏi cười khò:

- Mấy năm trước, ta với ngươi đánh một ván. Thực không nghĩ ngươi sẽ có nước cờ như vậy. Chẳng qua là...

- Chẳng qua là người tìm đường sống trong cõi chết, lại là bản tăng. Phải không?

Nụ cười trên mặt Kim Thiên Tử chậm rãi thu lại.

- Nước cờ này, vô cùng nguy hiểm.

Tu Bồ Đề chỉ vào quân đen nói.

- Bản tăng hiểu rõ.

- Ngươi đã nghĩ kỹ chưa, nếu không thành...

Tu Bồ Đề khẽ dừng lại, thoáng chốc bầu không khí trong điện an tĩnh mấy phần.

Hồi lâu sau, Tu Bồ Đề mới nói ra mấy chữ cuối cùng:

- Vạn kiếp bất phục!

Sát na kia, giữa trời quang nổi lên sấm sét, loang loáng xuyên thấu qua mái hiên chiếu lên trên mặt Kim Thiên Tử, nét tuấn tú không hề rung động.

Hắn lạnh lùng, hai tay hợp mười nói:

- Vì phổ độ, bản tăng nguyện hóa thành một quân cờ, giải khai mê hoặc bách thế của phật hiệu.

Nhìn ánh mắt kiên định của Kim Thiên Tử, Tu Bồ Đề hoảng sợ, hồi lâu mới hỏi:

- Tâm ý đã quyết?

- Bản tăng đã mời Chính Pháp Minh chiếu cố một thế cuối cùng, như ông trời có đức, liền để cho ta phổ độ. Nếu không thành...

Kim Thiên Tử đứng dậy lễ bái:

- Chuyến này chính là nói lời từ biệt, sẽ không gặp lại. Kính xin đạo huynh bảo trọng!

Sấm sét đã qua, thiên không lại sáng rõ.

Ánh sáng nhẹ nhu hòa, xuyên thấu qua lụa trắng trên cửa chiếu lên trên người Kim Thiên Tử, hắt thành một chiếc bóng thật dài trên sàn nhà cỏ phác.

Tu Bồ Đề chậm rãi mở to hai mắt, trầm ngâm không nói.

...

Hồi lâu sau, cửa lớn ầm ầm mở ra, Kim Thiên Tử nhắc chân, kéo áo cà sa bước qua ngưỡng cửa.

Dưới cái nhìn của thạch hầu, từng bước đi xuống bậc thang, cùng hắn nhìn thoáng qua, nói:

- Cánh cửa cầu đạo, bản tăng đã mở ra giúp ngươi. Những chuyện còn lại phải dựa vào ngươi.

Gió nhẹ lướt qua ống tay áo của hắn, thân thủ tung bay, từng bước bước về phương xa.

Tấm lưng kia hòa lẫn vào lá cây trong rừng, hòa vào tầng mây phía chân trời, hòa cùng thiên địa.

Không quay đầu lại.

Trong quan nhìn ra, các sư huynh đệ lặng yên nhìn chăm chú.

Phía sau cửa, trên thềm đá, Tu Bồ Đề đón gió mà đứng, thờ dài một hơi:

- Hậu sanh khả úy a...

Thạch hầu giãy dụa đứng lên, khu sù đôi chân đã mất đi tri giác, khắp khễnh bước về phía đại môn.

Tu Bồ Đề chậm rãi nhắm mắt, cho đến khi Kim Thiên Tử biến mất ở phương xa, mới mở mắt ra, nhìn chăm chú vào thạch hầu đang leo lên bậc thang.

Đây là lần đầu tiên hắn cùng thạch hầu gặp mặt.

Một đợt xuân thu cố gắng, một bức tường ngăn cách, cuối cùng cũng đi đến được nơi này.

Thạch hầu dừng bước, nhìn Tu Bồ Đề kinh ngạc, đây là lo lắng và đợi chờ.

Hồi lâu sau, Tu Bồ Đề bỗng nhiên cười nói:

- Đầu khi nhà ngươi thật là ngoan cố... Cũng được, theo ta nhập thất!

Dứt lời, hắn ngửa mặt lên trời cười dài, xoay người rời đi.

Trên gương mặt cứng đờ của thạch hầu chậm rãi tràn ra nụ cười, khắp khễnh bước qua cánh cửa, hưng phấn nhảy lên.

- Nhập thất... Sư tôn là muốn...

- Nhập thất đệ tử!

Chân trời mây tán tận diệt, Phong Linh cảm phát trần trong tay, từng bước xuyên qua đám người:

- Sau này, sợ là chúng ta cũng phải tôn xưng hắn một tiếng sư thúc.

Các sư huynh đệ trong quan cũng đều kinh hô!

...

Trên trời một ngày, bằng mặt đất một năm.

Ngàn năm sau, thiên thư ghi lại, ngày đó xảy ra ba chuyện lớn.

Đầu tiên, chính là Đông phương Thiên Đình đệ nhất chiến tướng Chân Quân Dương Tiễn phá núi cứu mẹ, bởi vì mẹ mà trở mặt với Ngọc đế, mang theo Mai Sơn thất thánh tụ chúng đông binh tại Quán Giang khẩu, Tam Tiên Lưỡng Nhận đao chỉ thẳng vào Thiên Đình.

Thiên Đình chiêu gọi sư phụ của Dương Tiễn là Ngọc Đình, Ngọc Đình đóng cửa không ra, không thể làm gì.

Thứ hai, Tây phương Như Lai Phật Tổ tọa hạ nhị đệ tử Kim Thiên Tử sinh mê hoặc, trên Linh sơn biện pháp với Như Lai Phật Tổ, phá đạo tâm, mất đi Phật đà kim thân.

Về sau phát chí nguyện to lớn khổ tu mười thế, cam tâm đọa vào luân hồi, từ đó hóa thành một kẻ hành tăng đi khắp nơi, Tây phương từ đó không còn Kim Thiên Tử.

Mà chuyện thứ ba, chính là Tây phương thượng cổ đại tiên Tu Bồ Đề không để ý nhân quả nghiệp lực, thu một con thạch hầu làm đồ đệ, gọi là Tôn Ngộ Không.

Chuyện cuối cùng này, ước chừng đã sớm ba trăm năm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ba Loại Không Thu

Ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu qua cửa sổ, mùi đàn hương từ trong đỉnh bay ra, chậm rãi hòa vào không khí.

Trong phòng hai người đã ngồi đối diện rất lâu, lặng yên không nói tiếng nào.

Tu Bồ Đề cũng chỉ nhìn, tiếp tục nhìn, tiếp tục nhìn, khiến cho thạch hầu không khỏi toát mồ hôi.

Ánh mắt sắc bén kia tựa như xuyên thấu tâm can hầu tử, về mặt thỉnh thoảng lại có biến hóa.

- Lão đầu này có độc tâm thuật, hẳn muốn đọc cái gì đây?

Chuyện Tu Bồ Đề có độc tâm thuật thạch hầu đã sớm biết, cũng đã sớm thông suốt, bằng không lúc quỳ gối trước cửa thạch hầu sao dám nói những lời ấy —— dù sao người không nói hẳn cũng biết, không bằng nói thẳng ra.

Nhưng bị người ta ngồi đối diện đọc tâm, cảm giác vẫn vô cùng không thoải mái.

Nhưng nhất định phải được vào môn phái, quỳ gối trên bồ đoàn dù sao cũng tốt hơn quỳ trên thêm đá.

Suốt một năm qua, đầu gối đã quỳ đến mức chai đi rồi.

Cho đến khi mặt trời lặn về phía tây, trăng sáng lên cao, Phong Linh len lén vào phòng thấp đèn, vừa cho thêm hương liệu vào lư hương, Tu Bồ Đề mới đưa tay ra đấm lưng, thu hồi tầm mắt.

- Người giống cái hồ tôn, liên họ Tôn, có câu là đánh vỡ mình ngoan cần ngộ không, nên gọi là Tôn Ngộ Không. Lời này, chính là người nói?

Dứt lời, Tu Bồ Đề ý vị thâm trường cười cười.

- Cái này rõ ràng chính là người nói.

Thạch hầu nghĩ thầm

- Cũng được, cứ coi như là ta nói. Sau này, người sẽ gọi là Tôn Ngộ Không.

- Tạ ơn sư phụ ban tên!

Tôn hầu tử thức thòi ngoan ngoãn đập đầu.

Trao đổi cùng một người có thể đọc được nội tâm của đối phương, loại thống khổ này không lời nào có thể diễn tả. Hầu tử quyết định không thêm nghĩ nữa, một bộ lộn chết không sợ nước sôi.

Dù sao đi một bước tính một bước, xe tới trước núi tất sẽ có đường.

Tu Bồ Đề vuốt vuốt râu dài, cười nói:

- Đầu khi nhà người, có biết vì sao vì sư không chịu thu người?

- Đệ tử không biết, xin sư phụ giảng cho.

Hầu tử cung kính đáp.

- Người tu đạo, chính là dòm ngó thiên địa chi số, hành vượt giới chi pháp, tu thành, có thể thôi diễn thiên mệnh, thay đổi biến thiên, phát tay hóa mưa, đây là đại năng. Nếu là người thích tranh đấu tàn nhẫn, tất sẽ gây họa chúng sanh. Vì vậy, vì sư có ba loại không thu.

- Há?

- Tính cách cố chấp, kiết ngạo bất tuân, không thu. Cao ngạo ương ngạnh, không sợ trời đất, không thu. Mà thứ ba...

Tu Bồ Đề vươn ra ba ngón tay, đếm tới “ba” có ý dừng một chút, nụ cười động lại trên mặt nhìn chăm chú Tôn hầu tử.

- Ủ? “Ba” là..

- Không rõ lai lịch, không thu!

Dừng một lát, Tu Bồ Đề nói tiếp:

- Ba loại này, người nếu chỉ chiếm một hai loại cũng thôi đi, hết lần này tới lần khác đầu khi nhà người lại có cả ba. Trong thiên hạ chỉ sợ khó mà tìm ra

người thứ hai giống người.

- Cái gì?

Tôn hầu tử mở to hai mắt, trong lòng nói thầm một câu:

- Ta làm sao lại thành không rõ lai lịch?

Tu Bồ Đề phát lên phát trần, hứng thú nhìn chăm chú vào hầu tử, chậm rãi nói:

- Vậy người nói xem, người từ đâu tới đây?

- Ta từ Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn!

Hầu tử thốt lên.

Bất quá hần lập tức phát hiện không đúng, bởi vì vừa nghe lời này của hắn, nụ cười trên mặt Tu Bồ Đề càng đậm, ánh mắt nhìn hầu tử lại làm cho hắn run lên.

- Nếu người thật tới từ Đông Thắng Thần Châu, lúc này không nên ở chỗ này! Người có biết, người đã đến sớm khoảng ba trăm năm a.

Mặt hầu tử chợt co quắp lại.

Cùng người như thế nói chuyện, tùy thời đều sẽ hư thoát.

- Sư phụ, đừng nói những chuyện không liên quan này nữa, khi nào thì dạy đồ nhi đạo pháp?

Lại yên lặng nhìn chăm chú hầu tử hồi lâu, Tu Bồ Đề chậm rãi quay đầu nhìn vàng trăng sáng ngoài cửa sổ, thản nhiên nói:

- Không nói cũng được, người đi xuống nghỉ ngơi đi, ngày mai dậy sớm, vì sư sẽ an bài chuyện người tu tiên cầu đạo.

Lúc lui ra khỏi cửa hầu tử cảm giác trên lưng mình lạnh lẽo.

Rất nhanh, Phong Linh đứng sẵn ngoài cửa liền dẫn hầu tử rời đi, lại di chuyển trong đạo quan nửa ngày mới tới gian phòng an bài cho hầu tử.

Đây là một gian phòng đơn, bên cạnh là phòng bếp, không kề cận với gian phòng của những đạo đồ khác, chỉ có một gian duy nhất, tựa như biểu thị đối đãi đặc thù mà Tu Bồ Đề giành cho hầu tử.

Giúp hầu tử châm lên một chén đèn dầu, Phong Linh lại đặt một bộ đạo bào màu xám chỉnh tề lên trên bàn, cười hỏi:

- Sư phụ đã đặt tên cho sư thúc rồi à?

- Phải.

Hầu tử mạn bất kinh tâm nhìn lướt qua gian phòng, đây là một gian nhà gỗ nhỏ mộc mạc cỡ hai mươi thước vuông, bởi xây dựa vào động, chỉ có một mặt có cửa sổ. Trong phòng đặt một chiếc giường, bên cạnh giường là một chiếc bàn thấp.

Đây là phối trí tiêu chuẩn của thời đại này, không tính là tốt, nhưng cũng không quá khó coi.

- Chính là “Tôn Ngộ Không”?

Phong Linh ngồi xuống trên giường, đẩy trái cây sớm đã chuẩn bị trên bàn tới trước mặt hầu tử.

Hầu tử cũng không khách khí, cầm một quả lê đưa lên miệng.

Thì thầm nói:

- Tất nhiên là Tôn Ngộ Không rồi, chuyện này làm sao có thể sai được.

- Sau này ta phải gọi người là Tôn sư thúc rồi?

Phong Linh cẩn thận hỏi.

- Đừng.

Hầu tử khoát tay nói:

- Người cứ gọi ta là hầu tử, nghe quen rồi. Tôn sư thúc... xưng hô như vậy nghe không tự nhiên.

Hắn vừa dứt lời, vẻ mặt Phong Linh lập tức thoải mái, cười hi hi hời:

- Hầu tử, sư tôn đã chọn đạo mạch cho ngươi chưa?

- Đạo mạch? Đạo mạch là gì?

- Đạo gia vốn có có hai mạch, một mạch là hành giả, lấy hành chứng đạo. Một mạch khác là ngộ giả, lấy ngộ chứng đạo. Trong đạo giám mọi người đều chọn ngộ giả đạo, đây là đồ đệ nhập môn phải lựa chọn mà. Làm sao vậy? Sư tôn không nhắc tới ư?

- Không nhắc tới.

Hầu tử lắc đầu.

- Không nhắc tới?

Phong Linh cau mày:

- Các ngươi nói chuyện ước chừng năm canh giờ, làm sao... Chẳng lẽ ngay cả ta cũng không muốn kể ư?

- Lão đầu tử chỉ ngồi nhìn ta, làm ta lạnh cả sống lưng. Nói cũng chỉ có mấy câu.

Phong Linh nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Chuyện này trước kia cũng từng có, sư tôn thích đọc tâm, đồ đệ mới nhập môn tất sẽ phải đọc qua một lần, nhưng lâu như vậy lại là lần đầu. Ngươi cứ nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai ta sẽ tới tìm ngươi.

- Được.

Phong Linh đi, chỉ còn lại thạch hầu một mình nằm trên chiếu lạnh.

- Mấy lời vừa nãy là có ý gì?

Hầu tử nghĩ.

Nội dung câu chuyện cùng giọng nói, rõ ràng cho thấy bên trong ẩn giấu huyền cơ.

- Ba loại không thu?

Hầu tử càng nghĩ càng không đúng, chẳng qua hiện tại người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, vô luận bên trong có ẩn giấu điều gì, học xong đạo pháp rồi mới nói.

- Vô luận như thế nào, cuối cùng cũng đã vào được rồi.

Hầu tử vui vẻ cười cười, từ túi áo lấy ra một cây vũ mao màu vàng, nắm trong tay nhìn hồi lâu, nhìn tới nhập thần: “Ngươi nói đúng hay không? Tước Nhi.”

Hồi lâu sau, hắn coi nó như bảo bối cất đi.

Một đêm trần trọc không ngủ, ngày hôm sau, trời vừa sáng, hầu tử đã thức dậy bắt đầu rửa mặt.

Nếu như trước đây quỳ trước cửa lời thôi lách thếch cũng không sao, hiện tại dù sao cũng đã chính thức nhập môn, không thể như vậy được.

Đừng nói đến Tu Bồ Đề, trước mặt các sư huynh đệ khác lưu lại ấn tượng tốt cũng là cần thiết.

Chiếc áo vải mặc trên người vốn lấy từ dưới chân núi, mặc lên người hơn một năm không giặt, bây giờ đã rách nát vô cùng, chỉ cần đưa lại gần liền ngửi được mùi hôi hôi chua chua nồng nặc.

Nghĩ đến rốt cục cũng được sống như “Người”, trong lòng hầu tử không khỏi vui sướng.

Phòng bếp bên cạnh đã thấp sáng đèn dầu, từ khe cửa nhìn vào có thể thấy hai đạo đồ mặc tạp dề bận rộn bên trong, khói bếp nhẹ nhàng thăng lên.

Đi qua phòng bếp, hầu tử trực tiếp đi tới bên giếng nước ngoài nhà múc nước, cũng không để ý nhiều đứng giữa trời tầm tã.

Theo lý thuyết tầm tã giữa trời như vậy vốn là chuyện không ra thể thống gì, cũng may hắn là một con khi, lông lá toàn thân đã che kín hết.

Đang tắm một lát thì đạo đồ trẻ tuổi trong phòng bếp chạy ra, kéo thùng nước đẩy cửa, vừa nhìn thấy hầu tử lập tức hoảng sợ chạy về, hầu tử loáng thoáng nghe được hai người trong phòng bếp đang đàm luận về mình.

Với hầu tử chuyện bị người bàn luận đã thành thói quen, cũng không muốn quản làm gì, điềm nhiên tắm rửa sạch sẽ.

Lúc này, trên hàng lang lầu các nơi xa có một vị đạo sĩ trung niên râu dài đứng chấp tay, xa xa quan sát hầu tử.

Người này mặc đạo bào màu xanh, tóc dài đen nhánh, nhưng hai bên tóc mai đã hoa râm, khóe mắt có nếp nhăn, ống tay áo có thêu một chữ “Vân” màu vàng, nhìn khí vũ có thể đoán được địa vị của hắn cực cao.

Ở bên cạnh hắn, một đạo sĩ trẻ tuổi khom người nói:

- Sư phụ, đó chính là đồ đệ mà sư tôn thu nhận hôm qua.
- Đầu khi này quý ở ngoài cửa đã suốt một độ xuân thu, vì sư cũng đã gặp mấy lần, chẳng qua...

Đạo sĩ trung niên khẽ nheo mắt lại, hồi lâu sau mới giãn ra, thờ dài nói:

- Ngay cả độc tâm thuật của vi sư cũng không có hiệu quả, sao có thể tin nổi. Ở ngoài cửa quý suốt một năm cũng không rời đi, có thể thấy được hầu tử này chấp niệm sâu đậm. Tâm tính như vậy... Sư phụ vì sao lại thu làm đồ đệ, còn là nhập thất đệ tử, thật sự làm cho người ta khó hiểu a.

Đạo sĩ trẻ tuổi cúi đầu nhẹ giọng cười nói:

- Theo ta thấy, chẳng qua là sư tôn nhất thời nổi hứng, Ợi...

Đạo sĩ trung niên trừng mắt, đạo sĩ trẻ tuổi vội vàng ngậm miệng.

Đạo sĩ trung niên chậm rãi ngửa đầu nói:

- Vì sư là sư huynh của hắn, mắg đầu khi này mấy câu thì cũng không sao. Nhưng người lại nói sư tôn sư thúc như vậy, nếu để cho người bên cạnh nghe được, đừng trách vi sư trách phạt người!
- Cần tuân sư phụ dạy bảo! Cần tuân sư phụ dạy bảo!

Đạo sĩ trẻ tuổi vội cúi đầu chấp tay.

Đạo sĩ trung niên xoay người chậm rãi đi vào nội thất, hỏi:

- Đầu khi này có tên họ chứ?

Đạo sĩ trẻ tuổi vội vàng đi theo:

- Bẩm sư phó, họ Tôn, tên Ngô Không. Đêm qua Phong Linh đã đến báo danh, nói là do sư tôn đặt.
- À? Hôm nay có phải lên đường nghe giảng?
- Chưa từng nhắc đến chuyện này.
- Không đến cũng được, lão phu cũng được thanh tịnh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tu Tâm

Khi luồng dương quang thứ nhất chiếu sáng đạo quan, Phong Linh bê thức ăn đẩy cửa phòng của hầu tử, chỉ thấy hầu tử đã ăn mặc chỉnh tề ngồi ngay ngắn trên giường.

- Thức dậy sớm quá nhỉ, sao không nghỉ ngơi thêm chút nữa?

Vừa nói, Phong Linh vừa đặt hoa quả và nước lên trên bàn.

- Ngủ không được.

Hầu tử thuận miệng đáp một câu, nhìn hoa quả hỏi:

- Ở đây buổi sáng cũng ăn những thứ này à?

- Tất nhiên không phải, bữa sáng hôm nay là bánh bao.

Vừa nói, Phong Linh rót nước trong bình vào chén, sau đó đặt hoa quả lên khay đẩy tới trước mặt hầu tử:

- Ngươi là hầu tử, ăn uống tự nhiên khác với chúng ta.

- Sau này ta sẽ ăn giống mọi người, đỡ làm phiền ngươi.

Vừa nói, hầu tử bắt đầu ăn, vừa ăn vừa hỏi:

- Hôm nay sắp xếp như thế nào?

Phong Linh nâng quai hàm nhìn chăm chú hầu tử, nói:

- Ăn xong rồi chúng ta sẽ đi thỉnh an sư tôn, sau đó đến hậu sơn đá tọa.

Suy nghĩ một hồi, lại bổ sung:

- Đây là lời nhắn của sư tôn đêm qua, hấn nói ngươi lễ khí quá nặng, nếu trực tiếp tu đạo, sẽ nhập vào ma chương. Cho nên khác với mọi người, cần đá tọa tĩnh tư.

- Đá tọa. . .

Hầu tử cảm lấy quả táo nghĩ thầm:

- Vậy khi nào có thể bắt đầu tu luyện Thất thập nhị biến cùng Cân đầu vân? Chẳng lẽ cũng muốn chờ bảy năm. . . Cũng được, dù sao chuyện tu đạo ta chưa từng làm qua, cứ nghe theo lão đầu tử đi.

Ăn uống xong, hai người liền ra khỏi cửa.

Dọc theo đường đi Phong Linh dẫn hầu tử không ngừng giới thiệu:

- Chỗ này của ngươi gọi là Lăng Yên lý, nơi đó là phòng bếp chịu trách nhiệm lo ăn uống cho từ trên xuống dưới đạo quan. Dọc theo hành lang gấp khúc đi lên chính là Kỳ Lâm giác, là nơi trồng linh dược, đồng thời cũng chứa các loại tài liệu chế thuốc trong giám. Đi ngược trở về là Phi Vân các, đó là chỗ ở của Thanh Vân sư thúc.

- Thanh Vân sư thúc?

Phong Linh chỉ lầu các, chính là lầu các của trung niên đạo sĩ sáng nay.

- Thanh Vân sư thúc chính là Ngũ sư huynh của ngươi, sư tôn tổng cộng thu mười vị nhập thất đệ tử, ngươi đứng thứ mười. Hiện nay trong quan chỉ có ngươi cùng Thanh Vân sư thúc. Hiện tại giảng kinh hằng ngày cũng là hấn.

Hầu tử gật đầu:

- Vậy sư phụ ngươi là. . .

- Sư phụ Phong Linh chính là Thanh Phong Tử, là đại đồ đệ của sư tôn. Sớm đạt đến cảnh giới hóa thần nhập hư, đắc đạo thành tiên, chẳng qua chưa tới Thiên Đình nhập tiên tịch mà thôi. Trong môn hạ của sư tôn, cũng là người có tu vi cao nhất. Hôm nay người đang du lịch ở Bắc Châu, không ở trong giám.

- Ủ.

Các đệ tử khác của Tu Bồ Đề, hình như Tây Du Ký chưa từng đề cập tới, có cơ hội cũng phải tìm hiểu kỹ mới được.

Theo Phong Linh, hầu tử đi dạo khắp cả đạo quan.

Tà Nguyệt Tam Tinh Động, đạo quan dựa vào động mà xây, hành lang khắp nơi, tầng tầng lớp lớp, nói là một tòa cung điện cũng không quá đáng, sáng sớm lại có sương mù che phủ thoạt nhìn tựa như tiên cảnh.

Từ bên trên nhìn xuống, lầu tự ẩn hiện, núi non vây quanh, cảnh sắc như thơ như họa, có thể nói là tiên cảnh giữa nhân gian.

Cũng khó trách một vị thượng cổ đại tiên như Tu Bồ Đề lại chọn khai sơn lập phái ở chỗ này.

- Di? Tòa này là?

Trong mây mù, hầu tử loáng thoáng nhìn thấy một tòa tháp cao vút.

- Trọng địa bản giám —— Tầng Kinh các. Nơi đó có người canh gác ngày đêm, nếu không có lệnh của sư tôn, trừ sư phó của ta Thanh Phong Tử ra thì không một ai có thể đi vào.

- À? Xem ra lão đầu tử còn giấu diếm không ít tuyệt chiêu a.

Hầu tử sờ lên cằm bắt đầu suy nghĩ bên trong trừ Thất thập nhị biến cùng Cân đầu vân ra có phải còn có những đạo pháp cao thâm khác hay không.

Nếu như có, học được toàn bộ, ngày sau có lỡ bước, cũng không đến nỗi thảm như vậy.

Phong Linh lại nói:

- Sao có thể nói là giấu? Giữ cửa chẳng qua là mấy đệ tử tầm thường, chính ta cũng có thể dễ dàng vượt qua. Phải biết rằng đạo pháp khôn cùng, nhưng phải học theo quy trình, nếu có vi phạm, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì khó giữ được tánh mạng. Sư tôn làm thế vì muốn tốt cho chúng ta thôi. Sư phó của ta Thanh Phong Tử sở dĩ có thể tùy ý xuất nhập, cũng là vì trong Tầng Kinh các đã không còn loại sách nào hắn không thể nhìn rồi.

- Hả?

Không lâu sau, nơi xa truyền đến tiếng đọc sách.

- Đây là sáng sớm đọc kinh văn, mỗi ngày do Thanh Vân sư thúc chủ trì. Bên trong quan đệ tử vô luận phẩm cấp thế nào đều coi như một nửa đồ đệ của hắn. Thanh Vân sư thúc trước khi tu đạo là một quan phủ, cực kỳ coi trọng luân thường đạo lý, thứ tự lớn bé. Người gặp hắn, nên kính cẩn một chút.

Đi qua đạo trường rộng lớn, xuyên thấu qua khe hở trên cửa sổ hầu tử có thể tinh tường nhìn thấy mười mấy tên đệ tử chính tề ngồi xếp bằng dưới đất, trước người đặt một quyển kinh thư, cùng đồng thanh đọc.

Mà trên bậc thang một trung niên đạo nhân cũng cùng bọn họ đã tọa tụng kinh.

Từ xa xa Thanh Vân Tử đã chú ý tới hầu tử, nhưng chỉ nhìn thoáng qua, lại nhắm mắt giả bộ như không nhìn thấy.

Lại cùng Phong Linh đi qua sáu bảy khúc quanh mới đến Tiềm Tâm điện của Tu Bồ Đề.

- Bắt đầu từ hôm nay, người đến phía sau núi đã tọa tu hành.

Đây là câu nói đầu tiên của Tu Bồ Đề khi nhìn thấy hầu tử.

- Chuyện này, sư phụ, đồ nhi phải tập đã tọa bao lâu?

Hầu tử hỏi.

- Đã tọa tu chính là tâm, tu tiên tu đạo trước tu tâm, nếu như không tu tâm, đã vội vàng tu tiên, kết quả sẽ thành tai họa. Lúc nào tâm tu tốt, vì sư sẽ dạy người thứ mà người muốn học.

Dứt lời, Tu Bồ Đề khoát tay ý bảo hầu tử lui ra, tiếp tục nửa nằm trên giường đọc kinh văn.

- Cần tuân lời sư phụ dạy bảo.

Hầu tử dập đầu bái tạ.

Ra khỏi Tiềm Tâm điện, hầu tử cẩn thận hỏi Phong Linh:

- Sư phụ nói đã tọa tu tâm, là tu như thế nào?

- Chuyện này. . . Ta cũng không biết. Sư tôn chỉ bảo ta dẫn người đến Tự tĩnh thạch sau núi, để cho người đã tọa ở đó, những chuyện khác không thấy nói gì.

- Người không tu tâm?

- Đúng vậy. . . Xác thực mà nói, trong quan chưa từng nghe nói người nào cần tu tâm.

Vừa dứt lời, hầu tử không khỏi cảm thấy bất an.

- Vậy. . . Là do tình huống của ta đặc thù, hay là lão đầu tử đang tính toán cái gì khác?

Hơi nghiêng đầu ngó lại, hầu tử xuyên qua khe cửa thấy Tu Bồ Đề vẫn nửa nằm nghiên cứu kinh văn, trên mặt không có chút thần sắc khác lạ nào, tựa

hồ cũng không sử dụng độc tâm thuật đi đọc những suy nghĩ trong lòng hầu tử.

Quên đi, tạm thời thử xem sao.

Theo Phong Linh đi nửa ngày mới tới phía sau núi, mới biết Tự tình thạch là gì.

Đây là một khối đá lớn nhô ra trên vách đá, cao ba trượng, rộng hai trượng, trên hẹp dưới rộng, ngồi ở phía trên cũng không lo khối đá này lăn xuống.

Vách đá ở cạnh một đầm sâu, thác nước từ trên đỉnh núi đổ xuống, tiếng nổ vang đĩnh tai nhưc óc.

Trừ quang cảnh tự nhiên điều ngừ hoa hương ra, nơi này là một nơi nói chuyện phải vô cùng tốn sức, không khác Thủy Liêm động là bao.

Chỉ chỉ chính mình, lại chỉ chỉ tảng đá, hầu tử nhìn Phong Linh.

- Ủ, đi đi.

Phong Linh gật đầu nói.

Lúc bò lên Tự tình thạch, hầu tử mang theo ý nghĩ “Khối đá này có thể là thần khỉ” Nhưng cho đến khi Phong Linh xoay người rời đi còn lại một mình, trong đầu của hắn trừ nghĩ vẫn ra không còn gì cả.

- Cứ ngồi như thế này?

Hầu tử đột nhiên cảm giác được vô cùng đau khổ.

Ở ngoài cửa quỳ một năm, nguyên một năm không lúc nào là hầu tử không ảo tưởng tiến vào trong môn phái. Song tình hình bây giờ chẳng khác gì lúc trước, nhập môn rồi vẫn phải ngồi trên tảng đá.

- Hình như chẳng khác biệt gì. Không ! Kháng định bên trong sẽ có huyền cơ.

Hầu tử nghĩ.

Nhắm mắt lại, hắn bắt đầu tử tế cảm thụ.

Đầu tiên thử chính là trong đầu không suy nghĩ gì, dĩ nhiên, đối với người bình thường. . . Hoặc là con khi bình thường mà nói tình trạng như thế không thể nào duy trì quá lâu.

Thật sự không được, hầu tử bắt đầu thử quan sát một thứ gì đó. . .

Nhưng rất đáng tiếc, cho đến khi bụng hắn sôi lên vì đói hắn cũng không cảm nhận được gì.

Tà Nguyệt Tam Tinh Động chỗ này không ăn cơm trưa, tự nhiên Phong Linh sẽ không đưa cơm tới, cho nên hắn leo xuống hái vài quả đại để ăn, xong lại bò lên trên tảng đá tiếp tục “Minh tưởng”.

Đến khi mặt trời xuống núi, Phong Linh mới cầm giỏ thức ăn men theo sơn đạo mà đến.

- Như thế nào? Hôm nay sao rồi.

- Éc. . . Bình thường.

Hầu tử vừa ăn vừa quay đầu nhìn Tự tình thạch, thỉnh thoảng bật ra một câu:

- Ngươi nói xem, có phải sư phụ đang đùa bỡn ta hay không?

- Không thể nào! Sư tôn làm sao có thể làm thế!

Phong Linh cuộn lên phát trần gõ đầu hầu tử:

- Ngươi đừng nghĩ linh tinh!

- Vậy ngươi nói xem, tại sao ta không cảm giác được gì? Tu tâm? Làm sao tu đây?

- Nhất định là ngươi chưa tĩnh tâm! Nói tu tâm nhưng ngươi lại nghĩ linh tinh.

Phong Linh nói đầy khẳng định.

Quay về chỗ ngồi, hầu tử nằm ở trên chiếu trái lo phải nghĩ.

- Ta không tỉnh tâm ư? Việc này. . . Nói cũng không sai. Ở nơi đó không phải làm gì, ta cuối cùng không tự chủ được suy nghĩ lung tung. Cần đầu óc trống rỗng ư? Tu tâm, đến tột cùng là tu như thế nào? Lão đầu tử kia lại không hề gợi ý. . .

Nghĩ tới đây, hầu tử nhảy bật khỏi giường, ba chân bốn cẳng mặc quần áo từ tể, đêm tối ra cửa sờ soạn đi đến hậu sơn.

Đoạn đường này phải đi ngang qua Phi Vân các của Thanh Vân Tử.

Nếu đổi lại người khác, sợ rằng khó có thể nhìn thấy một con khỉ xiêu xiêu vẹo vẹo giữa trời đêm tối đen như mực, bắt quả Thanh Vân Tử là nhập thất đệ tử của Tu Bồ Đề, dựa vào tu vi của hấn chút cảm giác này không đáng là gì.

Chỉ thấy hấn đứng ở trên lầu các lặng yên quay đầu lại, nói khẽ với đạo sĩ tuổi trẻ phía sau:

- Hư Độ, đi xem xem con khỉ kia đang muốn làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hành Giả Đạo

Trời tối đen như mực, hầu tử mò mẫm đi tới bên cạnh Tự tĩnh thạch.

Nhìn xa là tảng đá, nhìn gần vẫn là tảng đá, ban ngày như thế, ban đêm cũng chẳng khác gì.

- Đây hoàn toàn là tảng đá bình thường? Tại sao lão đầu tử lại chỉ định tu tâm ở nơi này?

Nghĩ tới đó, hầu tử lại bò lên trên Tự tĩnh thạch, tiếp tục sử dụng các loại phương pháp đã tọa.

Mà lúc này, trong bụi cỏ xa xa, hai đạo sĩ trẻ tuổi chứng kiến cảnh này không khỏi vô đầu bút tai nghi hoặc.

- Hư Độ, người nói hầu tử kia muốn làm cái gì? Nửa đêm chạy tới nơi này đã tọa? Có phải điên rồi không?

Hư Độ ở bên cạnh che miệng ngáp một cái:

- Suy nghĩ của súc sinh chúng ta sao có thể hiểu được? Sư phụ bảo chúng ta làm, chúng ta cứ làm theo là được. Còn tưởng là hấn lén lén lút lút làm trò quỷ gì, không ngờ lại tới nơi này. Hư Tiến, người nói xem, có phải là hấn phát hiện chúng ta theo dõi rồi không?

- Có thể lắm.

Hư Tiến gật đầu, giấu mình vào sau bụi cỏ.

Một đêm này, gió nhẹ vỗ về đùa vui với lá xanh, côn trùng trong rừng đua tiếng, thác nước bên cạnh cuộn cuộn đổ xuống, hai đạo sĩ ở trong bụi cỏ bị muỗi đốt thâm tím cả người.

Hầu tử ở trên tảng đá dùng đủ các phương thức, như cũ không thu hoạch được gì.

- Chẳng lẽ tu tâm. . . đơn thuần là để cho tâm tĩnh bình thản?

Cho đến lúc bình minh hầu tử mới thất vọng trở về, để lại trong bụi cỏ hai tên đạo sĩ còn đang ngáp ngủ.

Trở về phòng, ăn xong điểm tâm Phong Linh đưa tới, hầu tử lại theo hành trình ngày hôm qua đi thỉnh an Tu Bồ Đề.

Lần này, Tu Bồ Đề dứt khoát nằm quay lưng về phía hầu tử, bộ dạng say sưa nghiên cứu kinh văn.

- Hôm qua tu hành, có thấy tiến triển gì không?

Tu Bồ Đề lười biếng hỏi.

- Đệ tử ngu dốt, không có tiến triển.

Hầu tử bái một cái thật sâu, chậm rãi ngừng đầu liếc nhìn Tu Bồ Đề, nhưng lão đầu tử như cũ đưa lưng về phía hấn, tựa hồ chuyện này dường như không liên quan đến mình.

- Chuyện tu hành, cần chuyên tâm quanh năm suốt tháng, đồ nhi chó lười biếng.

- Cần tuân sư phụ dạy bảo.

- Đi xuống đi.

Tu Bồ Đề khoát tay áo.

- Dạ.

Hầu tử đứng lên xoay người vừa đi vài bước, lại không nhìn được quay đầu lại quỳ xuống:

- Sư phụ, đồ nhi có chuyện chưa rõ.

- Cứ nói đi đừng ngại.

Phòng lên dừng khí, hầu tử mở miệng nói:

- Sư phụ để cho đồ nhi tu tâm, nhưng đồ nhi còn không biết tu tâm là như thế nào, tiến triển là như thế nào. Chẳng lẽ cứ ở hậu sơn đã tọa là xong? Đồ nhi cần tu đến mức nào mới có thể tu hành pháp thuật? Kính xin sư phụ dạy bảo.

Nói xong, hầu tử gối đầu xuống đất không nhúc nhích.

Tu Bồ Đề chậm rãi quay đầu lại, đứng dậy cười nói:

- Đầu khi nhà ngươi vội vàng muốn học thuật pháp vậy à? Con đường tu hành dài đằng đẵng, mấy trăm năm mới có thể có thành tựu, lúc này mới được một ngày, ngươi đã không nhìn được?

- Đồ nhi không phải không chịu nổi, cũng không sợ tu hành dài dòng. . . Chẳng qua là đồ nhi mê mang!

- Vì sư đã từng nói, đầu khi nhà ngươi “ba loại không thu” ngươi đều có đủ, có thể không đề tâm tới điều thứ ba, nhưng hai điều đầu sao có thể làm như không thấy? Tâm tính như thế, tương lai tu tiên có thành tựu, cũng tất thành đại họa. Cho ngươi đi tu tâm, làm như vậy để ngươi bình phục tâm tính. Phía sau núi chính là một nơi yên tĩnh rất thích hợp. Ngày nào đó nếu như ngươi nhập định, trong lòng không có gì, vì sư sẽ dạy ngươi pháp thuật thông thiên!

- Đồ nhi hiểu rồi.

- Nếu hiểu rồi, vậy thì đi đi.

Tu Bồ Đề quay đầu lại tiếp tục lật xem điển tịch.

Hầu tử đầu cũng không ngẩng, khom người chậm rãi đứng lên, lui ra ngoài cửa.

Vậy tu tâm này ý là tu tâm dưỡng tính!

- Ngươi làm sao thế? Sắc mặt khó coi như vậy?

Thấy hầu tử, Phong Linh ngậy người một chút:

- Sư tôn mắng ngươi?

Hầu tử nghiêng răng nghiêng lợi đáp:

- Lão đầu tử. . . Lại muốn ta tu tâm dưỡng tính. . .

Vừa dứt lời, Phong Linh liền bật cười.

- Ta còn tưởng chuyện gì, tu tiên mà không tu tâm dưỡng tính, chẳng lẽ ngươi còn muốn cùng xa cực dục?

Suy nghĩ một lát, Phong Linh còn nói:

- Nhưng mà. . . tu tâm dưỡng tính phần lớn nói là chuyện thường ngày, cực hiếm thấy cảnh phải đi đã tọa tu hành.

Hầu tử mặt tối sầm đi về phía hậu sơn:

- Ta cảm thấy lão đầu tử đang đùa bỡn ta, hẳn muốn ta đến sau núi ngồi đăm ba năm thì đúng hơn.

Phong Linh vội vàng đuổi theo, dùng phát trần gõ lưng hầu tử:

- Hầu tử, đừng nói lung tung. Ngươi còn muốn quỳ ngoài cửa nữa à?

Lại một ngày trôi qua, hoàng hôn buông xuống cũng là lúc hầu tử quay về chỗ ở, mà trong Phi Vân các, ba người đang bàn luận xôn xao.

- Hôm qua hầu tử kia chỉ tới phía sau núi đá tọa?

Thanh Vân Tử khẽ vuốt râu dài, cảm thấy thật khó tin.

Hư Độ thấp giọng nói:

- Tôi hôm qua đồ nhi cùng Hư Tiễn cảm thấy quá khó tin, hôm nay mới thử đi nghe ngóng, nghe Phong Linh nói hôm qua sư tôn bảo hẳn tới hậu sơn đá tọa tu tâm, khó trách không thấy tới nghe giảng. Chắc là hầu tử này tâm tính không ổn, hẳn hôm qua không thấy tiền triển, đêm qua mới . .

- Đá tọa tu tâm?

Thanh Vân Tử khẽ hí mắt:

- Để cho đệ tử mới nhập môn đá tọa tu tâm, chuyện như vậy chưa từng nghe nói qua. Mặc dù có thể như thế, chẳng qua với tâm tính của hầu tử, chỉ sợ mười năm tám năm cũng khó có thành tựu. . . Chuyện này lâu dài sợ sẽ sinh ra biến cố. Sau này bọn người cần tốn thêm chút thời gian để ý hẳn, nếu đầu khi này có vọng động, tuyệt đối không thể coi thường, đi thông báo cho vị sư là được.

Dứt lời, Thanh Vân Tử từ trong tay áo lấy ra một khối thẻ tre thả vào trong tay Hư Độ:

- Cái này là bảo vật vì sự tình cờ đoạt được, tên là liên độc, ta và người mỗi người một phần, nếu có việc gấp, chỉ cần dùng ngón tay viết lên trên thẻ trúc, vị sư liên sẽ biết.

- Cần tuân sư mệnh!

Đêm hôm đó, hầu tử lại len lén lên đến Tự tinh thạch ở hậu sơn, Hư Độ Hư Tiễn hai sư huynh đệ tự nhiên cũng đi theo.

Một tháng như vậy trôi qua, hầu tử tu tâm như cũ không có chút tiến bộ, vô cùng phiền não, Tu Bồ Đề cũng không hỏi tới. Chỉ có Hư Độ Hư Tiễn hai sư huynh đệ không chịu nổi cảnh này, đành phải đổi thành thay phiên theo dõi.

Phong Linh biết tâm tình hầu tử không vui, mỗi ngày đều tới đưa cơm, lại không nhắc tới chuyện tu tâm, chỉ là nói chuyện phiếm tán gẫu với hẳn.

- Hầu tử, hai ngày qua thật là náo nhiệt. Hôm qua Nhị Lang thần Dương Tiễn sai người tặng chút ít mã não bảo ngọc, nói là chúc thọ sư tôn.

Hầu tử vừa cắn màn thầu vừa hỏi:

- Sư phụ sinh nhật vào hôm qua?

- Chuyện này thì không biết, bọn ta cũng không biết sư tôn sinh ngày bao nhiêu, Dương Tiễn không biết từ nơi nào dò la ra được, cũng có lẽ chỉ là lấy cớ.

- Mã não bảo ngọc?

Hầu tử suy nghĩ qua , cười nói:

- Sư phụ cần mấy thứ kia làm gì? Quan hệ giữa Dương Tiễn cùng Thiên Đình vốn luôn gay gắt, sư phụ hẳn là tránh ra, miễn phải phiền toái.

- Vậy người đoán sai rồi.

Phong Linh rung đùi cười hi hi đắc ý nói:

- Sư tôn thu lại toàn bộ, chẳng qua dặn dò người tới tặng lễ, sau này chớ nên như thế.

- Vậy à!

Hầu tử khẽ nhú mày.

- Người của Nhị Lang thần vừa mới đi, hôm nay đặc sứ của Ngọc đế liền đến, tặng quỳnh tương bàn đào, cũng nói là chúc thọ sư tôn. Sư tôn cũng nhận.

- Hai bên thông ăn a!

Hầu tử không nhịn được hô lên.

- Vậy người không hiểu rồi.

Phong Linh rung đùi đắc ý ra về thăm trầm nói:

- Nghe nói Thiên Đình Ngọc đế đã triệu tập đại quân chuẩn bị đánh Dương Tiễn, đáng tiếc chư tướng Thiên Đình tự biết thực lực không đủ, tránh chiến không ra, chỉ có Thiên Bồng nguyên soái một người thỉnh chiến. Tuy có binh, nhưng không có tướng. Chuyện đánh Dương Tiễn sợ rằng khó thành.

- Thiên Bồng nguyên soái thỉnh chiến?

Hầu tử nghe thấy thế thì vô cùng sửng sốt.

Chiến Dương Tiễn, Trư Bát Giới có bản lĩnh đó ư?

- Dương Tiễn xuất thân từ Xiển Giáo, lại là thủ tịch đại đệ tử đời thứ ba, Thái Thượng đã đoán trước được chuyện này bề quan không ra, lúc này chư tướng trên trời không phải đồng môn thì chính là bại tướng dưới tay, có người nào dám chọc vào Dương Tiễn. Nghĩ tới sự tôn chính là thượng cổ đại tiên, Dương Tiễn hẳn là sợ Ngọc đế cùng đường mời sư tôn rồi nủi mũi mau chân tặng lễ. Ngọc đế lại sợ bên này bị Dương Tiễn nhanh chân đến trước. . . Có câu nói “không sợ thần tiên tham, chỉ sợ thần tiên không thu lễ” thu cả hai bên mới tốt, nếu không thu, sợ là sẽ bị bên đó nghi kỵ.

Hầu tử cười nói:

- Ngọc đế có thể mời Như Lai Phật Tổ mà.

Phong Linh cười khanh khách, nói:

- Chuyện nhỏ nhặt như thế, Phật Tổ chịu để ý ư?

Lại trầm mặc hồi lâu, hầu tử đột nhiên hỏi:

- Phong Linh, hình như Dương Tiễn cũng thông thạo Thất thập nhị biến, đúng không?

- Phải.

Phong Linh gật đầu, nói:

- Thất thập nhị biến thuộc về Hành giả đạo, chính là đạo pháp cao thâm. Dương Tiễn tu chính là Hành giả đạo, hiện giờ đã phá sát kiếp, hơn nữa thiên phú cực cao, đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, trên trời dưới đất không người nào có thể sánh bằng.

- Vậy ư?

Hầu tử mở to mắt, như có điều suy tư nói:

- Phong Linh, ta nhớ người từng nhắc tới Hành giả đạo, Ngộ giả đạo, hai loại này có gì khác biệt?

- Người tu Ngộ giả đạo, dòm ngó thiên địa huyền bí, tập luyện đan, bói toán, dả khí, cần trăm năm mới có thành tựu, cho nên tâm tính cực kỳ quan trọng. Người tu Hành giả đạo, khai thác tiềm năng của bản thân, thông hiểu biến hóa, giỏi đánh giết, mấy năm có thể thành, chẳng qua lại có hung hiểm. Sư tôn đến nay không muốn nói với người, lại để cho người tu tâm, hẳn là đã chọn Ngộ giả đạo cho người.

Hầu tử chột trợn to mắt.

- Thì ra là vậy!

Đêm hôm đó, hầu tử không có tới hậu sơn mà nằm trên giường suy nghĩ. Chẳng qua lại đáng thương cho Hư Độ ở bên ngoài canh gác suốt một đêm không dám rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tự Tu Hành

- Hầu tử chạy đi!

Một thanh âm quen thuộc vang lên.

- Cái gì?

Hầu tử mơ mơ màng màng nhìn chung quanh.

Đêm khuya, đây là một vùng đất hoang dã, mặt đất nứt nẻ, rừng cây khô héo, chính mình hai chân đang đạp trên một đám lá khô mềm nhũn.

- Chạy mau! Hấn đuổi tới rồi!

Chợt quay đầu lại, hầu tử thấy một nam tử gầy gò đang đứng đằng xa giương cung.

Đó là một gương mặt gầy gò, nhưng không có đôi mắt.

Sợ hãi khôn cùng lan tràn trong thâm tâm hầu tử.

Hấn nhanh chân bỏ chạy, cuống quýt lợi dụng cây cối tránh né cung tên bắn tới.

Phía sau nam tử ba tên đều không trúng, thu hồi trường cung, sau đó rút ra chủy thủ nhanh chóng đuổi theo.

- Chạy mau! Hầu tử! Chạy mau!

Một đường chạy như điên, trái tim hầu tử như sắp rớt ra ngoài.

Gió thổi thốc sau lưng, lao đảo xuyên qua rừng cây, đến khi nghe không được tiếng bước chân đuổi theo hấn mới trốn tới đằng sau một phiến nham thạch.

Thạch hầu mặt mới cười:

- A... A... Ha ha ha ha... Tước nhi, ta trốn thoát rồi, ta nhặt lại mạng rồi. Ha ha ha. Tước nhi —— Tước nhi ngươi ở đâu?

Thất kinh hướng bốn phía nhìn quanh, nhưng không nhìn thấy thân ảnh nho nhỏ kia đâu.

Đột nhiên, lòng bàn tay ướt át.

Cúi đầu nhìn xuống, là Tước nhi bị một mũi tên xuyên qua người đang hấp hối!

Dòng máu ấm áp từ trên người của nàng chảy ra, nhuộm đỏ bàn tay hầu tử.

- Tước nhi... Tước nhi! Ngươi đừng chết! Chúng ta phải cùng nhau tu tiên! Đừng chết a!

Hầu tử liếc mạng lấy tay che vết thương, nhưng tất cả đều vô ích.

Máu tươi phun ra thấm thấu kẽ tay thạch hầu, nhỏ giọt trên mặt đất, cả mặt đất cũng biến thành màu đỏ.

Âm thanh chói tai vang lên.

Nham thạch bên cạnh hóa thành một gương mặt dữ tợn, rừng rậm ở trong gió cuồng tiếu, phảng phất toàn bộ thế giới đều đang đùa cợt hấn.

Một đôi tay từ trên mặt đất, từ bên trong nham thạch, từ trên cây khô đưa ra, giống như ác linh đang giẫy dụa, bọn chúng đưa tay muốn cướp lấy Tước nhi trong tay hầu tử!

- Các ngươi muốn làm gì? Các ngươi muốn làm gì! Đừng mà!

Hầu tử thất kinh điên cuồng chạy trốn.

Nói lòng bàn tay, Tước nhi đứt quãng nói mấy lời, nhưng hấn ngay cả tâm trí để nghe cũng không có, hấn cố gắng trốn, nhưng không chỗ nào có thể trốn.

Một đôi tay từ rễ cây thò ra khiến hấn té nhào, trong lúc cuống cuồng, Tước nhi lăn ra ngoài vài thước, lưu lại vết máu thật dài.

Trên đỉnh đầu chạc cây trông rỗng bồng như chợt nổ tung, hóa ra vô số lá cây màu đỏ, đỏ lôm như máu.

Hầu tử muốn đứng lên, nhưng thân thể của hấn bị vô số cánh tay giữ lấy, bất luận giẫy dụa thế nào đều không thoát được.

Lá cây hội tụ thành mặt người, một gương mặt không có mắt, há to miệng hướng Tước nhi gầm gào!

- Đừng —— đừng —— a a a ——!

Hầu tử chợt mở mắt, đôi mắt tròn to như chuông đồng.

Ngoài phòng Hư Độ nửa mơ nửa tỉnh giật mình sợ hãi lập tức móc ra liên độc.

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ xuyên vào, trong nhà an tĩnh tối như mực khiến lòng người không khỏi run lên, chỉ còn lại tiếng cửa sổ rung động ken két trong gió.

Hầu tử hoảng sợ nhìn lòng bàn tay trống trơn, mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống ròng ròng.

- Là ác mộng... Khụ khụ...

Hầu tử lấy tay bấm bấm cổ họng, cúi đầu nhìn vết sẹo vẫn còn trên bụng, ngẩng đầu hướng ngoài phòng nhìn lại, trên bầu trời nguyệt minh tinh hi.

Hồi lâu sau, đợi đến khi hô hấp dần dần bình phục, hần lại nằm trên giường lẳng lặng suy tư.

- Thất thập nhị biến là Hành giả đạo, lại để cho ta tu Ngô giả đạo... Ba loại không thu... Hành giả đạo mấy năm có thể thành, Ngô giả đạo lại cần trên trăm năm...

Hần thì thầm lẩm bẩm, tựa như nói mê, chỉ có tự hần biết hiện tại hần thanh tĩnh hơn bất cứ lúc nào.

- Tước nhi...

Móc ra cây vũ mao màu vàng để ở lòng bàn tay, dưới ánh trăng, lông cánh bị thời gian bào mòn đã dần dần mất đi vẻ sáng bóng trước kia.

- Ta không muốn đợi thêm nữa.

Ngày hôm sau, hần vẫn như cũ đi tới chỗ Tu Bồ Đề thỉnh an, chẳng qua không giống ngày thường, hần không nói nửa lời.

Trước khi đi Tu Bồ Đề đứng dậy nhìn hần một cái, hai người nhìn nhau không nói gì.

Nhìn nhau hồi lâu, hầu tử bỗng nhiên bái xuống, nói:

- Sư phụ, đệ tử khiến ngài thất vọng.

Tu Bồ Đề chẳng qua chỉ cười, nói:

- Đi đi.

Chậm rãi lui ra ngoài cửa, hầu tử vẫn giống như ngày thường đi tới hậu sơn đã tọa.

Phong Linh chỉ cảm thấy hần ít nói hơn, ăn nhiều hơn, những điểm khác vẫn giống như thường, có lẽ là tu tâm thực sự tiến bộ.

Ban đêm, hầu tử tắt đèn thật sớm nằm ở trên giường, nhưng không đi ngủ, tựa như đang lắng nghe cái gì.

Ngoài phòng, Hư Tiễn “thay phiên canh gác” còn đang ngáp ngủ.

Đợi đến quá nửa đêm, Hư Tiễn đứng ở sau thanh nham ngoài phòng đã tiến vào mộng đẹp, hầu tử mới từ trên giường lén lén lút lút bò dậy, cõng xuống đạo bào, lặng lẽ từ cửa sổ bò ra ngoài.

Ra khỏi phòng, hần nhìn nhìn Phi Vân các xa xa, không có đi theo đường chính mà lén mò ra cạnh nham bích.

Mặt trăng đem màu trắng lạnh như băng rải rác khắp đại địa, rơi trên bộ lông màu vàng lợt của hầu tử, tựa như cái đêm của mười năm trước.

Hần cắn răng, lấy tay lòi dây leo rủ xuống từ nham bích, gân xanh trên tay gồ lên.

Từng bước mà leo, trên thạch bích cứng rắn lưu lại vết cào của hần.

Leo lên thạch bích, phóng qua vách đá, vượt qua lâm viên, hần chạy thật nhanh, vòng qua Phi Vân các, thẳng tới mục đích —— Tầng Kinh các!

Mười năm đi xa, đã sớm đem dã tính khắc sâu vào trong tim, đây là tôi luyện, càng thành bản tính.

Những chuyện như nửa đêm tiềm hành, tránh né truy tung hầu tử đã học thành thực.

Tránh được ánh mắt của người canh gác, hầu tử trực tiếp từ cột đá trèo tới lầu hai.

Tu Bồ Đề trong tình thất nhắm mắt đã tọa tu hành bỗng nhiên mở choàng mắt, quay đầu nhìn về phương hướng Tầng Kinh các.

Hồi lâu sau, tĩnh thất yên lặng, chỉ có ánh nến chập chờn trong gió.

Thờ dài một hơi, Tu Bồ Đề lại chậm rãi nhắm mắt, tiếp tục tu hành như không có chuyện gì xảy ra.

Mượn ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, hầu tử có thể tình tường thấy giá sách tầng tầng lớp lớp, phía trên trưng bày vô số thẻ tre cùng với những quyển trục bằng da.

Tiện tay nắm lên một quyển thẻ tre, ở dưới ánh trăng kéo ra, phía trên trải rộng vô số văn tự.

- Điều triện? !

Lại nắm một quyển quyển trục, kéo ra.

- Trùng... trùng thư...

Nắm thẻ tre, tay hần run rẩy nhẹ nhẹ, văn tự này hần không hiểu lấy một chữ nào!

- Ngươi không dạy! Ta sẽ tự mình học!

Trong bóng đêm lạnh lùng, hầu tử cắn răng cầm thẻ tre trong tay găm nhẹ nói.

Bạc thang mơ hồ truyền đến tiếng bước chân, cuống lên hầu tử tiện tay cầm lấy mấy cuốn nhét vào y phục, nhảy ra khỏi cửa sổ lầu hai, cẩn thận men theo đường cũ trở về.

Ngày hôm sau, hầu tử giả bộ như không có việc gì theo Phong Linh đi tới chỗ Tu Bồ Đề thỉnh an, nhưng nhìn thấy cửa phòng của Tu Bồ Đề đóng chặt, một đạo đồ tuổi trẻ đang đứng canh ngoài cửa.

Đạo đồ kia hành lễ nói:

- Sư tôn có dặn, nếu Tôn sư thúc tới, liền báo cho người một tiếng: “Sau này nếu không có việc gì, không cần tới đây thỉnh an. Tất cả lấy tu hành làm trọng, tục lễ có thể miễn.”

Lời này vừa nói ra, Phong Linh mơ mơ màng màng không hiểu tại sao, tâm hầu tử lại đã như gương sáng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thanh Vân Tử

Phong Linh ở bên cạnh Tự tình thạch há hốc mồm, tròn mắt nhìn chăm chăm thứ mà hầu tử đang cầm.

- Đây là. . . Đây là. . .

- Giúp ta xem một chút.

Hầu tử đặt thẻ tre xuống đất:

- Ta không biết chữ, ngươi giúp ta xem xem phía trên viết gì.

- Hầu tử! Ngươi ăn trộm đồ!

Phong Linh kinh hoàng hô lên.

- Xuyt. . .

Hầu tử vội vàng che mồm Phong Linh lại:

- Không phải trộm! Không phải trộm! Là mượn!

- Ô —— ô. . .

Phong Linh ra sức tránh thoát khỏi bàn tay hầu tử, nhặt thẻ tre dưới đất lên:

- Ngươi tới Tàng Kinh các? Trên này có ấn giám của sư tôn! Đây là tàng thư trong Tàng Kinh các!

Hầu tử lúng túng vô đầu, cười khò.

Trợn trừng mắt lườm hầu tử, Phong Linh nổi giận đùng đùng la lên:

- Ta sẽ mách sư tôn!

Dứt lời cầm lấy thẻ tre xoay người muốn đi, hầu tử vội vàng ngăn cản:

- Ngươi không nói hấn cũng biết.

- Cái gì?

Hầu tử cười hi hi mấp máy môi, nhìn chăm chú Phong Linh chậm rãi nói:

- - Ngươi cho rằng trong đạo quan này, có chuyện gì có thể giấu được mắt sư phụ?

Phong Linh nửa tin nửa ngờ hí mắt đánh giá hầu tử, lại nhìn một chút thẻ tre trong tay, như có điều suy nghĩ.

Hầu tử nói tiếp:

- Ngươi cho rằng buổi sáng hôm nay vì sao sư phụ lại bảo sau này ta không cần tới thỉnh an?

Phong Linh suy tư, không tự chủ được gật gật đầu.

- Nhưng mà ngươi làm vậy là không đúng! Sư tôn không trách ngươi, ngươi cũng không thể. . .

Phong Linh vẫn cứ không thuận theo la lên:

- Nếu ngươi thật sự muốn xem, sư tôn nhất định sẽ trực tiếp cho ngươi xem! Trộm cắp không phải là điều người tu hành nên làm?

Hầu tử mượn cơ hội đoạt lại thẻ tre trong tay Phong Linh, nhét vào ống tay áo, sau đó nhảy lên Tự tình thạch:

- Chuyện này ta cũng không biết là hấn nghĩ thế nào, có lẽ sợ tương lai ta gây họa sẽ nói hấn là sư phó của ta. Nếu thật như thế, hấn cũng có thể lấy cớ là ta vào Tàng Kinh các học trộm mà biết, chứ không hề liên quan tới hấn.

- Nói nhảm! Sư tôn sẽ không như thế!

Phong Linh quát to.

- Vậy cũng khó nói. Nếu không phải như thế, hấn đã biết rõ ta muốn học Thất thập nhị biến và Cân đầu vân, lại chỉ cho ta con đường Ngô giả đạo tu tâm dưỡng tính trăm năm mới có chút thành tựu, mà không để cho ta chọn Hành giả đạo chỉ cần chinh thảo mấy năm liền thành?

- Đây. . . đây chẳng qua là suy đoán của ta! Sư tôn chưa từng nhắc tới việc chỉ dạy ngươi Ngô giả đạo!

- Phải không? Ha ha ha ha.

Hầu tử đứng ở trên tảng đá mở ra quyền trục trong tay:

- Sợ là ta theo biện pháp của hấn tu tâm ở nơi này mười năm, cũng không chắc tu được cái gì. Được hay không, đều không sao cả. Ngươi chỉ cần biết, hôm qua ta đứng ở trước mặt hấn động tâm tư, hấn cũng không trách cứ, hôm nay trộm sách, hấn cũng không chinh đòn. Đây chính là yên lặng đồng tình. Nếu sư phụ yên lặng đồng tình, ngươi dạy ta học, chẳng qua là thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

- Cái này. . . Cái này. . .

Phong Linh nhất thời á khẩu không trả lời được.

Nàng cảm thấy hầu tử nói rất có đạo lý, nhưng lại không dám làm trái sư tôn trở thành đồng lõa của hầu tử.

Trong suy nghĩ của nàng, lên vào Tàng Kinh các, trộm sách, đều là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

- Thẻ này được không?

Hầu tử gục trên tảng đá, giơ thẻ tre lên trước mặt Phong Linh, nói:

- Ta chỉ hỏi ngươi một câu, chữ phía trên này ngươi đều biết?

- Phong Linh thuở nhỏ đã theo sư tôn tu tập, sao có thể không nhận ra những chữ này.

- Nhận ra là được.

Hầu tử cuốn lại thẻ tre, nhảy xuống đất:

- Ta sao chép chữ trong này ra, người dạy ta tập viết là được. Mặc dù muốn trách, sư phụ cũng sẽ không trách người dạy ta đọc sách viết chữ đúng không?

- Nhưng . .

- Chuyện trộm sách người không cần để ý, đạo đồ canh giữ Tàng Kinh các còn không để ý, làm sao đến phiên người lo hã?

Hầu tử cười nói.

Phong Linh không lay chuyển được tâm ý của hầu tử, cuối cùng đành phải đáp ứng, đáng thương nàng những ngày sau không được sống trong an bình, bất luận làm gì cũng cảm thấy như có người nhìn mình chăm chăm, giống như mắt hổ.

Rất cuộc vẫn chỉ là hầu tử mười tuổi mà thôi.

Mà cùng lúc đó, quan hệ khản trương giữa Thiên Đình cùng Dương Tiễn vẫn đang tiếp diễn.

Ngoại giới có tin đồn, Thiên Đình có binh không tướng nên không làm gì được Dương Tiễn, mặc dù có Thiên Bồng nguyên soái tích cực xin ứng chiến, nhưng vạn nhất chiến bại người mất thẻ diện chính là Ngọc đế.

Xét thấy thực lực của Thiên Bồng nguyên soái mọi người đều biết, Ngọc đế hiển nhiên không dám liều thử một lần. Cũng chính vì vậy, vấn đề này lại kéo dài thêm.

Nhưng đánh thì đánh không được, Ngọc đế cũng không thể không tỏ thái độ. Cho nên hần ra lệnh cho tứ hải Long Vương: cư dân Quán Giang khẩu đối với kẻ phản nghịch Dương Tiễn luôn mực kính trọng, cho nên quyết định không cho mưa xuống Quán Giang khẩu.

Nhận lệnh của Ngọc đế, tứ hải Long Vương tự nhiên không dám chậm trễ, cũng không biết Tây Hải Long Vương để đầu mình kẹp vào cửa hay sao, lại phái con gái của mình đi, kết quả Tây Hải Tam công chúa trực tiếp bị Dương Tiễn giữ lại không tha.

Tây Hải Long Vương nhận được tin đó liền chạy tới điện Vân Tiêu khóc sụt sùi, nói phụng chỉ của Ngọc đế lại bị bắt đi, muốn Thiên Đình xuất binh cứu trợ.

Ngọc đế vì giữ thẻ diện đành phải đồng ý, nhưng cũng chỉ có thể hạ chỉ cưỡng chế Dương Tiễn lập tức thả người.

Nghĩ Dương Tiễn này là người nào vậy. Sao chỉ vì một câu nói của Ngọc đế mà có thể thả người, thánh chỉ cấm tú trực tiếp bị cầm đi làm khăn lau.

Chuyện này cứ như vậy để xuống một bên.

Nhưng vấn đề còn không kết thúc, mấy tháng sau Mai Sơn thất thánh truyền ra phong thanh, Dương Tiễn sắp làm đám cưới, đối tượng chính là Tây Hải Tam công chúa!

Tây Hải Long Vương lại còn nhận được thư do Tây Hải Tam công chúa tự tay viết, nói là cam tâm tình nguyện.

Ngày đó, tứ hải Long Vương đều lên trời, đứng ở điện Lãng Tiêu vừa khóc vừa náo, nói Dương Tiễn dùng thủ đoạn hèn hạ dơ bẩn cướp đi sự trong sạch của Tây Hải Tam công chúa, muốn Ngọc đế đứng ra làm chủ.

Bất đắc dĩ, chuyện đánh Dương Tiễn lại được đề cập đến.

Nhưng chuyện đó sau này lại nói.

Lúc này đối với Thiên Đình mà nói chính là gian nan khổ cực không ngừng, người đầu tiên phản thiên còn không giải quyết, người thứ hai phản thiên đã đang tập tễnh bước đi.

Cũng chính bởi vì có Dương Tiễn tồn tại, trên trời dưới đất không có ai để ý thạch hầu có phải bá sứ sớm ba trăm năm hay không, học nghệ sớm ba trăm năm, thậm chí không ai nhớ tới một con khi như hần.

Kể từ sau khi lên vào Tàng Kinh các trộm sách, nhất thời sinh hoạt của hầu tử tràn đầy hi vọng, từ đó về sau hần trừ Tu Bò Đề ra lại có thêm một vị sư phụ —— Phong Linh.

Cho dù năm đó ở trước kỳ thi tốt nghiệp đại học hần cũng chẳng bao giờ phấn đấu như thế, ba ngày thời gian ngắn ngủi, hần đã đem ba cuốn quyển trực lần trước hiểu đại khái.

Quyển thứ nhất chính là thảo dược luyện đan dược lý.

Quyển thứ hai chính là một môn đề tinh thủ nghệ trong quá trình luyện chế phi kiếm.

Quyển thứ ba nội dung huyền diệu khó giải thích, cái gì linh khí a, linh lực a, nghiệp lực phá kiếp vân vân, hầu tử không có chút cơ sở tu tiên nào nên

khẳng định không hiểu được những thứ này.

Xem ra tu đạo thật sự không phải chuyện một sớm một chiều, cho dù đem khẩu quyết Thất thập nhị biến cùng Cân đầu vân đặt ở trước mặt, lấy cơ sở hiện tại của hán cũng chưa chắc có thể bay lên đầu cảnh biển phượng hoàng.

Nhưng hầu tử cái khác thì không có, chứ tính bướng bỉnh thì vô cùng, cái gì không hiểu, ta đi học đến lúc hiểu mới thôi!

Chớp mắt ba tháng trôi qua, hầu tử đã len lén tới lui Tàng Kinh các mấy mươi lần, mỗi quyển sách tới tay cũng sẽ chép lại một phần, sau đó vội vàng cầm trở về.

Ba tháng này, không biết bởi nào thạch hầu so với người bình thường lớn hơn hay thế nào, mà hầu tử đã có thể xem hiểu văn tự hỗn tạp của thời đại này, trừ những chữ cá biệt, cơ bản không cần cầu trợ tới Phong Linh.

Nhưng len lén lật tung từ trên xuống dưới Tàng Kinh các, lại không phát hiện bất kỳ bộ sách nào có chứa chữ Thất thập nhị biến hoặc là Cân đầu vân.

- Chẳng lẽ lão đầu tử giấu đi?

Hầu tử nghĩ.

Bất quá nghĩ thì nghĩ vậy, song hán vẫn không vứt bỏ.

Tình hình của mình thế nào tự hán hiểu rõ, trong thời gian này sao chép ra không ít sách, nhưng hữu dụng lại không nhiều. Nghĩ đến hiện tại mấu chốt không phải là tìm Thất thập nhị biến cùng Cân đầu vân, mà là học kiến thức cơ bản.

Thứ tri thức cơ sở này, không có Tu Bồ Đề chi điểm quả thật rất khó, nhưng tốt xấu cũng có Phong Linh coi như một nửa nhập môn chịu hỗ trợ, tính là không có gì đáng ngại.

Đầu tiên là những khái niệm cơ bản nhất bề Hành giả đạo cùng Ngô giả đạo, nói toạc ra chính là khác biệt giữa võ tướng cùng văn quan.

Một bên giỏi đánh nhau, thông biến hóa, lại không hiểu luyện đan, dưỡng khí.

Một bên giỏi luyện đan, dưỡng khí, bói toán, lại không giỏi đánh nhau.

Hai bên thật ra là phương hướng chuyên nghiệp bất đồng.

Ngô giả đạo giảng cứu học thức uyên bác, không có ngàn năm tu vì muốn biến ra pháp bảo loại này loại kia, đó là nghĩ cũng đừng nghĩ. Hơn nữa con đường tu tiên vốn dài dòng, người tâm tính không kiên định hơn phân nửa sẽ bỏ dở nửa chừng.

Hành giả đạo đơn giản hơn nhiều, không cầu tâm tính, thời gian lại ngắn, chỉ cần tư chất thích hợp, mấy năm có thể có thành tựu. Dĩ nhiên, mọi sự có lợi cũng có hại, hành giả đạo tham nghiệp lực, tích lũy khí, cần phải phá sát kiếp.

Những chuyện sinh tử như vậy ai cũng nói không chính xác, nếu thả vào Phong Thần loạn thế còn đỡ, nếu để vào thái bình thịnh thế như hiện nay. . .

Nói tóm lại, Ngô giả đạo chỉ cần chịu kiên trì có thể có thành tựu, điều kiện tiên quyết là có Bàn đào để ăn, có Quỳnh tương để uống, có thể sống đủ lâu.

Mà Hành giả đạo có nguy hiểm, hiểm nguy không nhỏ, hấp thu thiên địa linh khí quá nhiều sẽ tích lũy đại lượng lệ khí, nếu không có chỗ phát tiết tuyệt đối là tu vi đình trệ, nếu là phát tiết ra thì hậu họa vô cùng.

Cộng thêm một cái sát kiếp vô ảnh vô hình, không vượt qua nổi chính là đi đòi nhà ma.

Cho nên ở thời kỳ Phong Thần người tu Hành giả đạo không hề ít, nhưng sau khi Phong Thần, trừ cá biệt yêu tinh tâm tính thật sự không được, người tu Hành giả đạo có thể nói thừa thớt vô cùng.

Đối với vấn đề này, hầu tử cũng nghĩ rất rõ ràng.

Theo tâm tính của hán cùng nắm giữ đối với tương lai, nếu tuyển Ngô giả đạo sợ rằng ngược lại trở thành cửu tử nhất sinh. Lại nói, Ngô giả đạo vô luận như thế nào cũng tu không ra thân thể bền bỉ như Hành giả đạo, Hành giả đạo lại có thể giống như Ngô giả đạo ăn tiên đan, dùng pháp bảo.

Dù sao hán chẳng qua là không thể làm ra, cũng không phải không thể dùng được, thật sự quá khó khăn hán có thể đi cướp.

Đây không phải là chuyện mà chính bài Tôn Ngô Không luôn luôn làm ư?

Huống chi theo hán biết, tư chất của hán tu Hành giả đạo cũng coi như có chút cơ sở, nếu tu Ngô giả đạo, hoàn toàn chính là mò trăng đáy nước.

Nhưng đã như vậy, vì sao Tu Bồ Đề còn muốn mình tu Ngô giả đạo?

Chẳng lẽ thật sự ép mình học trộm Hành giả đạo, sau này nếu thật xảy ra chuyện có thể phui tay rũ bỏ trách nhiệm?

Hầu tử thật sự nghĩ mãi mà không ra.

Cuộc sống từng ngày trôi qua, một đêm của nửa năm sau, hầu tử vừa mò vào Tầng Kinh các.

Đang lúc hần lén lén lút lút tìm kiếm bộ sách mà mình cần, một thân ảnh lặng lẽ từ ngoài cửa sổ bay vào, rơi xuống mặt đất, không nói một tiếng.

Hầu tử cả kinh, thuận thế trồn vào góc tối, nín thở.

Gió nhẹ thổi lên lụa mỏng bên cửa sổ, ánh trăng vẩy lên trên thân người kia, một bộ đạo bào màu xanh, tiên phong đạo cốt, tóc dài bằng bèo, nhưng thấy không rõ mặt mũi.

Người này đứng đó không nhúc nhích.

- Ra đi, đừng ép lão phu phải động thủ.

Thanh Vân Tử!

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thanh Vân Tử (2)

- Ra đi, đừng ép lão phu phải động thủ.

Là Thanh Vân Tử!

Hầu tử mở to hai mắt nhìn, thân thể không tự chủ khẽ co lại.

Lại giả bất thiện a...

Người này là ngũ sư huynh của mình, từ khi mình bái nhập môn hạ Tu Bồ Đề đến nay cơ hồ không nói với mình lời nào. Nhiều lần hầu tử cố gắng cùng hần kiến lập quan hệ hòa thuận, nhưng mỗi lần chào hỏi hần cũng chỉ gật đầu liền đi, không nói nửa câu dư thừa.

Khuôn mặt kia thật giống như một khối thiết bản.

Nghe Phong Linh nói, Tu Bồ Đề bình thời không để ý mọi chuyện, tất cả chuyện lớn nhỏ trong giám cơ hồ đều do hần xử lý, là một người chuyện lớn hay nhỏ gì cũng muốn tự thân xem qua.

Nghe nói trước lúc tu đạo là quan phủ chấp sự, chỉ vì tính cách vô cùng ngay thẳng, mọi sự giải quyết theo lẽ công bằng, kết quả đừng nói thăng quan, liền cái bản chức vất vả ngày đêm cũng bị cách đi, lúc ấy mới vào đạo quan.

Mà hai người giám thị mình mỗi ngày là đồ đệ của Thanh Vân Tử, hầu tử cũng đã sớm biết, song vẫn giả vờ tựa như không biết lén lút giờ trò, không ngờ bốn tôn lại theo tới rồi!

- Chẳng lẽ thật muốn ép lão phu động thủ?

Thanh Vân Tử vươn tay ra, trên đầu ngón tay có một đoàn sương mù màu trắng xoay tròn.

Bất đắc dĩ, hầu tử đành phải từ trong bóng tối đi ra, dưới ánh trăng, thân nhiên đối mặt cùng Thanh Vân Tử.

- Hừ!

Thanh Vân Tử thu hồi sương mù màu trắng nơi đầu ngón tay, hướng về phía hầu tử phẫn nộ quát:

- Sớm biết đầu khi nhà ngươi sẽ không an phận! Chẳng qua không ngờ ngươi có thể giấu diếm được Hư Độ Hư Tiến, cũng có chút thủ đoạn.

Hầu tử nhếch môi cười:

- Ngũ sư huynh nói gì cơ?

- Đừng có giả ngu, lão phu hỏi ngươi! Không có thủ lệnh của sư phụ, vì sao đêm khuya ngươi lại ở chỗ này!

- Chuyện này... Ta thấy Ngũ sư huynh đi vào mới đi theo! Ngũ sư huynh, ngươi có thủ lệnh của sư phụ ư?

- Ngươi!

Thanh Vân Từ nhất thời nộ hòa công tâm, mặt tái đi, quát:

- Miệng lưỡi sắc bén lắm! Tốt! Tốt! Rất tốt! Theo ta đi gặp sư phụ xem ngươi ăn nói ra sao, đi!

Chỉ thấy hần vung ống tay áo, một đạo linh lực màu trắng hướng hầu tử cuốn tới.

Hầu tử trong lòng căng thẳng, nhanh chóng hoạt động cước bộ, nhẹ nhàng đáp lên.

Thấy màn này, Thanh Vân Từ tròn mắt:

- Ngươi có thể cảm giác được linh lực? Tại hậu sơn đã tọa tu tâm nửa năm, tâm không tu tốt ngược lại tu thành Ngưng Thần cảnh! Xem ra thời gian lên vào Tầng Kinh các không ngắn a!

Ngưng Thần cảnh còn được xưng là ngưng thần tụ khí cảnh, chính là đệ nhất trọng cảnh giới nhập môn của tu tiên giả.

Tu tiên giả tiến vào nhất trọng cảnh giới có thể cảm giác được thiên địa linh khí, cũng hấp thu để cho mình dùng, hóa thành linh lực chảy trong huyết mạch, rèn luyện thân thể.

Mà sở hữu tiên thuật thần thông, cũng phải căn cứ vào linh lực để khu sử.

- Sư huynh, ngài suy nghĩ nhiều rồi. Hôm nay bất quá là lần đầu tiên sư đệ đi vào mà thôi.

Hầu tử chậm rãi lui ra sau, tùy thời chuẩn bị chạy trốn.

- Đừng nhiều lời! Có phải lần đầu tiên hay không, sư phụ sẽ phân biện!

Thanh Vân Từ hướng hầu tử vờn ra năm ngón tay, nhất thời, một cỗ quái phong quần lấy hầu tử, không thể thoát ra được.

Trong giây dựa, hai chân hần lơ lửng sau đó bay khỏi mặt đất!

Thanh Vân Từ nhẹ nhàng đáp lên bệ cửa, bay ra ngoài cửa sổ, đi theo còn có hầu tử đang bị quái phong quần quanh.

Quái phong vòng quanh hầu tử vô ảnh vô hình, bất luận giây dựa cách nào đều không thể tránh thoát.

Không lâu sau, hầu tử đã bị Thanh Vân Từ kéo tới trước cửa phòng Tu Bò Đề, nặng nề té trên đá.

Đạo đồ canh trước cửa vội vàng tiến lên, đưa mình ngăn trở, cung kính nói:

- Thanh Vân sư thúc, sư tôn đã nghỉ ngơi, có việc kính xin ngày mai...

- Cút!

Không đợi đạo đồ nói xong, Thanh Vân Từ đã bước tới, quát to:

- Lão phu tìm sư phụ có chuyện quan trọng, tối nay nhất định phải gặp sư phụ! Xem ai dám ngăn trở!

Nói xong, đang muốn đẩy cửa phòng ra, cửa phòng đã tự mở rồi!

Bên trong gian phòng phong cách cổ xưa, hai ngọn đèn dầu ánh sáng chập chờn, Tu Bò Đề nghiêng dựa trên giường phẩm trà, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Thanh Vân Từ.

Nhìn thấy một màn này, Thanh Vân Từ không khỏi cả kinh, hồi lâu mới tỉnh ra, nhấc chân bước vào bên trong, quỳ rạp xuống đất, hô:

- Sư phụ! Súc sinh này...

Lời còn chưa dứt, lại nghe Tu Bò Đề thần nhiên nói:

- Ngộ Không, ngươi quỳ ở ngoài phòng

- Dạ, sư phụ.

Hầu tử đang hoảng quỳ xuống.

Cửa phòng tự nhiên đóng lại, âm thanh chói tai để cho Thanh Vân Từ mơ hồ có một tia dự cảm chẳng lành.

Lúc này trong nhà chỉ còn lại hai người là Tu Bồ Đề cùng Thanh Vân Tử.

- Sư phụ! Súc sinh này, hấn...

Tu Bồ Đề bóp mạnh cái chén, nhất thời tiếng đồ sứ vỡ vụn chói tai quanh quẩn trong tĩnh thất, thanh âm Thanh Vân Tử im bật mà dừng.

- Ngươi nói ai là súc sinh?

Tu Bồ Đề lạnh lùng hỏi.

Bộ dáng từ mi thiện mục thoáng chốc đã không thấy bóng dáng.

Nhất thời, Thanh Vân Tử lạnh thấu sống lưng, vội vàng đập đầu nói:

- Sư phụ tha lỗi, đồ nhi vọng ngôn!

Đặt nhẹ chén trà vỡ vụn lên trên bàn, Tu Bồ Đề chậm rãi hỏi:

- Đã trễ thế này còn không đi nghỉ ngơi, đến cùng là có chuyện gì?

Mơ hồ, Thanh Vân Tử cảm thấy Tu Bồ Đề thật ra cái gì cũng biết, nhưng vẫn muốn hấn tự mình nói ra!

- Con khi... không Ngộ Không sư đệ! Hấn chưa được sư phụ cho phép, tự ý vào Tầng Kinh các! Hơn nữa... Hơn nữa, đồ nhi suy đoán đây không phải lần đầu tiên! Mỗi sư phụ lập tức hạ lệnh, lục soát nơi ở của hấn, tất sẽ có tang chứng!

Có lẽ là do nộ hỏa công tâm, Thanh Vân Tử vẫn nói ra toàn bộ thực tình.

Nhưng Tu Bồ Đề lại không nhanh không chậm, từ từ đứng dậy, vuốt râu dài, hỏi:

- Theo ý kiến của ngươi, phải làm như thế nào?

- Con khi này đã tính khó thuận, hôm nay lên vào Tầng Kinh các trộm kinh thư, theo ta thấy, phải trục! Xuất! Sư! Môn!

Thanh Vân Tử gằn từng chữ nói.

Lúc này, thần tình trong mắt đã bén nhọn chí cực, tựa hồ chỉ chờ Tu Bồ Đề nói một câu, hấn sẽ để cho hầu tử biến mất hoàn toàn khỏi đạo quan.

- Hả?

Tu Bồ Đề như cũ không nhanh không chậm, nói:

- Ban đầu vì sư định ra quy củ, ai muốn vào Tầng Kinh các đều cần được sự chấp thuận của vi sư.

- ?

Thanh Vân Tử bỗng nhiên ngơ ngẩn.

Chỉ thấy Tu Bồ Đề giống như suy tư, nói:

- Nhưng từ ban đầu vì sư cũng không nói rõ lên vào Tầng Kinh các phải xử phạt như thế nào, hôm nay đột nhiên tăng thêm hình phạt, chẳng phải là không công bằng hợp lý?

- A?

Thanh Vân Tử nhất thời trợn mắt há mồm.

- Huống chi, mọi người đều có lòng ham học hỏi, Ngộ Không chẳng qua sót ruột quá mức mà thôi. Nếu như thế mà trọng phạt, chẳng phải uổng tai?

Thanh Vân Tử hoàn toàn trợn tròn mắt, hoàn toàn trợn tròn mắt.

Tu Bồ Đề lại làm như không thấy, tiếp tục thờ dài nói:

- Cũng được, ngươi trở về nghỉ ngơi đi. Vi sư chắc chắn sẽ trách cứ hấn một phen.

Thanh Vân Tử hai mắt trợn tròn, cắn chặt răng, đôi môi run rẩy, thật vất vả mới thốt ra mấy chữ:

- Trách... Trách cứ... Một phen? !

Thanh Vân Từ nổi giận, hoàn toàn nổi giận!

Tu đạo năm trăm ba mươi một năm, hấn là người an phận nhất trong tất cả đệ tử nhập thất, chưa bao giờ làm nghịch ý sư phụ.

Nhưng hấn hoàn toàn nổi giận!

Một màn kể tiếp, ngay cả chính hấn cũng không biết dừng khí đến từ nơi đâu.

Chỉ thấy hấn dùng tay ra sức nện trên mặt đất, máu tươi bắn ra, vô cùng đau đớn nói:

- Sư phụ ——! Sư phụ! Ngươi bao che như thế, tương lai nếu hầu tử này gây ra đại họa, tất sẽ liên lụy sư môn, đến lúc đó trên dưới đạo quan! Trên dưới đạo quan cũng sẽ gặp đại họa! Sư phụ!

Những lời này cơ hồ là gào thét, nước mắt nước mũi tuôn trào, phảng phất hiện tại không xử trí Tôn Ngộ Không, sau này Tà Nguyệt Tam Tinh Động sẽ bị người khác diệt môn.

Thật sự ở trong lòng hấn đã nghĩ như thế.

Đối mặt với hấn, Tu Bồ Đề lại trầm mặc không nói.

- Sư phụ! Hầu tử này chấp niệm sâu đậm, tâm tính hoang dã, không tuân pháp kỷ, nếu tương lai không có thành tựu cũng thôi, nếu như được chân truyền chẳng phải sẽ náo động trên trời dưới đất! Đây là gây họa chúng sanh a! Sư phụ! Ngài có thể nào như thế?

Vừa lên án hầu tử, vừa dùng ống tay áo lau nước mắt, ngữ chữ liên châu, tình cảnh này, nếu gặp người không biết còn tưởng rằng Tôn Ngộ Không phạm phải tội ác ngập trời.

Đợi đến khi Thanh Vân Từ vừa kêu vừa khóc bình tĩnh lại, Tu Bồ Đề mới dựa vào bên gối, nhìn chăm chú Thanh Vân Từ nói:

- Ngươi cũng không phải là chúng sanh, ngươi biết thế nào mới là tốt cho chúng sanh? Huống chi ta thấy Ngộ Không tâm tính mặc dù hoang dã, nhưng cũng không phải là đại gian đại ác. Ngày sau hấn gây ra đại họa, đó cũng là do hấn lên vào Tầng Kinh các học trộm, cùng Tà Nguyệt Tam Tinh Động chúng ta có can hệ gì?

Nói rất nhẹ nhàng, nhưng rơi vào trong tai Thanh Vân Từ lại như sét đánh ngang trời!

Một trận gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi vào, khiến cửa ngọn lửa càng thêm leo lét chấp chờn.

Trong phòng chìm trong im ắng.

Tu Bồ Đề nằm nghiêng, cúi đầu nhìn Thanh Vân Từ, sắc mặt lạnh nhạt.

Thanh Vân Từ quỳ dưới đất, ngửa đầu nhìn chăm chăm Tu Bồ Đề, sắc mặt hoảng sợ, răng môi khẽ nhếch, lại không nói được nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thanh Phong Tử

Trong tĩnh thất u ám, chỉ có đèn dầu vẫn chấp chờn.

Tu Bồ Đề, Thanh Vân Từ. Đôi thầy trò bốn mắt giao nhau, rất lâu sau đó, yên lặng.

Cho đến khi Thanh Vân Từ không hiểu nổi, thất vọng, tuyệt vọng, cúi đầu, Tu Bồ Đề mới chậm rãi nói:

- Lui ra đi.

Nói gì cũng dư thừa, không còn dư âm phản đối.

Cửa phòng ầm ầm mở ra, bên ngoài phòng, hầu tử vẫn quỳ, kinh dị nhìn Thanh Vân Từ.

Hấn nghe thấy Thanh Vân Từ gào thét, nhưng không nghe được Tu Bồ Đề thấp giọng nhỏ nhẹ.

Thanh Vân Từ chậm rãi đứng lên, khom lưng:

- Đồ nhi. . . Cáo lui.

- Đi đi.

Chậm rãi xoay người, Thanh Vân Từ tóc tai bù xù, phảng phất sa sút tinh thần sau trận đại chiến, từng bước rời đi, cũng không có nhìn thạch hầu một cái.

Tấm lưng kia thật giống như một lão nhân nghèo túng, để cho hầu tử hết sức khó hiểu.

- Nhắm vào ta không thành, đến mức như vậy sao? Cừu hận bao nhiêu mới thành như thế?

Hầu tử nghĩ.

Cho đến khi Thanh Vân Từ đi xa, Tu Bồ Đề mới cười, phát tay áo đứng dậy, đi tới trước mặt hầu tử, cười nói:

- Đầu khi nhà ngươi, toàn gây chuyện cho ta. Sau này tất không thể như thế nữa!

Thấy Tu Bồ Đề nở nụ cười, hầu tử nhất thời thoải mái, cười giỡn nói:

- Sau này sẽ không như thế! Sau này sẽ không như thế! Sau này nếu tới Tàng Kinh các, sẽ không để cho sư huynh bắt được!

- Đầu khi nhà ngươi!

Quát to một tiếng, Tu Bồ Đề giơ tay làm bộ muốn đánh, nhưng không rơi xuống, sau đó cũng bật cười.

Lần này trong lòng hầu tử đã không còn lo lắng, thừa dịp Tu Bồ Đề tâm tình không sai, dứt khoát nói:

- Sư phụ nếu phê chuẩn cho ta vào Tàng Kinh các, không bằng cho ta thủ lệnh, sau này sẽ không xảy ra sự cố nữa.

- Vì sư phê chuẩn cho ngươi khi nào?

Tu Bồ Đề cười hỏi.

- Cái này...

- Nếu vì sư phê chuẩn cho ngươi, một đám môn đồ tu vi cao hơn ngươi, lại phải nói thế nào? Ngươi cho rằng tôi nay Thanh Vân sư huynh bắt ngươi là vì nguyên do gì?

Vừa nói, Tu Bồ Đề khom lưng, hai tay chống lên gối, cùng hầu tử nhìn nhau, vừa quay đầu chỉ vào Tàng Kinh các xa xa, ý vị thâm trường nói:

- Tàng Kinh các là ở nơi này, bắt di bắt dịch. Mỗi đêm dò xét hai lần, một lần vào giờ Tuất một khắc, một lần vào giờ Mão ba khắc. Nếu ngươi có thể vào thì cứ vào, nếu ngươi không thể vào, cũng đừng nhiều lời. Thủ lệnh sau này đừng nên nhắc lại.

Dứt lời, ngồi thẳng lên xoay người đi vào trong phòng, đưa lưng về phía hầu tử nói:

- Sau này, mỗi ngày vì sư sẽ sai người kiểm kê kinh văn, nếu thiếu ba bản, nhất định sẽ hỏi tới ngươi!

Cửa phòng ầm ầm đóng lại.

- Thiếu ba bản?

Hầu tử vận vẹo uốn éo cổ có hơi nhức mỏi:

- Chính là muốn nói, mỗi lần chỉ cho “mượn” hai bản, sao chép xong trả lại mới có thể “mượn” tiếp?

Ngồi thẳng lên hầu tử yên lặng nghĩ nửa ngày: “Lão đầu tử này rốt cuộc giấu gì trong hồ lô đây?”

Tu Bồ Đề sợ là đã mấy ngàn tuổi, muốn suy đoán tâm tư một vị thần tiên mấy ngàn tuổi, thuần túy là tự tìm phiền não.

Nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra nguyên do, hầu tử dứt khoát không nghĩ nữa.

Tối nay cũng may là hữu kinh vô hiểm, chẳng qua lại càng thêm khó hoặc về thái độ của Tu Bồ Đề.

Trên đường trở về nơi ở, đạo đồ dọc đường đều nhìn hầu tử chằm chằm, khoảng thời gian này vốn phải nghỉ ngơi, chắc là chuyện vừa rồi náo lớn, đánh thức người trong giấc.

- Tối nay là hấn lên vào Tàng Kinh các đấy!

- Ở ngoài cửa quỳ suốt một năm lì lợm không đi, kết quả vừa vào liền. . .

- Súc sinh cuối cùng vẫn là súc sinh, tối nay súc sinh kia lên vào Tầng Kinh các, bị Thanh Vân sư thúc bắt tận tay, sư tôn lại không xử phạt, thật là quá hồ đồ!

- Xuyt! Đừng nói lung tung.

- Ban đầu sư tôn thu hấn chính là sai lầm, man di như hấn nên mặc cho chết ngoài cửa đi!

- Từ trong viên đá chui ra, liền quý đến hóa đá đi! Hi hi hi hi. Sư tôn không phạt, sư thúc làm sao có thể chịu bỏ qua, sau này sợ là hấn sẽ nếm mùi đau khổ.

Bọn họ thấp giọng nói nhỏ, nhìn thấy hầu tử đi tới bèn né tránh ra.

Nhập môn gần một năm, vốn dĩ bọn họ đã quen với sự tồn tại của hầu tử, hôm nay tựa hồ vừa thấy lại dật ra, giống như tránh né ôn dịch.

Hầu tử nhìn ở trong mắt, nhưng không có để tâm.

Bản thân thạch hầu chính là độc nhất vô nhị, cho dù là hầu tử hầu tôn ở Hoa Quả Sơn cùng lắm chỉ được coi là họ hàng xa.

Trước khi có thực lực phải chịu chèn ép, tựa hồ đã là một loại tất nhiên, cho dù gặp phải yêu quái họ hàng cũng là như thế, huống chi là đám vạn vật chi linh luôn cho mình cao cao tại thượng như con người?

Đối với chuyện này, hầu tử sớm đã quen.

Trở về Lăng Yên lý, đẩy cửa phòng, lại thấy Phong Linh đang thất kinh.

- Ngươi . . . Làm sao ngươi . . . Trở lại?

- Ta làm sao lại không thể trở lại? Ngươi ở nơi này làm gì. . . Sách của ta đâu!

Hầu tử mở to hai mắt giận dữ hỏi.

Dưới gầm giường cất giấu kinh thư sao chép nửa năm nay, bây giờ một quyển cũng không có!

Nghe hấn quát, Phong Linh nước mắt trào ra:

- Ta. . . Ta sợ. . . Ta sợ sư tôn đuổi ngươi ra ngoài, nghe bọn hấn nói ngươi bị bắt. . . Ô ô. . . Ta nhát gan. . . Không dám tới xem, đành phải vội vàng tới đây. . . tới giúp ngươi giấu sách đi, ta sợ sư thúc dẫn người tới lục soát. . . Ô ô. . .

Chỉ chớp mắt, Phong Linh đã khóc òa. Đây là nước mắt tích tụ chín tháng qua, cuối cùng trào ra toàn bộ.

Có trời mới biết chín tháng này nàng lo lắng hãi hùng như thế nào.

Nhìn Phong Linh lê hoa đài vũ, hầu tử cũng cảm thấy đau xót.

Đi tới trước mặt Phong Linh, ngồi xổm xuống, lấy tay lau đi nước mắt của nàng, hầu tử thở dài nói:

- Không có chuyện gì, sư phụ không có xử phạt ta. Ha ha, Thanh Vân Tử giận đến tái cả mặt.

- Thật. . . Thật ư?

- Ngươi nhìn ta không phải hoàn hảo không việc gì đứng ở nơi này? Ta nói rồi, sư phụ đã ngầm đồng ý.

Phong Linh chợt nhào tới trong ngực hầu tử, ôm chặt lấy hầu tử:

- Hầu tử, sau này đừng tới Tầng Kinh các nữa được không? Đừng đi. Ta sợ bọn họ sẽ đuổi ngươi. . .

Hầu tử trầm mặc, hồi lâu sau, mới vỗ về lưng Phong Linh nói:

- Sau này nếu còn có chuyện như vậy, ngươi không cần lo. Nếu bọn họ hỏi, ngươi cứ giả bộ một mực không biết. Tối nay nếu thật sự có việc, ngươi ở nơi này không phải sẽ bị liên lụy?

- Ngươi biết phải làm sao? Nếu bọn họ lục soát thấy sách, tội lỗi nhất định sẽ tăng thêm.

- Ta phải làm sao ư? Ta không làm sao cả. Lão tử chính là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không!

Phong Linh nhất thời nín khóc mỉm cười:

- Tề Thiên Đại Thánh?

Dùng phát trần nhẹ nhàng gõ đầu thạch hầu, sáng giọng:

- Đừng có nói nhảm.

- Nói nhảm? Hừ!

Hầu tử đứng lên, cầm lấy một cây chổi đang dựa trên góc tường đối tư thế một cái:

- Chờ ta xuất sư rồi, ta sẽ cắm trên đỉnh núi lá cờ thêu chữ Tề Thiên Đại Thánh, đến lúc đó nếu có người dám chọc cho Phong Linh rơi lệ, lão tử ta sẽ đánh hắn thành thịt vụn! Ha ha ha ha.

- Nếu ngươi chọc ta thì sao?

- Nếu như ta chọc . . . Nếu là ta chọc liền ghi nhớ lại, sau này sẽ tính.

- Chỉ biết nói nhảm, nếu thật sự ở đỉnh núi cắm lá cờ thêu chữ Tề Thiên Đại Thánh, sợ là Thiên Đình đại quân sẽ đánh tới, ngươi bị đánh thành thịt vụn mất! Tề Thiên, làm sao có thể nói lung tung như thế.

Trong căn nhà gỗ nhỏ nhỏ, hai người cười đùa tức giận mắng mỏ, chẳng biết tại sao, trong thoáng chốc, hầu tử lại nghĩ tới Tước Nhi.

Một loại cảm giác tim đập nhanh đột nhiên dâng lên.

Còn phải bao lâu, còn phải bao lâu, mới có thể trở về sườn núi nhỏ kia, đón lấy Tước Nhi. . .

. . .

Sau Tiềm Tâm điện, trong phòng, Tu Bồ Đề cùng một lão giả ngồi xuống đánh cờ.

Lão giả này mặc một bộ đạo bào màu đen khoan hậu, đầu sắp hắc ngọc chu tước trâm, hạc phát đồng nhan, diện mục tường hòa, tư thái cao tiền, ống tay áo thêu một chữ “Phong” màu vàng.

Người này chính là thủ đồ của Tu Bồ Đề còn vân du ở Bắc Châu mà Phong Linh nhắc tới—— Thanh Phong Tử!

Thấy Tu Bồ Đề cau mày, Thanh Phong Tử chậm rãi cầm một quân cờ đen đặt trên bàn cờ, mở miệng hỏi:

- Sư phụ có cảm thấy, tối nay nói thể với ngũ sư đệ liệu có hơi quá không?

Tu Bồ Đề nghe vậy, chậm rãi lắc đầu, ánh mắt vẫn không rời khỏi bàn cờ, nhặt lên một quân trắng, đặt lên bàn cờ nói:

- Ngươi có biết vì sư lúc trước môn hạ nhập thất đệ tử chín người, đều có sở thành, nhưng vì sao chỉ lưu lại ngũ sư đệ Thanh Vân Tử ở trong quan?

- Đồ đệ không biết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bát Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.